CGT

CatalunyA

> Òrgan d'expressió de la CGT de Catalunya · 8a. època · Març 2017 · núm. 190 · 0,50 euros www.cgtcatalunya.cat

Disseny de portada: Dibuix d'Isabel Ruiz Ruiz adaptat per grup autognomous
Dipòsit legal: B 36.887-1992

Editorial

El sí al CETA és l'aposta per una societat al servei de les elits econòmiques

El 16 de febrer es ratificava al Parlament Europeu el CETA (Comprehensive Economic and Trade Agreemet). Aquest Tractat, va ser signat pel Consell Europeu i Canadà el 30 d'Octubre passat, i amb la confirmació pel Parlament Europeu es consuma la venda de la sobirania d'Europa a les grans corporacions transnacionals amb a la complicitat de la classe política que, una vegada més, defensa els interessos del gran capital per sobre dels interessos dels seus pobles, pensant segurament per quina porta giratòria entrarà en els Consells d'Administració d'aquestes Transnacionals a les quals tan bé han servit. En total 408 vots a favor, 254 en contra i 33 abstencions.

En la votació el que s'ha dirimit al Parlament Europeu és quelcom més que una votació sobre un acord comercial, s'ha votat un model de societat al servei de les elits econòmiques que portarà més desigualtat, pobresa i precarietat al 90 per cent de la població, amb la desregularització del mercat laboral, la sortida al mercat dels serveis públics destruint la nostra manera de vida, acabant amb la nostra agricultura mediterrània a major glòria de la agroindustria contaminant i tòxica de les grans corporacions nordamericanes.

S'instaura un model socioeconòmic a Europa per a les properes dècades, molt en la línia de les polítiques d'austeritat i retallades que estan sofrint les classes populars des de l'inici de la crisi-estafa.

Aquells que han votat a favor del CETA carreguen una gran responsabilitat històrica a les seves esquenes, contribuïnt a la concentració del poder industrial i financer.

La CGT seguirà en la lluita contra el CETA, però també contra el TTIP, el TISA i el poder neoliberal que representen, en la denúncia, al carrer, i en la pressió a les Institucions del canvi perquè de debò facin un pas al capdavant i desobeeixin els dictats d'aquests Tractats que vulneren la Constitució i l'Estat de Dret.

Des de CGT, seguirem treballant al costat de la campanya No al TTIP recordant que malgrat el resultat de la votació cap lluita està perduda. L'acord amb Canadà té un obligat pas pels parlaments estatals i alguns regionals, la seva tramitació pot oferir algunes sorpreses. En aquest procés es trobaria una oportunitat d'acabar definitivament amb ell. Per a això és necessària la coordinació en la lluita perquè només amb la pressió popular i la societat civil organitzada al carrer, podrem aconseguir-ho.

IDREN

"Estem FARTES I CANSADES de l'oblit, el silenci i l'opacitat amb que s'encobreixen les nostres demandes i necessitats"
#VagaDeTotes

ON ENS TROBEM?

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Carrer Burgos, 59 baixos
08014 Barcelona
spccc@cgt.es
Tel. 935120481

FEDERACIONS SECTORIALS

- Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)
- Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit
- Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)
- Federació de Sanitat
- Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)
- Federació d'Administració Pública (FAPC)

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Carrer Clavells 11 - 08700 Igualada
cgtanoia@yahoo.es
Tel/FAX 938042985

Baix Camp/Priorat
Plaça Nen de les Oques 8, 1r D
43202 Reus
baixc-p@cgtcatalunya.cat
Tel. 977340883

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46 - 08940 Cornellà -
cgtbaixll@cgtcatalunya.cat
Tel. 933779163. FAX 933777551

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel/FAX 977660932
cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109. 08912 Badalona
cgt_bn@yahoo.es
Tel/FAX 933831803

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos.
08800 Vilanova i la Geltrú
cgtvng@cgtcatalunya.cat
Tel/FAX 938934261

Maresme
Unió 38 baixos,
08302 Mataró -
maresme.cgt@gmail.com
Tel/FAX 937908261

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51 08100 Mollet -
cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 935931545. FAX 935793173

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís 28, ent. 2a 17005 Girona
cgt_gir@cgtcatalunya.cat
Tel. 972231034. FAX 972231219

Ponent
Av. Catalunya, 2, 8è 25002 Lleida -
lleida@cgtcatalunya.cat
Tel. 973275357. FAX 973271630

Camp de Tarragona
Plaça Imperial Tarraco, núm. 1
Edifici 2, 3a Planta
43005 Tarragona
cgttarragona@cgt.es
Tel. 977242580 i FAX 977241528

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona
flbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 933103362 FAX 933107080

Berga
Balç 4, 08600
sad@cgtberga.org
Tel. 938216747

Manresa
Circumval·lació 77, 2n
08240 Manresa
manre@cgtcatalunya.cat
Tel. 938747260. FAX 938747559

Rubí
Colom, 3-5, 08191 Rubí,
flcgt_rubi@hotmail.com
Tel/FAX 935881796

Sabadell
Rosellò 10, 08207 Sabadell
cgtsabadell@hotmail.com
Tel/FAX 937450197

Terrassa
Ramon Llull, 130-136,
08224 Terrassa -
cgtterrassafl@gmail.com
Tel. 937887947
FAX 937894504

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis, 08211
Castellar del Vallès
cgt.castellar-v@terra.es,
Tel/FAX 937142121

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent
sallent@cgtcatalunya.cat
Tel 938370724
FAX 938206361

Tàrrega
Plaça dels Àlbers 10, 2n,
25300, Tàrrega

Viladecans
C/ Sant Marià 72, 08840 Viladecans
fl.viladecans@cgtcatalunya.cat
Tel. 936590814 - 610072649

Xarxes: www.revistacatalunya.cat | twitter.com/rcatalunya | fb.com/RevistaCatalunya
Contacte: catalunyacgt@cgtcatalunya.cat, com-cgt-cat@cgtcatalunya.cat, grafica@cgtcatalunya.cat
Col·lectiu la Tramuntana: Joan Rosich, José Cabrejas, Josep Estivill, Xavi Roijals, Jordi Martí, Paco Martín, Xabi Araujo.
Col·laboracions: Artur Sardà, Toni Àlvarez, Pep Cara, Ferran Aisa, Emili Cortavitarte, Agustín Guillamón, Dídac Salau, Arnauart, Idren, Agurrelj, Moisès Rial, Roser Pineda, Ermengol Gassiot, Òscar Murciano, i el Secretariat Permanent i les federacions i seccions sindicals de CGT Catalunya.
Redacció i subscripcions: Plaça Nen de les Oques 8, 1r D 43202 Reus. Telèfon, 977340883 (dimecres tarda)
Tirada: 13.000 exemplars.
No compartim necessàriament les opinions signades de les col·laboracions.

D'acord amb la Llei Orgànica 15/1999 de Protecció de Dades de caràcter personal la CGT informa: a) Les dades personals, nom i adreça dels subscriptors i subscriptores són incorporades a un fitxer automatitzat degudament notificat davant l'Agència de Protecció de Dades, el titular del qual és el Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya i la seva única finalitat és l'enviament d'aquesta publicació. b) Aquesta base de dades està sotmesa a les mesures de seguretat necessàries per tal de garantir la seguretat i confidencialitat en el tractament de les dades de caràcter personal. c) Tot/a subscriptor/a podrà exercir el seus drets d'accés, rectificació, cancel·lació i oposició al tractament de les seves dades personals mitjançant comunicació remesa al Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya, al correu electrònic s-org@cgtcatalunya.cat o bé a Via Laietana 18, 9è de Barcelona.

Tots els continguts d'aquesta revista estan sota una llicència "Creative Commons Reconeixement-NoComercial-SenseObraDerivada 2.5 Espanya"
Sou lliure de: copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
- Reconeixement. Heu de reconèixer els crèdits de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.
- No comercial. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
- Sense obres derivades. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra. Alguna d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular dels drets d'autor. Els drets derivats d'usos legítims o altres limitacions reconegudes per llei no queden afectats per l'anterior. Més informació a http://cat.creativecommons.org/

Tema del mes

Sobiranies tecnològiques

Redacció

Cap a 1990 el repte tecnològic-domèstic més comú, i alhora complex, que hi podia haver en una llar era possiblement programar un vídeo VHS. No sabem si recordes que aprendre a programar el vídeo era pràctic per a poder veure un canal en directe i poder desar una còpia d'un altre canal que també emetia en directe.

En la majoria dels casos era un esforç conceptual i operatiu. Seguir al peu de la lletra les instruccions d'un manual, amb el comandament a distància o uns botons diminuts sota una solapa, navegar per una pantalla blava amb els dies de la setmana endreçats segons el calendari anglosaxó, on les setmanes comencen en diumenge; també s'havien de fer càlculs de minutatge, esperar que la publicitat no allargués l'enregistrament fins a esgotar la capacitat de la cinta... un repte quotidià per assolir un espai de poder i plaer: poder autogestionar els tempos de la vida. Llegir un manual per poder disposar d'un recurs audiovisual a l'hora desitjada. El poder de la còpia d'informació per a ús personal i col·lectiu.

Durant la dècada que va de 1990 a l'inici del segle XXI hi ha un munt d'avanços tecnològics-domèstics que tenen tres característiques: estan adreçats a tota la societat de consum, estan focalitzats a l'entreteniment i cada cop són més potents. La producció escalar els fa accessibles per a més capes d'una societat que entra a la era de la informàtica de consum. Per exemple, el mateix 1990 es posava a la venda la versió 3.1 del sistema operatiu Windows, es publicava el primer estàndard de navegació web, el protocol http, i per 2 sous bàsics de professor de secundària podies comprar un Apple Macintosh Basic.

Els ordinadors entren a les cases per a substituir les màquines d'escriure, per a assimilar les còmsoles de jocs de cartutxo, com a vehicle per a la programació de llenguatges, com a e-mail, i específicament per a un munt de professions: músics, dissenyadors, arquitectes. A les biblioteques es van començar a substituir les caselles amb fitxes endreçades alfabèticament per terminals connectats a una base de dades.

En aquest context en el que aparells domèstics comencen a connectar-se entre ells per tot el món, el creixement de les *autopistes de la informació* va permetre que un estudiant finlandès es posés en contacte amb desenvolupadors d'altres llocs del món, i dotés d'un nucli el projecte GNU, que des de mitjans dels 80 promovia un sistema operatiu lliure. El 1991 va néixer el GNU/Linux.

Anem un moment enrera en el temps. A finals de la dècada dels 70 Richard Stallman era membre del Laboratori d'Intel·ligència Artificial del MIT de Massachusetts. Formava part de l'elit de programadors d'un dels centres de recerca més potents del món. El seu punt de treball estava allunyat de la impressora, i sovint s'havia de desplaçar en va, perquè la feina que havia enviat topava amb algun problema propi d'una impressora: manca de paper, de tinta o embarbussament. Stallman va demanar el codi font del programa a Xerox, l'empresa fabricant de la impressora, per tal de programar un avís a l'usuari si hi havia un problema i evitar desplaçaments innecessaris. No li van voler entregar les instruccions de la impressora, i aquest fet fou igual de potent que un tsunami. Stallman va deixar el MIT i va crear el moviment del programari lliure.

A mitjans de la dècada del 1980 va promoure el *GNU Manifesto*, la *Free Software Foundation*, i va començar el seu particular *tour* per portar el discurs de la cultura del programari lliure arreu del planeta. Avui porta més de 30 anys fent conferències per totes les universitats i/o trobades on el convidin per defensar que tenir accés al codi i poder fer còpies de programes informàtics és tan necessari, moralment, com poder ajudar al teu veí.

Tornem a inicis dels 90. El projecte GNU tenia tots els programes per fer un sistema operatiu lliure, però li faltava el nucli, tècnicament anomenat kernel, que és l'encarregat de controlar tots els dispositius que fan entrar i sortir els fluxes de comunicació interna d'un ordinador. L'estudiant finlandès que hem citat fa un moment es deia Linus Torvalds, i el seu projecte de kernel va ser anomenat Linux, en honor al seu nom.

Dins la tradició dels pioners de la informàtica, la generació anterior a Stallman compartia el codi perquè entenia la programació des de la utilitat de les eines. Com negar-li una eina a un amic? Com no ajudar a resoldre problemes com el del paper de la impressora?

El gir conservador als Estats Units després de la Crisi del Petroli que culminà amb Reagan i Bush a la Casa Blanca durant gairabé 15 anys va transformar radicalment un sector industrial en expansió. Aquest gir té una plasmació cultural i socio-econòmica: la privatització del coneixement. Així s'explica l'anècdota de la impressora d'Stallman, que per a que tingueu més dades: la impressora va ser un regal de la Xerox al MIT. Quan el servei és gratuït, el producte som nosaltres.

D'aquesta manera neix la sobirania tecnològica. El desig de no ser esclaus de les companyies que privatitzen coneixements. Perquè les eines tecnològiques fetes per persones han de poder ser usades en plenitud de condicions per altres persones. Sobirania tecnològica és una presa de consciència per part de les usuàries. No som només consumidores passives de tecnologia, tenim el dret de fer servir qualsevol aparell com millor ens sembli. Tenim el dret a saber com funcionen les coses. Tenim el dret a poder estudiar el codi dels programes que fem servir; perquè tenim el dret de saber qui té accés a les nostres dades, saber si les acapara i si les ven, tenim el dret a saber en quines condicions es mercadeja amb la nostra informació.

La part distòpica d'aquest relat és que aquest matí a primera hora, des de les "multinacionals" --si bé és cert que Uber, Facebook o Airbnb no existien a la dècada de 1970, però sí els mateixos interessos dels capitals oligàrquics-- estan usurpant, un cop que ja tenen part del coneixement privatitzat, les eines, els recursos i la filosofia de les comunitats col·laboratives que van fomentar el creixement de la cultura lliure. No és el mateix una enciclopèdia editada per persones voluntàries que el mercat de les dades de la mobilitat urbana, d'habitatges o el nostre historial mèdic.

Una síntesi possible és que avui, 25 anys després d'aprendre a programar un vídeo, portes un trasto a la butxaca que et permet trucar, fer fotos, enviar i rebre correus electrònics, gestionar una agenda personal, xatejar en múltiples grups de la teva òrbita social o jugar una mica per passar l'estona, i a més ja no has de programar res per veure un vídeo a la carta. I en aquest escenari no només hi ha un manual.

El món de les xarxes ens obre finestres d'oportunitats que hem de saber com obrir, perquè a la nit fa fred ;)

Sobiranies tecnològiques

Conversem sobre Debian

@xab:matrix.org

@xab:matrix.org joined the room.
@xab:matrix.org invited Mònica.

@xab:matrix.org
Bon dia Mònica, et podria robar una mica de temps? És per si podem xerrar una estona sobre Debian, amb la finalitat de fer una entevista en un monogràfic sobre Sobirania Tecnològica (si et fa mandra escriure ho podem fer per telèfon).

Mònica joined the room.

Mònica
Síií. Com et vagi millor, escriure m'està bé. Estic a punt d'agafar un tren, o sigui que endavant. Tenim tot el trajecte per fer l'entrevista.

@xab:matrix.org
Parlem amb la Mònica, desenvolupadora del Projecte Debian, iniciat per Ian Murdock el 1993. Hola Mònica, explica'ns què és Debian.

Mònica
Debian és una distribució de GNU/Linux de caràcter universal. És a dir, té com a objectiu poder servir de sistema operatiu informàtic per a qualsevol finalitat. Moltes distribucions estan basades en Debian, és a dir, aprofiten el treball ja fet ja que és una bona distribució, tant a nivell de quantitat de programari com de qualitat. A més, Debian és una comunitat en el sentit més ampli de la paraula. No hi ha cap empresa al darrera amb objectius econòmics, som una comunitat de voluntaris, i això ens permet anar sense presses però amb molta motivació per tirar endavant.

@xab:matrix.org
Com d'important creus que és Debian en l'ecosistema del programari lliure / univers GNU-linux / infraesrtuctura d'internet?

Mònica
Debian és cabdal en molts sentits. És una distribució amb molt pes i molt usada. Com he comentat abans, moltes distribucions, algunes d'elles molt conegudes a nivell d'usuari com Ubuntu, reaprofiten tot el treball fet. D'altra banda moltíssims servidors d'arreu del món usen Debian o derivats, amb la qual cosa cada cop que es consulta una pàgina web per exemple, molt probablement estàs fent una petició a un servidor amb una Debian instal·lada. En el món del programari lliure, un dels punts forts és poder instal·lar programari de manera senzilla i centralitzada. A Debian podem trobar un munt de programari, no tot, però gairebé. I si no hi és, sempre es pot demanar que s'incorpori. O si tens prou coneixements tècnics fer-ho tu mateix

@xab:matrix.org
Dues preguntes en una: quanta gent forma part d'aquesta comunitat de persones voluntàries, i com us organitzeu?

Mònica
És molt difícil de comptabilitzar. Una bona pàgina on trobar informació d'aquest tipus és https://wiki.debian.org/Statistics Nosaltres podem comptabilitzar el nombre de persones que desenvolupen, mantenen i contribueixen puntualment, però és difícil saber la quantitat d'usuaris i gent que forma petites comunitats i que estan relacionats amb Debian d'alguna manera o altra.

Ens podríem confondre i pensar que la comunitat Debian som només les persones que desenvolupem (que som aproximadament 1000 arreu del món) però la comunitat és molt més àmplia. Una persona que està a una llista de correu de Debian i fa o contesta un dubte és part de la comunitat i la seva contribució és molt valuosa, encara que no hagi passat tot un procés per ser desenvolupadora. Totes fem el que podem i mentre aportis un granet de sorra, per petit que sigui, ja ets comunitat Debian.

Ser desenvolupadora de Debian vol dir que has passat un procés en el qual t'has compromés amb el projecte i has demostrat que t'hi vols implicar. Pots ser desenvolupadora amb permisos de pujar paquets amb la qual cosa tens permís per tocar tots els paquets que hi ha a la distribució, tot i que cada paquet té un encarregat concret (o un equip de encarregats)

o desenvolupador sense permisos. Aquests últims tenen tasques no tan tècniques però igual de valuoses (traduccions, organització de trobades...)

A més, existeix la figura de mantenidor, que s'encarrega d'un o més paquets però no pot tocar els dels altres. I evidentment, pots ajudar sense tenir cap d'aquests rols, esperant que aquells que tenim permisos pugem la feina que has fet.

La diferència cabdal en el fet de ser desenvolupador és que tens dret a fer propostes que s'hagin de dur a votació i a votar. Però no totes les decisions es prenen per votació. Els diferents grups que conformen Debian són bastant autònoms.

Hi ha un Contracte Social i una Constitució, dos documents que has de respectar, però a partir d'aquí tens plena llibertat de treballar com creguis convenient.

@xab:matrix.org
Una comunitat tan gran com aquesta, com gestiona els conflictes ?

Mònica
Com pot... És un tema complicat, com a qualsevol comunitat. La comunicació és pràcticament tota per correu electrònic (llistes de correu, sistema de bugs...) i per IRC. Si el conflicte és tècnic existeix el Debian Technical Comiittee a qui pots exposar el cas i ells acaben prenent la decisió. Els conflictes no tècnics són complicats també. S'acaben resolent parlant, amb algú que pugui consensuar... Però realment que jo sàpiga no hi ha un protocol concret. També recordar que ens anem trobant en diversos espais físics, sobretot a la trobada anual (Debconf). Aquests espais serveixen per cohesionar el grup i intentar resoldre els problemes en persona.

@xab:matrix.org
No em refereixo tant al temes tècnics sinó als problemes personals: per exemple, com gestioneui conflictes de gènere?

Mònica
En el cas de conflictes de gènere recomano llegir
https://wiki.debian.org/AntiHarassmen

@xab:matrix.org
Com ho feu les dones (que calculo que esteu en minoria) per rebaixar la testosterona de la comunitat?

Mònica
Respecte el total som unes 20 persones que ens sentim dones enfront uns 1000 desenvolupadors. Menys d'un 2%. Jo no estic participant a Debian des dels inicis, però és sabut que la creació del grup de Debian Women (mixte), va fer que les formes canviessin substancialment a Debian, fent que es replantegessin les formes en com es comunicaven les coses.

@xab:matrix.org
En aquestes trobades anuals treballeu puntualment en espais no-mixtes?

Mònica
No, no sé si s'ha fet algun cop, però jo sempre he estat en espais mixtes. I sota la meva opinió, ja està bé així. Som molt poquetes i necessitem de tota la comunitat per aconseguir que els rols en el món tecnològic es reverteixin. L'ajuda per a això ha de ser des de tothom, sempre i quan es faci amb respecte i sense ser invasiu.

@xab:matrix.org
Llavors Debian Women és una mena de lobby intern que ha permés millorar les relacions de gènere?

Mònica
Podríem dir-ho així... Però la paraula lobby em sona fatal XDD. També s'ha de dir que ara com ara Debian Women està una mica apagat, tot i que segueix servint com a porta d'entrada per moltes dones que s'interessen pel projecte. Ara bé, només l'existència de Debian Women ja demostra que al projecte li preocupa aquest tema i que qualsevol mostra de masclisme no serà benvinguda. També voldria comentar que tenim el Diversity Statement on no només diu que les dones són benvingudes sinó que tothom ho és, sigui quina sigui la seva identitat o procedència. Sempre i quan col·labori d'una manera constructiva, és clar ;-)

@xab:matrix.org
Quan sents parlar de sobirania tecnològica, què et ve al cap?

Mònica
Poder reapropiar-se de la tecnologia, que no ens vingui imposada des de grans multinacionals que et colen qualsevol cosa sense que te n'adonis. Poder saber què tens i adaptar-ho a les teves necessitats. És evident que no es pot aconseguir sense programari lliure. La sobirania tecnològia serà amb programari lliure o no serà

@xab:matrix.org
Dius que la sobirania tecnològica serà amb programari lliure o no serà... sento de fons "a les barricades" i penso en l'Escamot Espiral...

Mònica
Quins records... L'Escamot Espiral no va tenir llarga vida però va ser una mostra d'activisme genial. Intentar dotar de coherència tecnològica a col·lectius que es declaren alternatius va ser brutal. Amb la sobirania tecnològica ha de ser el mateix. No té sentit apropiar-te de la tecnologia si no saps com està feta.

@xab:matrix.org
Finalment, m'he deixat alguna cosa per preguntar-te i tens moltes ganes de respondre? O sigui fes-te la darrera pregunta, i pel mateix preu, si et ve de gust, la contestes ;)

Mònica
Doncs em pregunto: per què dediques el teu temps lliure a tot allò que envolta el programari lliure? perquè col·labores amb Debian?

I contesto: perquè sempre he cregut que estem un món malalt, on l'egoïsme impera i no fa més que crear injustícies i desigualtats. Que per tal de canviar les coses hem d'intentar posar cadascú el nostre granet de sorra, però invertint el nostre temps en allò que no ens desgasti i que ens motivi. Jo he triat un camp que m'apassiona i que alhora crec que mou el món que és el coneixement i la cultura lliures. A Debian hi poso la meva feina de formigueta, però sempre intentant anar un pas més enllà i intentant fer veure que les eines que usem en els nostres dispositius governen les nostres vides i ens n'hem d'apropiar. I que el coneixement no pot estar captiu. S'ha de compartir, millorar i difondre.

@xab:matrix.org
Pensa en com vols ser presentada, formació, ocupació...

Mònica
Posa tot el nom, a Debian està sencer, vaig perdre l'anonimat fa temps. Mònica Ramírez Arceda. No sé que posar de professió: professora, programadora, informàtica...

@xab:matrix.org
MOLTES GRÀCIES

** xab és un col·laborador del Catalunya que fa servir matrix.org com a eina lliure de missatgeria instantània.*

Sobiranies tecnològiques

A quina xarxa ens atrapem?

Redacció

Es calcula que el 90% dels smartphones tenen instal·lada l'aplicació WhatsApp. De la mateixa manera és difícil trobar menors de 40 anys sense Facebook, Twitter, SnapChat o l'aplicació que estigui més de moda aquest matí. Al llarg d'una setmana dediquem mitjanes de 20 hores a les xarxes socials. Aprofitant que estem acostumades a fer servir aplicacions al mòbil o al web apareixen projectes que ens proposen quedar-nos atrapades a la xarxa però amb la finalitat que el grup d'afinitat/militància creixi i es faci fort.

Nabú és una eina, entre tantes, que permet prendre decisions de manera consensuada en grups cooperatius mitjans i grans. És una adaptació de l'aplicació Torus Network. Va néixer de la necessitat de facilitar i accelerar el mètode assembleari en grans grups de persones que participen en projectes horitzontals. No té la pretensió d'eliminar les assemblees presencials, però sí d'agilitzar-ne els seus mecanismes deliberatius. No pren decisions de manera automàtica en nom de grup, però si que permet que les reflexions del grup es vegin reflectides.

Nabú és un projecte de programari lliure que des de fa 2 anys està desenvolupat per la Sabrina. Qualsevol persona amb coneixements, o ganes, pot participar del seu desenvolupament o modificar l'aplicació pels seus propis propòsits. El projecte està sota el paraigua de la Cooperativa Integral Catalana, i el seu lema és "El grup és més que la suma de les persones que el formen". L'aplicació pretén minimitzar els enfrontaments personals alhora que fomenta el creixement de la consciència de grup tot aplicant mètodes cíclics de proposta-influència-reflexió.

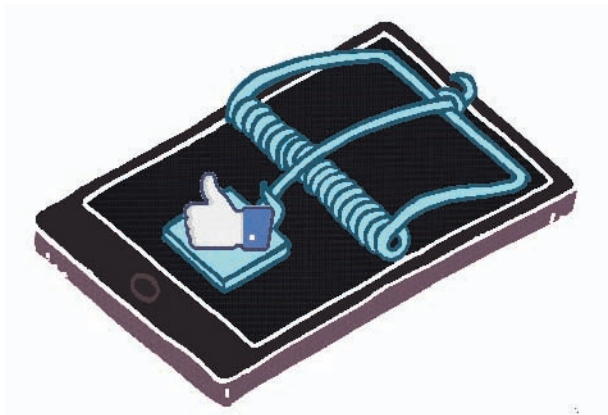

La consciència del grup és una nova consciència, en aquest cas col·lectiva. Al NOSALTRES la importància no ha de recaure en les persones sinó que s'ha de focalitzar en el grup. Dins l'aplicació les usuàries són anònimes, fet que ajuda a llimar diferències i agilitzar els debats, on sovint pot haver guerres d'egos a la recerca d'agregació de suports.

Un cop definit un grup (que podria ser una secció sindical o l'AMPA d'una escola) aquest avança a la recerca del consens més robust. A partir d'un document fundacional en el que s'expressa la missió i objectius del grup, cada usuària pot donar suport o fer esmenes per crear una nova branca de discurs i proposta de praxi. Cada nova branca pot ser recolzada, rebutjada o esmenada. Les branques més fortes són les que ajuden l'arbre a no caure, i les que tenen més consens. Aquest punt de trobada és cíclic. Podem obrir el debat cada cop que el NOSALTRES necessiti posicionar el seu punt de vista, definir prioritats o executar projectes. No hi ha persones culpables dels fracassos perquè tot està a la vista. L'èxit és de tot el col·lectiu. Si dins del grup hi predomina la cooperació, el consens grupal serà més fàcil. En canvi, si predomina la competència, l'evolució de l'arbre serà més divergent. Res nou, Nabú és simplement una eina, una entre tantes...

A l'altra banda de l'autoorganització trobem algunes institucions que aprofiten la facilitat que tenim d'estar atrapades a la xarxa. Darrerament hem vist com els ajuntaments de Barcelona o Madrid han desplegat plataformes que, salvant les distàncies, també estan orientades a la recerca del consens. En aquest cas ens referim a l'anomenada 'Participació Ciutadana'. Aplicacions web que ens permeten fer o votar propostes. És una altra manera de quedar-se atrapada a la xarxa per participar en la presa de decisions de la ciutat.

No tot és tant bonic com s'acostuma a mostrar a les rodes de premsa, i si us moveu per l'entorn de les associacions de veïnes, sabreu que la 'participació ciutadana' molts cops es queda al llindar de la publicitat i la propaganda perquè sovint són processos participatius consultius i no vinculants. Tot i que molt insuficients, aquestes aproximacions institucionals a la comunicació i presa de decisions col·lectives són una mostra dels canvis socials.

A dia d'avui quasi tot passa per la xarxa i és un deure saber a quina xarxa i per què ens atrapem -i si ens serveix per alguna cosa estar-ho tant.

Sindicat.OS

@GrupoAutoGnomos

La CNT seria Debian. Sens dubte. Són aquells compis que prefereixen prescindir de la xarxa si el preu és instal·lar un driver propietari per la WiFi. Hi són des dels inicis dels temps i quan se senten amenaçades et recorden, com un pureta batallatetes, que ells/elles es van descarregar el seu kernel de linux d'un BBS finlandès amb un mòdem de 2.4kbps. Són purs i la resta unes venudes. Potser per això en queden tant pocs.

La CGT seria Ubuntu, que traduït seria "sóc perquè nosaltres som". Neix de Debian sí, i com veieu, manté els fonaments del suport mutu. És el sistema lliure que més ha crescut en els darrers anys, amb diferents versions per escriptori, telèfon o TV. Estan preocupades per la llibertat del software, però són més de la pràctica que de la teoria, així que no se'ls hi cauen els anells si per arribar a més gent, han d'anar a (comités de) empresa. La seva implantació és extensa, amb diferents formes i colors... Hi ha alguna cosa que no t'agrada? Autogestió, acció directa i treu la teva versió.

CCOO seria Windows. Es veia venir, oi? És el sistema majoritari, sí... però en la intimitat, fins i tot els militants més fervents reconeixen que és un femer. No és només un problema d'estructura o que pel camí s'hagin oblidat dels seus inicis, el problema és la facilitat amb la que hi proliferen cucs, virus, troians, addware i backdoors. Però al Cèsar, allò que li és propi, s'ha de reconéixer que cada versió aconsegueix que l'anterior sembli bona. Recordes el Windows Vista? Preocupats de mantenir el seu status en el mercat o la seva bona relació amb les empreses, fa temps que van abandonar els usuaris finals. Sort que diuen que ja han anunciat que Windows 10 serà la darrera versió que publiqui.

Recordeu DR-DOS? Doncs això seria UGT. La seva única bondat és que fou compatible amb el MS-DOS. Així, amb menys subtileses i detalls que un Seat Panda, era un sistema operatiu tant bàsic que no tenia interfície gràfica. I així s'han quedat. Encara el pots trobar per algunes empreses intentant repetir amb poca traça qualsevol cosa que faci el Windows més proper. És un residu en procés d'extinció.

I la IAC? Doncs seria MacOS. Amb la seva interfície gràfica efectista i amb vores arrodonides, presumeixen de "think different" però han de reconèixer amb rubor a les galtes que porten un BSD és dins del seu cor. Tot i que prioritzen l'estètica per sobre de l'ètica, són com aquell cosí amb el que no saps que no t'hi entens, però acabes anant a fer alguna cervesa.

La COS és com aquell l'experiment anomenat Linkat. Què no el coneixes? És normal. T'explico: Linkat és una Ubuntu predefinida en català que s'utilitza en algunes escoles i instituts. En algun moment algun polític va pensar que fer clic i canviar l'idioma era súpercomplicat i que era imprescindible muntar una distribució patriòtica (a imatge i semblança del que feien altres administracions públiques) i ara sembla que els deu fer mandra abandonar-la i la mantenen. Si vas a les seves assemblees, són sempre les mateixes cares. Es comenta que en ocasions han fet reunions d'una sola persona, que s'ha vist obligada a mantenir un dialeg amb si mateixa, tot fent diferents veus. No és que aportin gran cosa a la pel·lícula, però es fan notar i compleixen amb la funció de donar-li un punt de color i diversitat a l'ecosistema.

* * *

Així que anem tirant.... entre windowseros que viuen autoreferenciats i preocupats per sobreviure un dia més sense infeccions; debianites despotricant d'ubunteros, amb el nexe comú d'odiar el windows i els clons; després els macaires que miren el windows amb superioritat i amb la boca petita diuen, acomplexadament, que respecten linux....

Al final del dia, quan et fiques al llit, t'adones que amb alguna excepció, els sistemes operatius no són ni bons ni dolents, sinó que depenen de la gent que els fa servir, el desenvolupa i els manté..

** @GrupoAutoGnomos (GAG) és un col·lectiu anònim d'autoria única que experimenta amb l'humor per donar suport a iniciatives anarquistes.*

Sobiranies tecnològiques

Producció de dades de control

Marta Peirano

Transcripció de la conferència de Marta Peirano "Per què em vigilen si no sóc ningú?

Cometem 3 errors: el primer és infravalorar la quantitat d'informació que produïm cada dia; el segon és depreciar el valor d'aquesta informació; i el tercer és pensar que el nostre principal problema és una agència distant i super-poderosa, anomenada NSA. I és veritat que la NSA té barra lliure, els millors recursos, les millors eines, però no necessiten això per espiar-nos a nosaltres, perquè nosaltres ho tenim tot a la vista: vivim en cases de vidre.

Malte Spitz és membre del Partit Verd alemany, i el 2009, en Malte li va demanar a la seva companyia telefònica que li enviés totes les dades que tenien sobre ell. La Deutsche Telekom, que era la companyia que li prestava el servei, li va dir que no. Dues demandes després li van enviar un CD amb un full de càlcul de 30,832 línies. Com Guerra i Pau, però 3 vegades. El document interminable recull la seva activitat de setembre de 2009 a febrer de 2010; té exactament 6 mesos. I no és casual, té 6 mesos perquè l'estiu del 2008 la Unió Europea va presentar la directiva de retenció de dades, on exigeix que cada companyia amb més de 10,000 clients guardi les dades de tots els clients durant un mínim de 6 mesos i un màxim de 2 anys.

Al Malte li van donar sis mesos com dient-li "això és tot al que ens pot obligar la llei". Provablement li deguin un any i mig. Llavors, en Malte, que no podia llegir totes les dades com si fos una màquina, ho va enviar a una agencia de visualització de dades per a fer-ne alguna cosa. Van agafar les dades aportades per la Deustche Telekom així com altres dades públiques d'en Malte, com els articles del seu blog o les piulades de Twitter.

Amb totes les dades van fer el que podeu veure a la primera figura que més que un mapa, és com un diari automàtic i terrorífic de la vida del Malte. Podem veure quan va en tren, quan baixa, quan va, quan para, quanta estona s'hi està, quan dina, quan dorm. Quan agafa un avió, qui el truca, quanta estona dura una trucada, qui li envia missatges, quins missatges li envien... Ho veiem tot. Això està en un web, eh. Ho podeu buscar "tracking Malte Spitz".

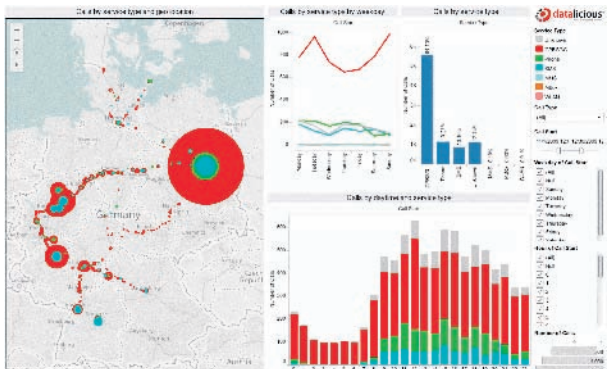

El motiu pel que tot això passa és que en Malte té un telèfon a la butxaca que cada cinc minuts fa un ping a l'antena que té més aprop i li diu: "*Tens res per mi? Tinc algun correu? Tinc algun missatge de WhatsApp? Ha passat res al món?*". Aixequeu la mà els que teniu un telèfon a la butxaca que el mateix. Els nostres telèfons, cada cinc minuts, estan dient: "*Sóc aquí, sóc aquí, ara sóc aquí...*" això és el que passa. No té precedents.

L'equivalent històric directe podria ser la figura 2. És un perfil d'una persona vigilada per l'STASI durant anys. És com un toballó, no? Amb uns 45 Post-It's, que inclouen una tieta, el repartidor de llet, el capellà de la parròquia... Fixeu-vos en la comparació: us he mostrat 5 minuts de la vida del Malte i és informació generada i enmagatzemada de manera automàtica. El Malte està rodejat de gent com nosaltres que fem el mateix amb telèfons com el seu produint la mateixa informació, i cada companyia pot veure tots els seus clients...

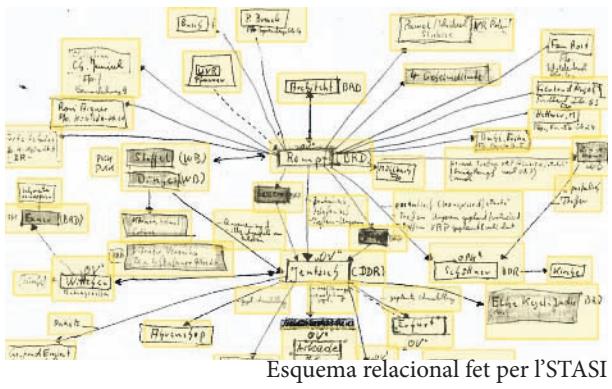

Esquema relacional fet per l'STASI

Aquesta és una foto de la Plaça Catalunya durant el 15M. Però mirem-la des del punt de vista de les telecos-multinacionals. Aquesta plaça és plena de mòbils. Amb aquests mòbils podem saber exactament qui està a la plaça, casi com si agaféssim la foto i ens posséssim a fer cercles a cada cara, amb el nom i els cognoms. Sabem quan i com hi han arribat, amb qui venen, i amb qui marxen, a qui truquen... Ho podríem saber tot. Sabem fins i tot si estan en un quart pis o si estan a peu de carrer.

I aquí comencem a veure coses xules, no? Veiem que no tota la gent de la foto --ni de la xarxa de relacions-- no és igual; hi ha gent més relacionada, a nivell de xarxa són nodes més importants. Si tenim el control sobre aquestes telecomunicacions, sobre la xarxa, podem fer coses com, per exemple, apagar els nodes més actius, és a dir, aïllar les persones que agreguen altres persones. També es podria fer com el govern d'Ucraïna a inicis del 2014 i enviar un SMS a cada terminal: "*Estimat usuari, ha estat vosté registrat com a participant en una manifestació ilegal massiva*". No ens comportem igual quan sabem que ens vigilen.

Des de Jeremy Bentham sabem que la millor manera de vigilar a una població és que aquesta no sàpiga quan l'estan vigilant i quan no. Al Malte, durant aquests 6 mesos, el van vigilar durant el 78% del temps. Li podríem sumar la informació que deixem i produïm a diari per altres esferes: quan fem servir l'ordinador, les càmeres de vigilància dels carrers, de les botigues, dels aeroports i als trens, o allí on siguem. Els radars de carretera, les fotos de la matrícula dels cotxes als parkings, les targetes de la cartera... Quants xips d'identificació portem a la cartera? En portem alguns... El DNI, el carnet de conduir, una targeta del banc, la targeta de punts... La targeta de punts del súper. Fa 20 anys, la base de dades personals més gran del món no la tenia la NSA, no la tenia l'STASI; la tenia Walmart, la cadena de supermercats nordamericana. Per què? Perquè quan ens donen una targeta de punts, el que estem fent és dir-li a l'empresa qui som, on vivim, quant gastem, què mengem, quantes filles tenim, quan anem de vacances, quan ens posem malaltes... Ho regalem tot amb l'esperança que ens regalin un Tupper a final de mes.

I no és molt diferent al que fem en xarxa, perquè la Deutsche Telekom és una empresa legítima i europea, que ha d'obeïr la Llei de Protecció de Dades, igual que Telefònica. Telefònica, aquí, a l'Estat, ha d'obeïr les lleis de protecció de dades, però les empreses, ai les empreses. No és el mateix una companyia que ofereix serveis de telecomunicacions que l'empresa que fabrica el mòbil, o les empreses que fan el sistema operatiu, o les empreses que ens ofereix un correu electrònic "gratuït" quan ens baixem aquella 'app' i que ens demana permisos per a un munt de coses rares i diem: "*si ens ho demana, per a alguna cosa ho voldrà*". Ho volen per a vendre-ho. Per a què vol Pokemon GO! l'accès al teu GPS? Per a guanyar diners.

Als nostres vigilants no els importa que no siguem ningú, que no siguem importants, perquè són algoritmes, no són persones i el nostre perfil és automàtic; existeix encara que ningú no el miri. I el dia que algú el miri i ens canvii la sort, el nostre pefil, el nostre historial es converteixen en els nostres antecedents. Podríem quedar atrapades a un aeroport d'un dels 75 països on ser homosexual és il·legal. O acabar a Mèxic on els Zetas tenen accés a la informació de les telefòniques per saber qui contacta amb la policia.

Hi ha mil maneres d'estar al lloc erroni en el moment equivocat, i a vegades ni tant sols t'has de moure. A Holanda tenien un cens, i era un cens on s'incloia la religió amb la millor intenció: volien saber quants protestants, quants catòlics i quants jueus hi havia, per saber quants diners aportar a les comunitats, esglèsies o sinagogues. Què va passar? Que quan van arribar els nazis ja tenien els deures fets. Només el 10% dels jueus d'Holanda van sobreviure a la Segona Guerra Mundial. Si aquella base de dades no hagués existit, la xifra hauria estat diferent.

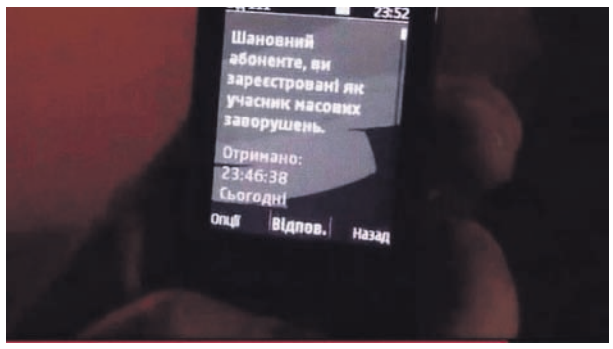

El que vull dir és que el nostre problema no és la NSA, i no són els governs corruptes, i no són les companyies ambicioses que volen vendre les nostres dades, i no és que hi hagi gent dolenta, i no té res a veure amb les seves intencions, ni amb les seves males intencions. El problema és que l'existència mateixa de la informació ens fa vulnerables de maneres que ni podem imaginar ara mateix. Hem de posar cortines a les nostres cases.

Hem de començar a fer servir la criptografia als nostres mòbils, a les nostres comunicacions, als nostres ordinadors. Començar a pensar bé cada cop que algú ens ofereix una targeta de punts, i dir: "*mmm...*" No només per nosaltres, perquè a més, aquest estat de vigilància és una de les pitjors malalties que té aquesta societat. Així que us convido a que quan arribeu a casa, comenceu a usar Tor, i si algú vol veure què feu, que demani una ordre de registre. Moltes gràcies.

** Marta Peirano és periodista i treballa a ElDiario.es*

Sobiranies tecnològiques

Telecomunicacions Independents en Resistència

Cristián Calónico / Enrique Rosas

Internet està a l'abast de cada vegada més persones, fet que possibilita no només el dret a la informació sinó també una expressió més lliure que en altres mitjans de comunicació massius. La xarxa permet posar esperances en una col·laboració humana sense fronteres, més enllà d'Estats-Nació, del poder de les oligarquies o d'interessos corporatius.

Tanmateix, també hem conegut recentment la seva transformació en instrument d'agressió, alienació, dominació i control social massiu que posa en entredit la llibertat d'expressió i la privacitat, i amb això, la llibertat de circulació, associació o reunió.

Aquesta contradicció entre llibertat i control es dóna en el context particular de la concentració de les telecomunicacions i del creixement de la indústria de la mineria de dades, en la que milions de persones que usem serveis com el correu electrònic, les xarxes socials (i tota mena de serveis al núvol) cedim el control de la nostra informació i de la relació que tenim amb altres persones, al lucre il·legítim dels qui extreuen valor i monetitzen aquests continguts i relacions.

Unit al sorgiment de la denominada Economia Colaborativa, o *Sharing Economy*, en la que companyies prestadores de serveis de logística obtenen guanys a partir de noves relacions d'explotació laboral i de l'ús d'actius aliens, els interessos del Capital en totes aquestes branques ja han condicionat el desenvolupament d'internet.

En aquest context, la Fundació Rosa Luxemburg va decidir donar suport a la producció d'un documental dedicat a la resistència dels proveïdors independents de telecomunicacions i de serveis en línia. Els seus projectes han superat fins ara els condicionants que imposen les corporacions privades, o estatals, per a sostenir una alternativa ètica en la gestió de les comunicacions, en una lluita quotidiana per l'internet i les comunicacions lliures.

El documental de 57 minuts de durada és un projecte de Producciones Marca Diablo i explica l'experiència de 5 proveïdors independents de telecomunicacions:

Código Sur, amb seu a Costa Rica, és un col·lectiu de diversitats sorgides dels moviments socials. Proposen socialitzar i desenvolupar comunicació, cultura, i tecnologies lliures entre iguals amb un model de gestió descentralitzat que potencia la generació de processos de sobirania i autonomia digital.

Guifi·net, a Catalunya, és una xarxa de telecomunicacions on particulars, organitzacions, empreses i tot tipus d'entitats -també públiques- participen promovent i invertint en una infraestructura de comuns que proporciona a la comunitat un accés a les telecomunicacions i una internet de qualitat a un preu just.

Nodo50 a Madrid, és proveïdor de serveis d'internet sense afany de lucre orientat a moviments socials des de fa més de 20 anys. Fomenta l'ús de tecnologia de la informació per a crear un punt de trobada on conflueixin veus antagonistes i alternatives.

Primero de Mayo (Enlace Popular a Estats Units i Mèxic) és una associació dedicada a les comunicacions i està orientada a enfortir la construcció de moviments per a la transformació global a través de l'impuls de l'ús estratègic i la re-apropiació tecnològica col·lectiva i col·laborativa.

Rhizomática, a Oaxaca, és una organització que promou i recolza tecnologies al servei de les comunitats rurals i indígenes a Mèxic i altres països, genera processos d'organització per a garantir l'accés a les telecomunicacions.

Al documental, membres de cada col·lectiu i alguns dels seus usuaris parlen dels objectius i l'esperit que anima cada projecte, reflexionen sobre si internet limita o possibilita la llibertat d'expressió, parlen del paper que han jugat les xarxes socials en el desenvolupament de moviment social i ens presenten les seves expectatives com a organització. Tot això acompanyat per una línia d'informació sobre la capacitat de control i vigilància que permet internet, el cada cop més gran procés de monopolització de les telecomunicacions i el sorgiment d'una nova generació de guany per part del capitalisme: la indústria extractiva de dades de milers de milions d'usuaris d'internet per a la seva venda, com una mercaderia més. El més important és que el documental ens deixa veure la capacitat de resistència de diferents grups i organitzacions per oferir unes telecomunicacions que serveixin a la societat, i no a les grans empreses.

5 documentals més...

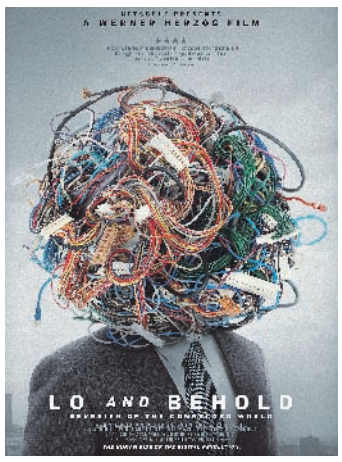

Lo and behold reveries of the connected world
Werner Herzog / 98' / 2016 /

Entrevistes a Elon Musk (cofundador de PayPal o Tesla), Bob Kahn (inventor d'alguns protocols d'internet) o Kevin Mitnick (enginier social i hacker)

TPB AFK: The Pirate Bay Away From Keyboard
Simon Klose / 82' /2013 /

Basat en les vides dels creadors de The Pirate Bay (un tracker de xarxes P2P) inclou judicis i problemes legals globals.

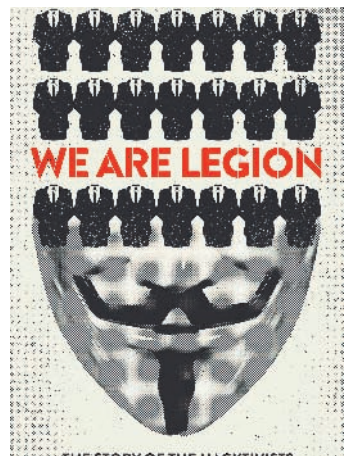

We Are Legion: The Story of the Hacktivists
Brian Knapenberger / 93' / 2012 /

El documental ens porta dins d'un grup d'activistes que practiquen la desobediència civil en entorns digitals.

We Steal Secrets: The Story of WikiLeaks
Alex gibney / 130' / 2013 /

Mirada profunda a la xarxa i als poders polítics, mediàtics i militars.

The Hidden Side of Google

Sophie Roland / 68' / 2015

66.000.000.000 d'euros d'ingresos a finals de 2014 són motiu suficient per a mirar com és Google.

Ens estan enganyant. Defensem les pensions

Secretariat Permanent del Comitè Confederal de la CGT de Catalunya

Una nova agressió contra els interessos de la gran majoria de la població s'està preparant. Com qui cuina un plat a foc lent, des de fa mesos els mitjans de comunicació (que depenen de grans empreses) i el govern central estan filtrant, dia rere dia, informacions sobre la insostenibilitat de l'actual sistema de pensions. Ens diuen que hi ha un dèficit de 16.000 milions d'€ a la Seguretat Social, que hi ha un envelliment de la població i que ambdós factors obliguen a modificar quines pensions cobrarem en jubilar-nos i el temps que haurem d'estar treballant per a poder-ne rebre. I poc a poc van apuntant les seves mesures que, curiosament, van en la direcció d'atacar directament les nostres condicions de vida. De manera resumida, el que plantegen és,

1- Fomentar un treball cada vegada més precari. Ho estem patint ja en carn pròpia: les successives reformes laborals faciliten els acomiadaments, fan més fàcil empitjorar les nostres condicions laborals, augmenten l'ús discrecional dels nostres horaris per part de l'empresari, estenen encara més els contractes temporals, a temps parcial i els «mini jobs» i ens fan baixar els salaris a una majoria. Ser treballador/a i ser pobre és cada vegada més habitual, especialment si som joves, dones o migrants.

2- Promoure que del nostre sou ens haguem de pagar una part de la pensió. El seu argument és, directament, cínic. «Com que la teva pensió serà de misèria – ens diuen- hauràs de pagar un pla d'estalvis o pensió privada». Mentre els salaris van baixant progressivament, pretenen que nosaltres mateixos/es ens cobrim una part de la nostra pensió de jubilació. Uns diners que, a més, gestionaran entitats privades, que especularan amb els nostres diners de cara a obtenir-ne beneficis (que seran privats). Ja coneixem, a més, les misèries del sistema financer de l'Estat espanyol, que ha calgut rescatar amb diners públics.

3- Allargar encara més el temps que haurem d'estar treballant, més enllà dels 67 anys de la reforma de l'any 2011. Cada vegada ens aproparem més a allò de «treballar tota la vida» quan, paradoxalment, el desenvolupament de la productivitat del treball hauria permetre tot el contrari, treballar menys, treballar tothom i viure millor. Com ho faran si no ho aturem? Fàcil, modificant a l'alça les edats mínimes i màximes de jubilació i incrementant tant el temps mínim de cotització com les bases reguladores.

La destrucció de les pensions públiques no és una situació inevitable. És un projecte polític perfectament planificat des del capital i els governs de torn des de fa anys. La descapitalització de la Seguretat Social ha sigut premeditat i provocat. A banda de la destrucció de llocs de treball, la precarització laboral fa caure les cotitzacions. El manteniment dels topalls màxims de cotització i les exoneracions de cotitzar a determinades rentes salarials generen una pèrdua d'ingressos de 7.000 milions € l'any. I les bonificacions a les quotes empresarials a la Seguretat Social ha suposat un immens estalvi a les empreses a canvi de crear treball precari i molt barat.

I d'alternatives n'hi ha. Millorar les condicions de treball, els salaris i l'estabilitat dels contractes faria pujar els ingressos a la Seguretat Social. Revisar a l'alça els topalls màxims de cotització també, així com incrementar les cotitzacions de les empreses. En paral·lel es podria traspassar el finançament de la Seguretat Social i les pensions als Pressupostos Generals de l'estat. Aquestes alternatives no agraden al Capital que s'ha marcat com a un objectiu trinxar les nostres pensions i fer encara més negoci amb la nostra vida.

Fem una crida a que cap força política accepti negociar la reforma del Pacte de Toledo en els termes que proposen les asseguradores, els bancs i les grans empreses.

Aquesta crida la fem extensiva als sindicats CCOO i UGT que, l'any 2011 ja van pactar una vergonyosa reforma de les pensions.

A tots ells, als partits i sindicats «oficials» els fem saber el nostre compromís ferm a defensar les nostres condicions de vida, presents i futures. I ho farem amb tota la nostra força, al carrer i als centres de treball. Poden escollir al costat de qui estan, amb el poble, amb la gran majoria o amb el capital privat, que només es mou per la voluntat de màxim benefici.

Vols deixar que et prenguin el pèl o vens a plantar-los cara?

Ja n'hi ha prou de que ens retallin i privatitzin drets bàsics. Cal organitzar la resposta. Les nostres pensions no es venen ni es negocien.

Des de Gràcia: Per un sistema públic de pensions

El Moviment Popular de Gràcia, l'Assemblea de Pensionistes de Gràcia, La Precària i l'Assemblea de Dones Feministes de Gràcia hem publicat el següent manifest en defensa d'un sistema públic de pensions. Aturem la despossessió, exigim pensions públiques!

Les pensions són un dret laboral fonamental i per tant, per justícia social, cal un sistema públic de pensions que en garanteixi la universalitat i cal també acabar amb els plans de pensions privats que posen el lucre de la banca per davant de l'accés a aquest dret. Cal revertir les polítiques econòmiques neoliberals de l'estat espanyol i la Unió Europea que sistemàticament prioritzen els interessos dels inversors capitalistes en detriment dels nostres drets i les nostres vides. A més, les pensions no escapen a la discriminació patriarcal: el 2013 la pensió contributiva mitjana de les dones era de 697€ mentre que la dels homes era de 1254€. Són doncs imprescindibles polítiques feministes encaminades a eliminar aquesta desigualtat flagrant per raó de gènere.

El sistema públic de pensions té dèficit perquè ha disminuït el nombre de cotitzants per la incapacitat de l'estat espanyol de crear llocs de feina i reduir un atur estructural elevadíssim (20%), encara més entre el jovent (>40%), i també perquè amb condicions laborals cada cop més precàries, i en concret amb salaris cada cop més baixos, el valor de les cotitzacions és cada cop menor. Per si fos poc, l'estat ha estat comprant deute privat d'entitats financeres amb el fons públic de pensions per injectar-los capital. En última instància i seguint la doctrina neoliberal, amb el desmantellament del sistema públic de pensions, l'estat afavoreix les entitats financeres privades i els seus plans de pensions. Per si encara no n'hi hagués prou, l'estat aprofita l'actual situació, que ha contribuït a crear, per justificar unes suposades mesures de recuperació que en realitat aprofundeixen en la retallada directa o indirecta del sistema públic de pensions:

1. Retallar el valor de les pensions: amb l'actual revalorització anual del 0,25%, l'any 2050 haurà reduït el valor de les pensions en un 30%.

2. Endarrerir encara més l'edat de jubilació: treballar més anys per la mateixa pensió o prejubilar-se per una de pitjor.

3. Permetre continuar treballant després de la jubilació: com en l'anterior, treballar més anys per la mateixa pensió o pitjor. A dia d'avui només unes 10.000 persones s'han acollit a aquesta opció.

Queda clar que el desmantellament del sistema públic de pensions deteriora les condicions de vida de la majoria de la població. La lluita col·lectiva de les classes populars, estudiants, treballadores i jubilades, és l'únic camí per a aconseguir un sistema públic de pensions universal i de qualitat. Així doncs, exigim:

1. Pensions públiques i dignes per a tothom.

2. Reversió immediata de l'espoli de les pensions públiques per al rescat del sistema bancari capitalista.

3. Mesures econòmiques feministes que erradiquin la bretxa en l'import de la pensió que pateixen les dones. Per exemple, el reconeixement laboral dels treballs reproductius i de cures a les llars.

4. Creació d'un sistema de pensions propi i exclusivament públic a Catalunya i al conjunt dels Països Catalans.

5. Millora de les condicions laborals: increments salarials, cotització de totes les hores treballades i reducció de la jornada laboral.

6. Augment de l'oferta pública de llocs de feina per reduir l'atur.

Aturem la despossessió!

SMATSA i la necessitat de netejar la ciutat

Manuel Quesada, Secretari General de la CGT de Sabadell

El passat 18 de gener, l'Ajuntament de Sabadell va anunciar la intervenció de l'empresa encarregada de la neteja viària de la nostra ciutat. Aquesta intervenció ve motivada per tot un seguit d'irregularitats i incompliments per part de l'empresa en el plec de condicions, en l'oferta, en el procés de licitació, en la signatura del contracte i en la prestació i fiscalització del servei. La notícia no ha deixat indiferent a ningú. I menys encara, als qui representem d'alguna o altra forma un sector combatiu de la classe treballadora en aquesta ciutat.

A la CGT aquesta notícia va ser rebuda amb alegria, esperança i inquietud. Alegria perquè durant molt de temps hem estat pràcticament l'únic ens de la ciutat que ha denunciat i s'ha enfrontat a les pràctiques mafioses de SMATSA i perquè en definitiva, la ciutadania de Sabadell es mereix saber què ha passat. Esperança perquè, no cal que ho amaguem, la denúncia del contracte de SMATSA amb l'ajuntament pot significar la fi prematura del mateix i la fi també de tot un seguit de pràctiques antiobreres que l'empresa ha dut a terme durant anys, i l'apertura, perquè no, d'horitzons de justícia social. I inquietud perquè, més enllà del fet en si, també se'ns obre un futur incert, on l'única certesa sabuda és que només la lluita de les treballadores assegurarà les conquestes socials aconseguides i d'altres que de segur vindran. Cosa a la que, d'altra banda, hi estem acostumats.

Sobta però la reacció que han tingut les altres centrals sindicals presents al comitè d'empresa de SMATSA. Que l'ajuntament expressi la voluntat d'intervenir una empresa que ha estat robant durant anys, no només a la plantilla, si no a tota la classe treballadora de Sabadell, i que això preocupi als sindicats majoritaris és, digue-m'ho així, simptomàtic. Entenc la inquietud d'alguns treballadors, els quals volen certeses de que els seus llocs de treball i les seves condicions laborals no es tocaran. Ho entenc perquè és una inquietud completament legítima, la qual hi és present també entre el nostres afiliats. El que a mi em sembla preocupant realment és que organitzacions que es pretenen "defensores" dels drets dels treballadors, siguin més crítiques amb l'expressió d'una voluntat de solventar un greuge que no pas amb el fet que els amos d'una empresa, amb el beneplàcit de polítics i tècnics, hagin estat estafant a la població. Que utilitzin a treballadors i les seves aspiracions, que juguin amb el lloc de treball de la gent simplement per justificar les seves pors, i per intentar salvar el seu cul, és potser fins i tot més preocupant. Però, ben pensat, aquesta actitud per part de CCOO, UGT i USOC tampoc sorprèn gaire. Possiblement, els casos de corrupció en que s'han vist implicades alguns d'aquests sindicats (Andalusia, Astúries, sembla que també Sabadell, etc.) faci més fàcil d'entendre la seva reacció, molt més propera a un entramat mafiós de favors-beneficis que amb el compromís de la defensa dels qui menys tenen. De fet, és molt possible que amb la intervenció per part de la institució d'aquesta empresa, alguns càrrecs de, diguem UGT, deixin de tenir el seu (sobre)sou, pel que també s'entén més i millor

un tipus de resposta més vinculada a la supervivència pròpia que no pas al benefici del comú de treballadors i treballadores. I tampoc no sorprèn que dins de l'empresa hi hagi una aliança tàcita entre la direcció i la resta de sindicats que no són CGT, com ha quedat evidenciat ja per exemple el passat dijous, quan mentre els sindicats UGT, CCOO i USOC protestaven contra la proposta d'intervenir l'empresa a l'ajuntament, els directius de l'empresa s'ho miraven des del bar del costat. Aquesta aliança, no cal dir-ho, té l'objectiu de frenar qualsevol aspiració de millora per part de la plantilla. Una plantilla, no ho oblidem, que ha guanyat amb la seva suor i la seva lluita totes les millores laborals i de servei actuals a l'empresa.

Aquesta campanya propagandística en realitat no busca altra cosa que dicotomitzar entre un servei públic de qualitat i unes condicions laborals dignes dels qui el fan possible. Una falsa dicotomia i una fal·làcia que, no obstant, té molta audiència. Però no per això deixa de ser una fal·làcia, que respon a una determinada voluntat política. Voler posar el centre del debat en la tessitura d'haver d'escollir entre millores laborals –o en el pitjors dels casos mantenir les que ja es tenen–, i un servei públic de qualitat no és una decisió accidental, inevitable o fatalista. Aquesta és una decisió política, i una decisió amb una voluntat clara, que no és altra que la de voler dinamitar qualsevol indici de canvi en les relacions laborals i de poder al si de l'empresa. I no cal dir d'on sorgeix aquest missatge. El més trist d'això és que, mentre els comandaments i líders d'aquests sindicats li fan el joc a la directiva mitjançant el discurs de la por de "perdrem la feina", s'anul·la qualsevol rastre d'autoreconeixement. Dit d'una altra forma, aquí ningú no perdrà la feina mentre hi hagi una plantilla combativa, que planti cara, a l'empresa, a l'ajuntament, o a qui intenti soscavar els drets laborals aconseguits. I aquesta plantilla ha demostrat en sobrades ocasions la seva capacitat de lluita, de combat, de valentia, que ara es vol anul·lar o, en cas de no poder, dirigir-la cap un enemic imaginari.

D'altra banda, per a nosaltres, ja ho hem dit altres cops, el debat sobre la municipalització dels serveis públics no és un debat aliè. La CGT hem defensat sempre, sense màscares ni esculls, que els serveis públics siguin això, públics. De fet, si ens ho parem a pensar, és molt possible que ens quedem curts, doncs tampoc no enganyem a ningú si diem que el que pretenem és la col·lectivització d'aquests serveis i el control obrer dels mitjans de producció, siguin fàbriques, restaurants, hospitals o serveis de neteja. Tampoc és cap secret per ningú la poca confiança que tenim en les institucions estatals, siguin aquestes governs, generalitats o ajuntaments. Tot i així, considerem un avenç, per limitat que sigui, que aquests serveis passin de mans privades a mans públiques. Però que ningú no ens malinterpreti, si aquestes mans públiques es limiten a reproduir la gestió empresarial, a degradar les condicions laborals, a jugar a fer el capitalista darrera una façana de progressia, a gestionar la misèria, que ningú no dubti que a nosaltres, ens tindran a l'altra banda de la barricada, amb els nostres, amb les treballadores.

Per això, entenc que una gestió municipal, pública, o com es vulgui dir, ha d'encaminar-se irreversiblement cap al progressiu control obrer, en un procés on els i les treballadores siguin agents actius i protagonistes de les decisions del què es fa, el com es fa, i el perquè es fa, sense intermediaris ni cacics, sense favors ni favoritismes. Perquè aquesta, no és només l'única forma de garantir un servei de qualitat a la ciutat, és també una forma de dignificar la vida de les treballadores que el fan possible i, al cal cap i a la fi, una forma d'avançar cap a la societat que volem.

De forma que, nosaltres, seguirem fent el que hem fet sempre. Nosaltres, estarem al costat dels i les treballadores, defensant cada mil·límetre de trinxera que hem cavat amb els avenços socials i laborals que hem aconseguit, defensant cada lloc de treball com un búnquer inexpugnable, defensant l'assemblea i no les cúpules sindicals com a subjecte de canvi, i practicant l'acció directa i l'autogestió com a eina de lluita i finalitat en si mateixa. Perquè hem de netejar la ciutat de mafiosos i cacics, i només el poble pot alliberar-se dels seus botxins, siguin aquests directius, polítics o paràsits sindicals.

Hem començat a revertir retallades lluitant!

CGT Ensenyament
http://cgtense.pangea.org/

Els propers pressupostos d'ensenyament inclouran algunes de les reivindicacions de mínims que hem estat exigint els darrers mesos. Des de CGT Ensenyament estem convençudes que aquestes millores, encara que insuficients, han estat fruit de l'organització i de la mobilització dels i de les docents i que han de suposar un punt d'inflexió i l'inici de la reversió de totes les retallades que encara patim.

Debatre als centres sobre un moment clau

Des de l'inici del present curs vam explicar que aquests mesos podien ser molt importants per començar a revertir les retallades que pateix l'ensenyament públic des de fa anys. L'aprovació de pressupostos, amb un govern sense majoria absoluta per imposar-los i amb l'actual situació política a Catalunya, ens donava possibilitats reals d'assolir les nostres reivindicacions. A partir d'aquesta anàlisi i del diàleg amb els i les nostres companys i companyes sobre quines eren les retallades que estaven afectant més als centres, vam acordar una plataforma reivindicativa de mínims que fos assumible per tal d'exigir que fossin incorporades en el seu conjunt als pressupostos de la Generalitat per l'any 2017.

També vam dir que per aconseguir aquestes reivindicacions caldria un procés de mobilitzacions contundents, que inclogués convocatòries de vaga amb perspectives de continuïtat i no convocades per les cúpules dels sindicats, sinó a partir del debat als centres amb els i les docents. En aquest sentit, des de CGT vam proposar a la resta de sindicats iniciar un procés de xerrades-assemblees als centres per explicar la importància del moment i debatre sobre la possibilitat d'anar a la vaga durant el debat de pressupostos per tal d'aconseguir la plataforma de mínims acordada.

La/es data/es de la vaga: dues formes de fer acció sindical

Des del mes d'octubre fins a finals de desembre vam fer xerrades-assemblees a centenars de centres convocades per tots els sindicats. Hem de dir que no tots els sindicats les van impulsar de la mateixa manera. Malgrat això i la participació irregular de docents, vam poder debatre amb moltes companyes i companys dels quals una bona part veia la importància del moment i estaven disposats/des a anar a la vaga per incidir en els pressupostos.

La discrepància i la fi del procés unitari va arribar en el moment de decidir quan s'havia/en de convocar la/es vaga/ues. Els sindicats de la mesa sectorial (USTEC·STEs, CCOO, UGT i ASPEPC·SPS), alguns d'ells reticents a convocar cap vaga, van considerar que s'havia de convocar una vaga d'un dia el 9 de febrer coincidint amb la data prevista d'aprovació dels Pressupostos. Des de CGT consideràvem que aquesta data no responia a dos elements que la gent trobava essencials als centres: la vaga s'havia de fer mentre s'estaven debatent els pressupostos i quan encara es podia incidir en les decisions i no havia de ser una altra vaga d'un dia per expressar el rebuig a allò ja decidit, sinó que havia de tenir perspectives de continuïtat dintre de la tramitació dels pressupostos. La nostra proposta era fer-la coincidir amb el debat pressupostari d'educació del 18 de gener, quan encara es podien canviar les partides econòmiques, però estàvem disposats/des a convocar-la la darrera setmana del mes de gener, tal i com vàrem acordar prèviament en una assemblea d'afiliades de CGT i seguint el criteri d'intentar que fos unitària. Segons els terminis previstos, el dia 28 de gener la CUP-CC decidia si votava a favor dels pressupostos i el dia 1 de febrer la comissió d'economia feia la proposta final, per tant, a partir d'aquestes dates, podia quedar sensiblement reduïda la possibilitat d'aconseguir cap canvi als pressupostos. Finalment els sindicats de la Mesa no ens van acceptar a la convocatòria del 9F si manteníem la proposta de vaga del 18G.

La incidència de la vaga del 18 de gener

Donada la impossibilitat d'arribar a un acord sobre la data de la vaga, des de CGT vam decidir en assemblea convocar-la el 18 de gener i decidir la seva continuïtat i la possibilitat de convocar també la del 9 de febrer en una altra Assembla Oberta.

Érem conscients que convocant en solitari la vaga tindria un seguiment minoritari però també de que l'objectiu no era tant el percentatge de seguiment en si mateix sinó incidir en el debat pressupostari que tenia lloc aquell mateix dia i en les decisions que s'havien de prendre en els dies següents. En aquest sentit creiem que, tant la concentració amb un miler de persones cridant les nostres reivindicacions davant del Parlament mentre dintre es debatien els pressupostos d'ensenyament, com les perspectives de continuïtat de vaga han incidit objectivament en la proposta final de pressupostos.

El govern ja havia inclòs algunes de les reivindicacions plantejades a la proposta inicial de pressupostos del mes de desembre quan ja coneixia que als centres s'estava debatent sobre anar a la vaga. Però la millora més important que s'ha arrencat d'aquest procés de debat i mobilitzacions ha estat la reducció d'una hora lectiva i la reincorporació als centres dels 3.500 docents que es va anunciar el dia 20 de gener, dos dies després de la vaga de CGT i cinc dies abans de la mesa sectorial amb els sindicats.

L'acord dels sindicats de la mesa sectorial

La jugada dels sindicats USTEC·STEs, CCOO, ASPEPC·SPS i UGT de treure alguna "victòria" de la mesa sectorial amb el Departament d'Ensenyament va quedar en evidència quan van sortir de la reunió del 25 de gener amb l'única novetat d'un compromís de reducció de la segona hora lectiva pel curs 2018-19. I encara queda més en evidència quan aquest suposat compromís del Departament es concreta en el redactat de l'acord amb l'ambigüitat que "tindrà en consideració la demanda". L'acord finalment només el signen USTEC·STEs, CCOO i UGT el 31 de gener, i no el signa ASPEPC·SPS per considerar-lo un "engany" i una "escenificació per a fer una foto".

Aquest acord i la desconvocatòria de vaga del 9 de febrer, arriba justament quan tot indica que la data prevista per a l'aprovació final del pressupostos quedarà finalment ajornada al mes de març i, per tant, tot i ser ja conegut el sí de la CUP-CC als pressupostos, disposem encara d'un termini de més d'un mes per intentar aconseguir, mitjançant la mobilització, la resta de les reivindicacions que tots els sindicats vam qualificar d'assumibles, urgents i de mínims en el seu conjunt.
La signatura dels sindicats és un vist i plau a allò que s'ha aconseguit lluitant i també és un vist-i-plau a allò que no s'ha aconseguit. Especialment preocupant és que l'acord no diu res de la baixada de ràtios ni a secundària ni a primària i, per tant, deixa oberta la possibilitat de nous tancaments de grups públics, justament quan estem a punt d'entrar en el procés de matriculació.

Seguim revertint les retallades... lluitant!

Des de CGT vam decidir, en Assemblea Oberta, desconvocar la vaga del 9 de febrer considerant que tornàvem a convocar-la sols i que, en aquest nou context, cal tornar a debatre als centres sobre com seguim lluitant contra aquests pressupostos i contra totes les retallades que encara patim incloent, als debats, la possibilitat de tornar a convocar vaga/gues durant el que queda de tràmit o més enllà d'aquest... i també amb noves propostes de mobilitzacions amb altres organitzacions i col·lectius.

Per tal que les millores aconseguides en aquest procés suposin l'inici de la reversió de totes les retallades que encara patim, creiem que hem de fer servir els mateixos elements que aquests darrers mesos: debats als centres i mobilitzacions contundents que incloguin la vaga i que tinguin perspectives de continuïtat.

També caldrà que exigim a la resta de sindicats que prioritzin les assemblees de treballadores per sobre dels despatxos i les meses de negociació a l'hora de convocar i desconvocar mobilitzacions i vagues.

Des de CGT us encoratgem a totes i a tots a fer assemblees als vostres centres (hi podem venir si així ens ho comuniqueu) i a participar activament en les mobilitzacions que de ben segur proposarem properament.

El Tribunal Suprem autoritza l'esquirolatge

Secretariat Permanent de CGT de Catalunya

El 14 de març ens vam aixecar amb la notícia de que el Tribunal Suprem, mitjançant una sentència, avala la subcontractació de treballadors/es en situacions de vaga. Concretament, que els clients d'empreses on els seus treballadors/es facin vaga, puguin subcontractar serveis a tercers per tal de continuar la seva activitat. És a dir, la resolució del Suprem autoritza l'esquirolatge.

Aquesta sentència és, probablement, el pitjor atac al dret de vaga des de la promulgació del Decret del 1977. En un context de fragmentació dels processos productius en cadenes de subcontractació, suposa reduir l'efectivitat de les vagues i, amb això, la capacitat de les treballadores per a fer valdre els seus drets. Estem davant del somni de la Patronal i els governs al seu servei.

Que el Poder Judicial ni és independent ni jutja de forma objectiva no és notícia. Bé sabem que forma part dels aparells repressors de l'Estat, però que de forma tant evident s'autoritzi l'esquirolatge contra el qual el sindicalisme ha lluitat durant tants anys, i fins el moment cap òrgan judicial havia justificat d'una manera tant evident, ens mostra que clarament ja no hi ha màscares que pretenguin ocultar els veritables interessos de l'Estat, que són els mateixos que els de la Patronal.

Aquesta sentència és tant o més greu que les darreres reformes laborals perquè esterilitza de forma absoluta en molts casos, en plena era de la subcontractació, els efectes de la vaga. És a dir, la paralització de la prestació de serveis fins aconseguir els objectius dels qui l'han convocat. La vaga és una eina, un mitjà en si mateixa i si aquesta és neutralitzada mitjançant l'autorització de la contractació de serveis (en definitiva, treballadors d'altres empreses) ens quedem sense la forma de pressió que equilibra la relació de forces amb la patronal.

El pitjor és que, com sempre, l'esquirolatge l'exerciran altres companys/es afectats pel mateix sector que aquells que fan vaga i que, com a conseqüència, no només perjudicaran als vaguistes sinó també a ells mateixos a curt o llarg termini. Tot plegat, una manifestació més dels interessos de l'estat i la patronal: dividir a la classe treballadora, rebentar les seves lluites i enfrontar-la amb ella mateixa.

Davant aquest gravíssim atac no podem quedar-nos de braços plegats. Haurem de repensar i reconstruir les estratègies de lluita i, més concretament, les vagues. Caldrà tornar a donar-los el poder de confrontació per tal que tornin a ser eines per fer prevaldre els nostres interessos davant de la patronal. Cercar la col·lectivització dels conflictes i fer-los imprevisibles.

Contra els atacs de classe, resposta de classe!

Crònica d'una sentència contra TMB i l'ICAM per posar en perill treballadors i usuaris

Àlex Tisminetzky

Poques sentències m'han fet més il·lusió de comunicar que la de Vicente Curto, conductor d'autobusos de TMB. I poques resolucions judicials posen tant al descobert la perversa i inhumana actuació de l'ICAM i la d'una empresa suposadament sota control públic com TMB, una actuació inhumana contra un treballador amb la que TMB posa en perill la salut dels treballadors i la seguretat dels usuaris.

Alta de l'ICAM amb limitació per a conduir autobusos

Aquesta història s'inicia quan el Vicente, conductor des de fa dècades de busos curtit en les mil i una batalles sindicals de TMB, pateix una greu patologia, que li provoca una llarga baixa mèdica sense que els metges li puguin trobar remei. Al arribar al límit legal dels 18 mesos de baixa, el Tribunal Mèdic, el cita amb només dues opcions: o la invalidesa o una alta per poder reincorporar-se al seu lloc de treball.

En Curto no podia obrir més els ulls al rebre la carta del Tribunal Mèdic, l'anomenat ICAM, on se li donava l'alta amb obligació de reincorporar-se immediatament al seu lloc de treball, però amb la limitació de no poder conduir autobusos. Sorprès, en Vicente va entrar per la porta del despatx preguntant, gesticulant amb tot el seu gran cos: com puc tornar al meu lloc de treball de conductor de bus si ells mateixos em diuen que no puc conduir autobusos? L'actuació de l'ICAM, sota control de la Generalitat, demostrava un cop més fins on podia arribar l'absurditat administrativa en la recerca de més i més retallades de despesa pública.

Vam impugnar la resolució per demanda judicial, però en la llarga espera de mesos d'arribar a judici, en Vicente es va haver de reincorporar a l'empresa.

Pressions i amenaces d'acomiadament a TMB

La reincorporació al seu lloc de treball tampoc va ser fàcil. En tornar la direcció de TMB, sota suposat control de l'Ajuntament de Barcelona, el va citar i li va posar sobre la taula una amenaça sota cobertura de «proposta». Podia tria: o l'empresa l'acomiadava amb la indemnització mínima legal (20 dies per any amb un topall d'una anualitat) i si guanyava el judici d'invalidesa podia reincorporar-se a TMB en un altre lloc (tornant la indemnització que habia percebut) o si no acceptava, li farien la vida impossible posant-lo a conduir busos tota la jornada, o intentarien l'acomiadament sense cap dret.

L'acord que proposava TMB tenia un punt feble: en cas de perdre el judici d'invalidesa, en Curto es quedaria sense pensió i sense feina amb aquesta edat laboral tant difícil que són els cinquanta-i-pico. I en Vicente va triar, i com ha fet tota la vida, va triar lluitar, plantar cara a l'empresa i posar-se en contacte amb els sindicats combatius.

En parlar-ho amb COS, CGT i Bescanvi sindical, el rumor sobre l'actuació vergonyosa de l'empresa es va anar estenent per les cotxeres, al igual que la solidaritat amb en Vicente, i la indignació contra TMB, en saber-se que idèntics pactes-amenaces s'havien consumat amb almenys 4 o 5 treballadors amb casos semblants.

De sobte, el que només era un problema personal d'en Vicente es va transformar en un veritable conflicte sindical, que va arribar a la taula de negociació del nou Conveni Col·lectiu i a amenaces reals de vaga per part dels sindicats combatius. La solidaritat amb en Curto es palpava a les Cotxeres.

Finalment, i a contracor, l'empresa va entendre que només podia fer marxa enrere, i es va readmetre sense cap condició a en Vicente en un lloc adequat al seu estat de salut, sense conduir busos.

Va ser una primera i curta victòria, ja que la direcció de TMB no va acceptar aquesta nova situació, i pocs dies després el considerava «apte sense restriccions», i en Curto es veia obligat a conduir autobusos a jornada complerta i en línia, posant en perill la seva integritat física i la dels usuaris del transport públic, fet que novament va ser denunciat judicialment.

La sentència condemna a TMB a adequar el lloc de treball

El judici es va celebrar el passat març. En Vicente va aportar informes mèdics dels especialistes de la sanitat pública i testimonis de les característiques de la feina de conductor de busos. Per contra, TMB va al·legar que hi havia hagut un miraculós guariment del treballador, que en poques setmanes va passar d'una llarga baixa de 18 mesos i no ser apte per conduir busos de línia, a estar en plenes facultats.

Finalment, la contundent sentència del Jutjat Social 14 de Barcelona del passat 16 de setembre declara que en Vicente no està en condicions de salut de portar un autobús de línia, i en conseqüència condemna a l'empresa TMB a col·locar-lo en algun lloc de treball adequat a la seva situació mèdica, i per tant retirant-lo de la conducció en la línia, ja que si no es «posa en perill a ell, altres treballadors o a usuaris».

La sentència no només és un canvi substancial en les condicions de treball d'en Curto, sinó també deixa al descobert l'actuació primer de l'ICAM, en donar una nova alta mèdica clarament injusta, i de TMB, empresa pública que a pesar de pagar opacs i substanciosos sous als seus directius, intenta negar els drets dels treballadors afectats de malalties greus.

I també, perquè no remarcar-lo, en Vicente ha demostrat amb la pràctica que la denúncia sindical i la lluita donen resultats i millores laborals, i que les empreses, i especialment TMB, no reconeixeran els drets dels treballadors si no és sota la pressió d'una plantilla organitzada i combativa. Felicitats Vicente!

**Àlex Tisminetzky és advocat laboralista del Col·lectiu Ronda i Secretari de Salut laboral de CGT Catalunya*

Les Kellys: Un exemple d'organització i lluita

Rosalia Molina,
de Dones Llibertàries Barcelona

Al voltant del 8 de març, Dia de la Dona treballadora, volem donar veu i visibilitzar les Kellys. Les Kellys, dones treballadores en unes condicions d'explotació i precarietat absoluta, gairebé d'esclavitud.

Però, qui són, hem sentit parlar i llegit a la premsa i per les xarxes socials de "Les kellys", "las que limpian". Però ens preguntem qui són, que fan, que volen, on són?

He pogut entrevistar-me i parlar amb algunes d'elles, amb la Rosmery, la Isabel, la Miriam i la Ana Mª.

Hem pogut xerrar i intercanviar les seves experiències. De les 4 que hi eren, 3 son llatinoamericanes i una espanyola. Parlem de per què s'han incorporat a l'Associació, que les va portar a fer-ho i sobretot, el que més valoren d'estar en l'Associació "Les Kellys" i si han notat algun canvi des que estan participant.

Aquestes són algunes de les seves respostes:

• Algunes (la majoria), venim d'altres països i ens acollim a la feina que trobem, majoritàriament subcontractades per una ETT, amb contractes temporals, ens acomiaden,ens tornen a subcontractar amb unes condicions cada vegada més precàries, amb uns sous cada vegada més miserables.

• No esperàvem **tant abús i esclavitud**, els nostres horaris són de 6-8 hores en el contracte, però moltes vegades treballem 10-12 hores sense ni temps per menjar i per no pagar-nos hores extres ens diuen que no anem al dia següent.

• Ni tan sols podíem pensar que ens passava, no ens adonàvem que aquestes condicions estaven afectant la nostra salut, ens automedicavem i seguíem endavant

• No volíem ni veure-ho, ni parlar-ho, per por de protestar i que ens fessin fora. Ara **ja no ho veig així**.

• Estic empoderada, no em fa por dir el que penso, ni denunciar injustícies, ara no callo.

• Ara ja no em fan assetjament laboral, no m' amenacen, ni em donen les feines més precàries

• Hem millorat les nostres condicions laborals, però sobretot el meu coneixement i la meva autoestima

• Ara conec els meus drets laborals, puc protestar davant els meus caps

• Treballem unides, no em sento sola

• I sobretot: veuen **suport, són escoltades i es senten empoderades**.

Intento saber més i pregunto. Elles van responent

Qui som ?

Les Kellys és una Associació autònoma de cambreres de pis d'hotel o netejadores que reclamem la millora de les nostres condicions laborals i té com a objectiu donar visibilitat a la nostra problemàtica i contribuir a la millora de la qualitat de vida.

És una associació d'àmbit espanyol amb presència en set territoris de l'Estat alguns dels més representatius des del punt de vista turístic: Barcelona, Benidorm, Cadis, Fuerteventura, Lanzarote, Mallorca i Madrid.

El nom "Les Kellys" prové d'un popular joc de paraules: "la Kelly, la que limpia"; nosaltres netegem hotels. El logo representa el cartell que es posa a les habitacions d'hotel perquè es netegi. Ens ho va regalar el grup "Resistència gràfica", dones dissenyadores de Madrid.

Com varem néixer?

Per desesperació i cansament de les nostres condicions laborals. Ens vam començar a conèixer mitjançant xarxes socials en 2014. A les primeres es van anar connectant altres companyes de diferents llocs explicant la seva situació laboral, algunes vam començar a quedar per recolzar-nos i poc a poc varem passar d'esplaiar-nos per internet a l'autoorganització: grups territorials en determinats destinacions turístiques d'Espanya.

Ens vam constituir com Associació i l'11 d'octubre de 2016 la vam presentar oficialment a Barcelona a la seu del Col·lectiu Ronda, amb una roda de premsa, per fer oficial la nostra existència, i tenir un marc legal.

El primer grup que va funcionar com a Associació va ser a Lanzarote.

Portem mesos de dur treball, fent accions de denúncia, mobilitzacions, de difusió de la situació laboral i social de les cambreres de pis.

Qui en formem part ?

Dins Las Kellys estem dones diverses: algunes aturades, altres actives, algunes de pràctiques, altres cobrant, algunes eventuals, altres fixes, algunes en plantilla, altres subcontractades, algunes contracte de mitja jornada, unes altres de 8h, algunes estan afiliades a sindicats, altres a cap, algunes són espanyoles, altres estrangeres, algunes són cambreres de pis, altres fan altres treballs en el departament de pisos, som un col·lectiu molt divers.

Algunes porten molts anys treballant de cambreres de pis i els preocupa la seva salut i les condicions de jubilació, altres porten menys temps i els preocupa no repetir una vida laboral amb aquestes condicions.

Aquest espai es de nosaltres, de totes nosaltres. Actualment a Espanya som unes 2000 dones.

Quines són les nostres reivindicacions?

Les nostres reivindicacions les anem revisant, cada grup territorial les s'adapta a la realitat del seu territori.

Partim d'un manifest conjunt de tots els grups
Les reivindicacions van des del dret a jubilació anticipada fins a la vinculació de la categoria dels hotels a la qualitat de la feina que generem, i demanant la fi de les externalitzacions

Seguirem visibilitzant els problemes que patim les treballadores del sector, reivindicant els nostres drets i fent pressió a les administracions, a les patronals i als sindicats; per resoldre aquests problemes i millorar les nostres condicions laborals i la nostra qualitat de vida.

Estem treballant amb altres associacions en 3 àmbits:

• Salut: condicions laborals, postures, automedicació... en col·laboració amb la PAICAM (Plataforma contra els Abusos de l'ICAM i INSS)

• Feminisme, per ser dones, per ser escoltades, amb el moviment feminista

• Decreixement turístic. En entitats que lluiten per un turisme i una ciutat sostenible.

Com estem organitzades?

Les Kellys funcionem per grups de treball, cada grup es coordina mitjançant les seves portaveus, de manera assembleària. Tenim el compromís de coordinar-nos i col·laborar entre els grups, mantenint l'autonomia com a Associació.

Cada grup es reuneix en llocs gratuïts i inclusius.

L' organització es fa amb molta força de voluntat i molta constància i apostant per l'autoorganització.

Ens agrada aclarir que "no som la marca blanca de cap sindicat, tot el que sigui defendre els nostres drets, qualsevol sindicat ens tindrà al costat; si ens fallen, ens tindran davant ".

Tenim una web per compartir informació sobre la nostra situació laboral i sobre les activitats de l'Associació i els seus territoris. Tenim també un canal:Les KellysYouTube

Treball fet i futures accions

• Visibilitzar-nos, donar-nos a conèixer per tots els mitjans: premsa, associacionisme, xarxes socials.....

• Col·laborar en grups feministes

Des del març de 2016 hem interposat més de 30 denúncies en Inspecció de Treball a cadenes hoteleres i empreses externes, per incompliment del conveni; més de 15 denúncies als jutjats per vulnerar els drets laborals i incomplir la llei. També s'ha dut a terme mobilitzacions de protesta en hotels que acumulen denúncies. Lluitant per defensar l'acomiadament de treballadores pel fet d'estar embarassades.

L'Associació seguirem amb la línia d'interposar denúncies, de pressionar per incloure millores en els convenis i de fomentar i promocionar formació sobre drets laborals.

Què ens volen demanar com a Associació al feminisme

• Difusió de la nostra associació, de les nostres condicions de treball i les nostres reivindicacions

• Suport a les nostres lluites. Sororitat

• Com a Associació estem pendents de revisar el nostre Manifest per definir-nos com a feministes

• Sobretot treballar en xarxa des del feminisme de classe.

Volem doncs donar el nostre suport i solidaritat a les companyes i que la seva lluita i organització sigui exemple de moltes més dones. La seva lluita i unitat és un avenç en la lluita feminista i laboral. Juntes seguint lluitant. Entre totes, tot.

Seguirem lluitant ingovernables, desobedients i desafiants

Manifest CGT Catalunya 8 de Març 2017

Secretaria de Gènere
CGT Catalunya

Ja hem arribat al Dia Internacional de les Dones Treballadores i hem de començar parlant del que sempre diem de manera incansable. Ho diem cada dia amb insistència:

Les dones, que sostenim el món, que en les pitjors adversitats tirem endavant allò important per la vida, cobrem menys que els homes per a realitzar la mateixa feina, pel simple fet de ser dones. Sembla ser que encara som el complement al sou de l'home. Les dones patim agressions masclistes a la feina, a casa i als carrers. Ens jutgen pels nostres cossos, pretenen tractar-nos com a mera decoració, com a esclaves del seu desig, o com a les seves treballadores domèstiques personals. Les dones realitzem les tasques de cura sense que siguin ni repartides ni valorades. Aquí no hi ha hagut ni hi ha repartiment de la feina ni de la riquesa que genera. Les dones rebem de manera quotidiana la doble agressió de tots aquells que consenten i callen davant de qualsevol forma de masclisme ja sigui el polític de torn, el company que no vol agafar l'escombra, l'empresari que fomenta que l'assetjament quedi impune, el jutge que relativitza els feminicidis, el mossèn que fomenta la submissió femenina als desitjos del marit... la llista és llarga.

Com cada any, hem assistit a infinitat d'exemples concrets, que ens fan sortir al carrer a diari, lluitar als nostres llocs de treball, als col·lectius on militem i als espais íntims.

I arriba ja un moment que en tenim prou, que n'estem ben fartes, que ens cal fer. I sí, hem assistit a un any de mobilitzacions contra les violències de gènere, i també contra la feminització de la pobresa i de la precarietat. Estem rememorant constantment els motius pels quals es celebra aquesta data: l'autoorganització de les dones treballadores, com tantes vegades hem fet, per a revolucionar i revolucionar-se, la pràctica de l'acció directa i l'autogestió així com la ingovernabilitat de les nostres àvies: treballadores feministes organitzades.

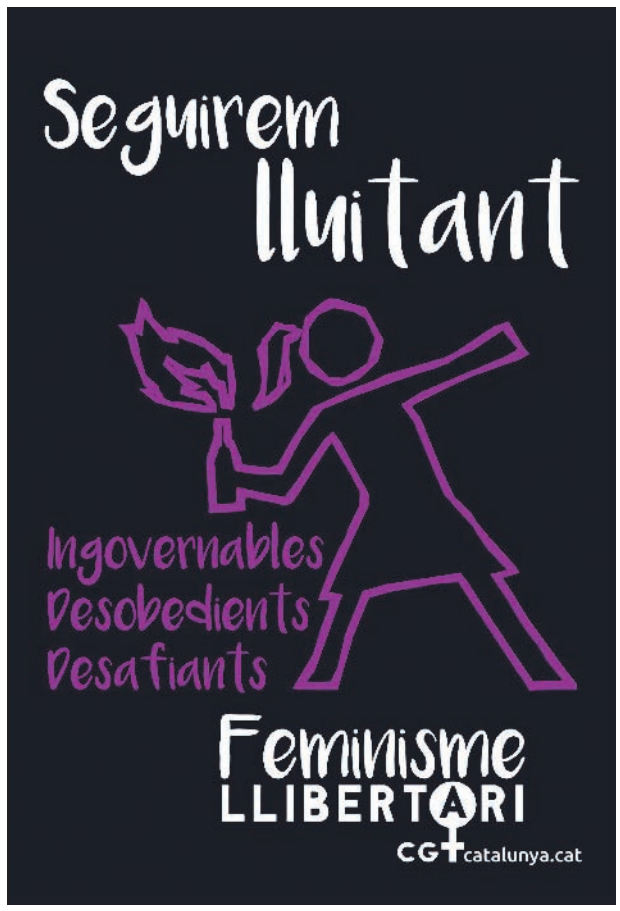

Tornem-hi! Com van fer les nostres companyes ahir, abans d'ahir, el segle passat i al llarg de tota la història. Calen mil mobilitzacions i calen encara més dones que no estiguem pendents de quina serà la propera llei que ens decepcionarà, que no estiguem mirant quina serà la propera mancança institucional que ens farà mal, quina serà la propera frase que serà apropiada per aquelles que es diuen feministes però que ens maten a la feina. Volem mirar molt més enllà de tot això i volem mirar a les nostres, a les dones treballadores, sense emmirallar-nos en discursos tebis que ens desmobilitzen i ens allunyen de la nostra revolució, la de transformar els treballs, transformar les formes verticals de relació, transformar el món sencer. La vella i senzilla recepta del feminisme de classe, anticapitalista i sense complexes.

No ens valen trossets del pastís, no és que no vulguem les molles, és que volem canviar la recepta, i aquesta només es podrà canviar des de les que patim el matrimoni ferotge entre capitalisme i heteropatriarcat.

I volem una nova recepta per a seguir essent ingovernables, desobedients i desafiants, perquè només des de nosaltres podrem fer el món totalment nou, amb la llibertat i la vida al centre.

En defensa de la universitat pública

Secció Sindical CGT UAB

Els darrers anys totes i tots hem vist com la UAB, com la resta d'universitats públiques catalanes, han perdut més del 20% del finançament que rebien l'any 2010 de la Generalitat. En aquella època vivíem una situació òptima que, ni de lluny, era òptima. Amb recursos per sota la mitjana de la UE, ens trobàvem en plena implementació de l'anomenat Pla Bolonya. En comptes d'incrementar els recursos públics de les universitats, els successius governs catalans els han anat minoritzat de manera salvatge. Les conseqüències les patim tant nosaltres, els i les treballadores del PDI i del PAS, com les i els estudiants: reducció de les inversions en infraestructures, en actualització d'equips, programari i biblioteques, retallada brutal de plantilles, principalment de professorat, sobrecàrregues laborals, etc. Tot plegat mentre han augmentat de manera alarmant les taxes universitàries (més del 150% des del 2008) i les activitats privades dins de les universitats.

Des de CGT-UAB pensem que hi ha motius de sobres per a mobilitzar-nos el conjunt de la comunitat universitària. En aquest sentit, considerem que la convocatòria de vaga estudiantil dels dies 1 i 2 de març (i en alguna facultat també el 28 de febrer) és una conseqüència lògica de la deriva que han pres les universitats i un intent per a revertir-la. És socialment urgent i indispensable rebaixar de manera significativa el preu dels estudis universitaris que, actualment, dificulta a alumnes de les classes populars poder completar, o fins i tot iniciar, els seus estudis universitaris. Igualment és necessari rescabalar les universitats del saqueig que, com a mínim en alguns espais, estan patint a mans d'activitats privades: cessió d'espais i franquícies a empreses privades, privatització d'espais docents, cessió d'una part de la política d'ajuts a l'estudi a entitats financeres, etc.

Des de CGT-UAB considerem que cal fer un gir de 180 graus a les polítiques que involucren el model de taxes de serveis públics encaminades a beneficiar a les classes socials altes i, a l'àmbit universitari, a promoure una elitització dels estudis superiors. No creiem que sigui suficient reclamar una rebaixa lineal d'un percentatge de les taxes, si no és, com a mínim, per anivellar els costos de les universitats catalanes amb els de les altres comunitats autònomes de l'Estat espanyol, o millor encara, amb els de les universitats dels altres estats de la UE.

Però això és tan sols un mínim, perquè reclamem un replantejament del sistema educatiu en el seu conjunt, per permeti que la classe treballadora no quedi apartada de la universitat, sinó que sigui prioritzada en les vies d'accés. Creiem imprescindible facilitar la formació a estudiants de classe treballadora des dels primeres etapes en l'ensenyament, eradicant els privilegis que comporta la mercantilització d'escoles i instituts, i la promoció que reben les formes d'estudi classistes i els que es beneficien d'elles, així com recuperar l'opció de compatibilitzar estudis i treball, que l'aplicació del Pla Bolonya ha relegat.

Així mateix, denunciem el procés de mercantilització de les universitats públiques per la via de crear entramats empresarials dels quals és lucra també una part del professorat. Aquest procés ha comportat, entre d'altres efectes, un augment exponencial en l'oferta de mestratges i graus a preus no subvencionats, amb la conseqüent selecció econòmica de l'alumnat. També ha generat un desviament de recursos públics cap a fundacions i altres ens jurídics que s'han anat creant a les universitats a fi de facilitar la depredació de recursos en benefici d'una minoria, tal com també passa amb la sanitat.

Des de CGT-UAB fem una crida a totes les treballadores i treballadors de la UAB, tant PDI com PAS, a construir cada dia la defensa de la UAB com una universitat pública i compromesa socialment.

Notícies sindicals

La Nit de la Precarietat TIC

El passat 23 de febrer se celebrava la 'Nit dels telecomunicacions i la informàtica' a l'Auditori de Barcelona. Aquest esdeveniment premia iniciatives empresarials o de comunicació i compta amb el patrocini de diversos depredadors de drets dels treballadors com Everis (en dura pugna amb l'infern pel que fa a condicions de treball), INDRA (que després del seu ERO polític de 1750 acomiadaments ara anuncia que li sobren 500 persones més després de la compra de Tecnocom), T-Systems (empresa addicta a acomiadaments col·lectius i objectius) o de la tríada Vodafone-Telefónica-Orange autèntics campions en la precarització de més d'un centenar de milers de llocs de treball, així com moltes altres empreses del sector que actuen d'una manera molt similar.

L'esdeveniment va comptar amb la presència institucional del President de la Generalitat per beneir aquest món bombolla empresarial en què els i les treballadores no pintem absolutament res. Canapès, cava i somriures davant la televisió. El sector de les TIC, aquest nínxol laboral tan positiu i ideal.

Un esdeveniment on no es parla de les jornades maratonianes sense parar, sovint sota coacció directa o induïda, de l'ús industrial de l'acomiadament, de contractes cada vegada més temporals, cada vegada més insegurs. Tampoc de la cadena de subcontractació, amb cessió il·legal normalitzada, creada per tenir condicions miserables, o del tracte a les persones com a meres coses o recursos que s'usen i es llencen en acabar un projecte. I molt menys de la recent moda dels falsos autònoms, als que venen la idea que els hi anirà millor aïllats quan en realitat són una espècie d'esclaus moderns.

Tot això com a aperitiu del Mobile World Congress, una fira en què polítics de tota mena es posen de genolls davant el Mr.Marshall de la precarietat i l'explotació. Catifa vermella per als amos dels esclaus d'Apple, Movistar, Orange, Vodafone i tantes altres.

El mateix dia, la Coordinadora d'Informàtica de la CGT va convocar una concentració a les portes de l'Auditori per denunciar que, en contra del discurs mediàtic, la precarietat al sector TIC existeix. Per denunciar la complicitat de les administracions públiques i per assenyalar també els culpables, grans clients que es beneficien de retallades de tarifes que repercuteixen en cadenes de subcontractació miserables.

Per això davant l'Auditori vam celebrar la Nit de la precarietat a les TIC, atorgant premis a les pitjors consultores líders en el sector i pitjors clients, segons les votacions que ens van fer arribar al web.

Coordinadora d'Informàtica de la CGT

La realitat de l'atenció mèdica telefònica del 061 o la vulneració dels drets de les treballadores

El Departament de Salut de la Generalitat ha posat en marxa una campanya per tal de descongestionar les urgències dels hospitals mitjançant la recomanació a la població de l'ús de l'assistència telefònica del 061. Un cop més, des de l'administració, no es preocupen de com es realitza la gestió dels serveis públics des de les empreses privades, ni si es garanteixen els drets de les treballadores que realitzen aquesta feina.

Les trucades telefòniques al 061 son ateses per treballadores de Contact Center que les deriva a personal sanitari seguint els protocols establerts. Aquesta treballadores estan sotmeses a una altíssima responsabilitat amb uns drets mínims i salaris precaris.

Gairebé la totalitat de la plantilla del 061 s'ha vist afectada per una modificació substancial de les condicions de treball que en la majoria dels casos no els deixa conciliar la vida laboral amb la familiar.

Aproximadament un 20% dels seus treballadors tenen contractes en frau de llei, sense dret a vacances, sense respectar el conveni col·lectiu de dos caps de setmana lliures al mes i sense saber si continuaran treballant el mes següent. L'11% de la seva plantilla no tenen reconeguda la seva categoria professional.

El SEM (Sistema d'Emergències Mèdiques) permet que no es respecti un dret humà fonamental, com el fet d'anar al lavabo. El treballador ha de demanar permís alçant un braç i en funció del volum de trucades se li permet d'anar-hi o no.

Tot això és perquè el SEM és una empresa pública, amb forma de societat anònima i que es regeix per la Llei de Societats Anònimes. Per això subcontracta a Ferrovial Servicios SA per gestionar aquest servei, una empresa, que també es regeix per aquesta llei i que a més, cotitza a l'Ibex35 i per aquest motiu els seus inversors n'esperen beneficis a finals d'any.

També des de la Conselleria de Treball se'ls denega el dret constitucional a la vaga, demanant, quan es convoquen vagues, uns serveis mínims del 100% de la plantilla, a pesar de tractar-se d'una empresa privada i de tenir una precarietat laboral lamentable.

Aquests beneficis empresarials són a costa dels drets de les treballadores que atenen aquestes trucades i dels usuaris que continuaran tenint plantes tancades als hospitals sense disposar d'un servei d'urgències de qualitat. Malgrat tot això les treballadores d'aquets serveis conscients de la feina que fan, tractaran les consultes amb amabilitat, diligència i rapidesa perquè malgrat tot, són professionals i atenen a persones.

CGT Ferrovial 061

Constituïda la Secció Sindical de CGT El Corte Inglés

Igual que el comú de la classe obrera d'aquest país, els treballadors i treballadores de El Corte Inglés hem sofert al llarg dels últims anys, i amb l'excusa de la crisi, una sistemàtica pèrdua de drets laborals. Drets guanyats a pols pels nostres pares, mares i avis.

Farts ja de la pèrdua de drets i de la deterioració constant dels nostres llocs de treballs, uns quants companys i companyes decidim fer el pas i organitzar-nos per intentar recuperar tot allò que ens ha estat eliminat des de la patronal.

El nostre principal objectiu és, com diem, recuperar els drets laborals perduts. Drets que creiem ens han estat arrabassats de manera il·lícita i immoral, per part de la pròpia empresa, però amb la passivitat i complicitat de sindicats grocs més preocupats per defensar els seus propis interessos i prebendes, que per defensar els interessos d'aquells treballadors als quals diuen representar.

La nostra intenció és presentar-nos a les properes eleccions, aconseguir el major nombre de representants en un comitè, fins ara aliè als treballadors, per defensar amb tota la força de la raó i la dignitat els drets de tots els companys i companyes que altres sindicats no han sabut o volgut defensar. No obstant això, per a això es fa ara necessari un treball que ens garanteixi una base sòlida amb la qual afrontar el futur.

Una secció sindical de CGT, plena de treballadors disposats a organitzar-se, participar i decidir. En això estem.

CGT El Corte Inglés - Cornellà

CGT Ensenyament denuncia discriminació de gènere en la contractació del personal de l'Escola Viaró de Sant Cugat (concertada i de l'Opus)

La Federació Sindical de CGT Ensenyament ha entrat una queixa al Síndic de Greuges contra Viaró Global School per denunciar que els criteris de contractació de personal d'aquesta escola constitueixen un cas de discriminació en l'accés a l'ocupació per raó de sexe i vulneren la LLEI 17/2015, del 21 de juliol, d'igualtat efectiva de dones i homes, i la Llei Orgànica 3/2007, de 22 de març per a la igualtat efectiva de dones i homes. La queixa s'argumenta en el fet que L'Escola Viaró restringeix la contractació de personal a "homes" tal i com fa explícit a la seva pàgina web, concretament en el punt 9 de l'apartat on s'hi defineix el caràcter propi de l'escola: "Com a conseqüència de l'exercici de la llibertat de què gaudeix tot professional per a treballar en el Centre docent on l'ideari estigui més d'acord amb les seves conviccions personals, els professors de Viaró —que seran sempre homes, excepte en l'etapa d'Educació Infantil".

A més a més, el caràcter segregador de l'escola vulnera l'Article 81.1 de la LEC que determina que les escoles que formen part del sistema educatiu català regiran els seus projectes pedagògics en base als principis de l'escola inclusiva.

Posteriorment, hem entrat denúncia a la Inspecció de Treball de Catalunya (ITC) del Departament de Treball, Afers Socials i Famílies de la Generalitat de Catalunya que és l'organisme competent per vigilar i exigir el compliment de les normes de l'ordre social (normes legals, reglamentàries i del contingut normatiu dels convenis col·lectius), entre les quals s'hi troben les que regulen la igualtat entre homes i dones en l'àmbit del món del treball, i com a òrgan fiscalitzador de l'Administració en matèria laboral, té la competència d'iniciar expedients sancionadors contra les empreses que incorren en actuacions contràries a la normativa assenyalada, ja sigui d'ofici o en virtut de denúncia prèvia.

Viaró Global School és una escola de l'Opus Dei de Sant Cugat del Vallès que forma part dels 16 centres de Catalunya que, tot i segregar per sexes, mantenen la concertació. En concret, l'escola Viaró rep una subvenció anual de 2.559.772 € provinents de fons públics de la partida del Departament d'Ensenyament.

CGT Ensenyament és un sindicat defensor de l'escola pública i lluita per l'eliminació del sistema de concerts, alhora que rebutja plenament que es mantingui l'aportació anual de 29.633.198 € a les 16 escoles de l'Opus Dei. En aquest sentit, l'objectiu d'aquesta queixa és visibilitzar les irregularitats que s'estan donant per part d'aquestes escoles i fer explícita la necessitat de l'eliminació de l´escola concertada. També volem destacar la permissibilitat amb què el Departament d'Ensenyament actua envers aquestes escoles, sempre emparant-se amb el fet que els criteris de contractació els delimita l'empresa privada que les regeix.

Des de CGT Ensenyament volem alertar que el manteniment d'aquestes subvencions implica un incompliment de la moció aprovada al Parlament el 20 d'abril de 2016 en què obliga a rescindir els contractes amb aquestes escoles. El manteniment dels contractes a escoles que imposen un ideari religiós, homòfob i classista és en aquests moments una voluntat política que va en contra d'un mandat del Parlament i que ara mateix veurem refermada si es confirma la notícia de la intenció que té el govern de renovar el concert educatiu a les escoles Maristes tot i haver-se ratificat el gravíssim fet que 12 professors d'aquestes escoles van abusar sexualment d'alguns dels seus alumnes.

Mitjançant la denuncia també es vol posar de manifest, especialment ara que s'obrirà el període de pre-matrícula als centres escolars, que el Departament d'Ensenyament està fent cas omís de les advertències que el Síndic de Greuges ha inclòs en els seus informes sobre la segregació escolar a Catalunya. Des del 2008 el Síndic ha diagnosticat el nostre, com un sistema escolar malalt en termes de segregació. Fa 8 anys ja es va considerar que per arribar a assolir un sistema educatiu basat en la igualtat i que permeti la cohesió social, un 50% de l'alumnat hauria d'estar matriculat en un centre diferent del que ho estava. Passats 8 anys, al 2016, aquest tant per cent es manté. Només hi ha una lectura, el Departament d'Ensenyament no ha mogut ni una línia els criteris de matriculació als centres escolars, que són la gran causa perquè es continuï donant una situació de desigualtat. És per això també que des del nostre sindicat treballem per l'eliminació del sistema concertat.

Hem observat en els últims cursos com a la conselleria no li ha tremolat la mà a l'hora de triar tancaments d'escoles, sortint-ne clarament perjudicades les línies d'escoles públiques. Aquest curs, sense anar més lluny, es van tancar 64 grups de l'escola pública i només tres de l'escola concertada. Per aquest motiu una de les nostres reivindicacions de la vaga que vam convocar el 18 de gener era assegurar l'aturada de tancaments per al curs vinent. Malauradament aquest punt no s'ha recollit en el pacte que han signat els sindicats USTEC, CCOO i UGT, que formen part de la mesa de negociació. Quan es produeixen fets com els de l'escola Viaró és quan es fa més evident la necessitat de lluitar per la defensa de l'Ensenyament Públic i l'eliminació de la concertada.

CGT Ensenyament

#privadaenlluita La vaga als hospitals del Grup QuironSalut acaba amb un acord satisfactori

Són temps dolents per treballar a la sanitat privada. El desmantellament de la Sanitat Pública ha fet proliferar exponencialment el negoci del sector privat.

Cada llit tancat en un hospital públic, és una habitació oberta en un hospital privat, és un milió desviat cap a la caixa de multinacionals i fons "voltor". Cada hora d'espera en urgències i cada pacient en un passadís de la pública, és un nou client disposat a deixar-se enganyar pel "xapat en or" de la sanitat privada. Deixar-se enganyar, perquè darrere del confort, la celeritat i el servei, l'usuari sol pensar que el que hi treballa ho fa sota el mateix amanyac d'amor i calidesa que l'envolta a ell ... i res més lluny de la realitat.

Després d'anys de congelació salarial i empitjorament progressiu de les condicions laborals, la situació als hospitals privats s'ha tornat insostenible.

Unitats de cures intensives neonatals, pediàtriques i d´'adults, cirurgia cardíaca infantil i adulta, llits d'hospitalització de tot tipus, obstetrícia, traumatologia, oncologia... Tenim una cartera de serveis i un volum de pacients a l'altura dels grans hospitals públics o concertats, però les nostres condicions i càrregues laborals, la jornada anual i el salari estan a anys llum.

Els treballadors i treballadores de tot el sistema sanitari mereixem un tracte equitatiu.

Augmenta el volum de treball, la complexitat dels pacients i els horaris abussius i excessos per part de l'empresa. Mentre que cada dia augmentan els seus beneficis en favor dels accionistes, a costa de les treballadores que mantenen plantes a plena ocupació i quiròfans a tota hora.

Els professionals estem a punt de col·lapsar, algunes s'esfonsen entre llàgrimes d'impotència, altres dilaten les seves jornades per no desatendre als pacients i altres simplement estan farts. I quan es proposen mesures per garantir l'acompliment digne d'aquesta professió només trobem el menyspreu, la xuleria i la prepotència de l'empresa, anteposant el concepte de client al de pacient, anteposant els números a les persones.

Per tot això vam convocar vaga indefinida al grup QuironSalut des del 21 de febrer fent una crida a treballadores i usuàries a reclamar les millores necessàries i participar en les mobilitzacions organitzades pels sindicats presents en els comitès d'empresa dels centres.

Com a pas previ, es va convocar una concentració el 8 de febrer a l'Hospital Universitari Dexeus. La convocatòria de Vaga Indefinida de CGT va afectar des del dia 21 de Febrer als Hospitals Dexeus, El Pilar i Quirón Barcelona.

Finalment, després de 10 dies de vaga i diverses concentracions a les portes dels centres hospitalaris, la nit del 2 de Març, després d'hores de negociació, es va arribar finalment a un acord amb l'empresa per desconvocar la vaga al Grup Quiron Salut (Dexeus, Quiron, Teknon i Pilar).

Després de la maniobres de l'empresa per pressionar i la nul·la disposició a realitzar concessions, es va plasmar un acord en el qual CGT va fixar les següents condicions:

- La creació d'una plataforma, conformada per l'empresa i membres dels sindicats representats en els comitès dels centres QS de Barcelona, per acordar millores sobre el conveni col·lectiu que ens afecta.
- El compromís d'augmentar en 2 AP més els dies fixats en el conveni per al personal dels serveis que tenen atenció continuada i els blocs quirúrgics.
- La devolució a Dexeus dels plusos no absorbibles ni consolidables. Es va realitzar la mateixa petició per als altres centres, però en estar interposades demandes judicials, l'empresa no va accedir.

Volem destacar que l'aconseguit ha estat gràcies a l'excepcional comportament dels treballadors i treballadores, tant els que han secundat la vaga com a catarsi i els que heu sofert en silenci els serveis mínims abusius.

Hem aconseguit fer veure a l'empresa que nostra realitat no es correspon amb la que reflecteix el conveni signat fa mesos. Li heu fet saber que hi ha necessitats bàsiques que no es cobreixen i que no totes les reclamacions són fruit del desvari dels membres dels comitès d'empresa. Per solucionar això es planteja la plataforma, que ha de servir també per identificar les necessitats específiques i emprendre les accions necessàries que millorin les condicions de treball en els diferents serveis (ràtios, estudis psicosocials, etc.).

S'ha aconseguit també que el nostre treball es reconegui oficialment com a essencial i necessari per al sistema sanitari públic, circumstància que esperem tingui major recorregut que el mer reconeixement.

Però sobretot heu aconseguit que l'empresa us tingui en compte i reivindicar-vos com a excel·lents professionals i companys.

CGT Grup Quirón Salut i Sindicat de Sanitat de CGT Barcelona

Vaga a Ferrovial Serveis Ferroviaris per un conveni just

Després d'un any de negociacions entre Ferrovial i els treballadors de serveis ferroviaris (hostesses a bord dels trens, magatzems, oficines, acompanyament de serveis nocturns, etc) CGT, al costat de la resta de sindicats, va convocar vaga ininterrompuda des del dia 26 de febrer al dia 5 de març, durant la qual es van diverses concentracions a l'estació de Sants.

Des que Ferrovial va optar al servei de catering, tripulació, logística i aprovisionament de trens d'AVE i Llarga Distància, licitat per l'empresa pública Renfe, oferint realitzar el servei rebaixant el muntant econòmic de forma molt substancial (entre un 21 i un 25%), van decidir que hauria de ser la plantilla de treballadors els qui pagarien aquesta rebaixa, amb una reducció de sou durant dos anys, acomiadaments, sancions, pressions, augments de càrrega de treball, i interpretacions esbiaixades i a conveniència de la trasnacional del conveni, que recentment ha expirat.

Per a la signatura d'un nou conveni, Ferrovial ha posat com a condició noves pèrdues de poder adquisitiu per a tota la plantilla, més flexibilitat de les jornades laborals, pèrdua de drets reconeguts en l'anterior, etc. A més, davant la pressió de les treballadores i treballadors per a l'obertura de negociacions, l'empresa ha respost amb la presentació d'un nou expedient de regulació temporal d'ocupació (ERTO).

El total de la plantilla en tot l'Estat és d'uns 1.800 treballadors i treballadores i pretenen aplicar l'ERTO a 452 treballadores. A Barcelona la plantilla és d'uns 500 treballadors i l'afectació del ERTO seria a 70.

La trajectòria de pressió exercida contra la plantilla de Ferrovial, i les noves condicions de retallades i augments de càrregues de treball, o més acomiadaments, com a condicionants per a la signatura d'un conveni restrictiu, amb l'excusa de la mala situació econòmica, per una licitació que amb prou feines li deixa beneficis, ha portat a tota la plantilla de forma unitària, a declarar una vaga ininterrompuda des del dia 26 de febrer, fins al dia 5 de març.

Durant aquests dies no hi havia ningú treballant en el servei de cafeteria ni bar mòbil, en la logística d'aprovisionament de trens AVE i Llarga Distància, oficines, acompanyament de trens nocturns, etc., fins que Ferrovial (que a part d'obtenir la licitació d'aquests serveis, obté grans beneficis de les recaptacions de les cafeteries dels trens i dels bars mòbils a bord, declarant multimilionaris beneficis a nivell mundial) s'assegui a negociar unes condicions laborals dignes per a la plantilla dels serveis a bord.

Des de CGT entenem que en la següent licitació amb diners públics, han de prevaler per sobre de rebaixes econòmiques, que traslladen als treballadors, una gestió ètica de les relacions laborals certificades i unes condicions laborals dignes de la plantilla, de l'empresa que opti a aquesta licitació amb diners públics de l'empresa Grup Renfe.

CGT Ferrovial Serveis Ferroviaris

Conversem amb...

Carlo Ghirardato

“En temps de dictadura econòmica, molt

Manel de Sucre i Cortiella

Carlo Ghirardato és un company afincat a Roma, tot i que ell té orígens alemanys, nascut a Kassel l'any 1962. A l'amic Carlo el vaig conèixer quan era membre del "Circulo Bakunin" de Roma i caminaven apassionats pel projecte de Ferrer i Guàrdia i la seva Escola Moderna. Gràcies a ell i als seus companys del Cercle Bakunin vam aconseguir que l'exposició que tenim a l'Ateneu Enciclopèdic sobre Ferrer i Guàrdia i l'Escola Moderna en el seu dia realitzada per Pere Solà, pogués viatjar durant tot un any per terres italianes, donant a conèixer el que significava el projecte en el qual tant afany va posar en Francesc Ferrer i Guàrdia, truncat per la força de l'enveja del poder jeràrquic de l'Església i de l'Estat Burgés contra l'obra immensa d'emancipació de Ferrer, que en el seu moment va tenir els seus seguidors a bona part d'Europa i Amèrica.

Avui doncs, tenim l'oportunitat d'estar a prop de Carlo Ghirardato perquè als lectors del Diari "Catalunya" coneguin i s'acostin una mica a aquesta Roma que guarda en les seves entranyes aquesta rebel·lia social, cultural i anarquista, de la que Carlo Ghirardato és un dels exponents, aquesta Roma llibertària que podem visitar avui dia.

- Cóm vas arribar fins al Cercle Bakunin?
Vaig arribar a contactar amb el Cercle Bakunin de Roma l'any 1996, introduït per Luciano Lanza, director responsable de la revista "Volontà", la revista que va ser fundada en el llunyà 1946 per la companya i vídua de Camilo Berneri, Giovanna Caleffi, i per altres companys com Cesare Zaccaria, revista que que des dels anys vuitanta s'editava a Milano. Luciano Lanza es trobava a Roma perquè hi havia una jornada d'estudis sobre Camillo Berneri, i el podem situar, simplificant molt, com: "Un anarquista entre Antonio Gramsci i Piero Gobetti".

Jo sempre he viatjat molt per raons professionals, però en aquell temps tenia l'idea de posar-me a viure a Roma i tornar a compartir una militància de grup. A més a més que la revista "Volontà" en aquell mateix any havien deixat de sortir les seves publicacions i que a Roma vivia el seu resposable gràfic, Ferro Piludu, un dels grans anarquistes d'aquell temps què va propiciar noves inèrcies perquè altres capçaleres de la premsa llibertaria apareixessin a Itàlia.

Jo crec ara que va ser gràcies a Ferro Piludu i l'experiència que varem viure aquells dies més o menys de l'any 1999, que la revista va canviar de nom sota el nou nom de "Libertaria", publicant-se amb una redacció compartida entre Roma i Milà.

- Crec que Cercle Bakunin és un projecte de llarg recorregut avui dia encara funciona?
Avui dia el Cercle Bakunin amb el qual em vaig encarregar de portar la vostra exposició a Itàlia, el 1997, la mostra pedagògica sobre Ferrer i Guàrdia, ja no existeix. Però encara al mateix barri de Roma, Garbatella, fa anys va néixer un altre grup, força interessant, el "Carlo Cafiero", constituït en part per les mateixes persones. Aquest grup es troba en locals més grans: "Spazio anarchico 19 Luglio".

- Com vas arribar a un pensament llibertari?
Doncs jo vaig viure a Madrid, des del 1972 fins al 1975. O sigui els últims tres anys de la dictadura franquista. Recordo molt bé els carrers plens de camionetes de policia. Encara són molt vives les meves impressions d'una societat que volia i necessitava un canvi. Molt jovenet, si fa o no fa era encara un adolescent, vaig conèixer una noia que era néta d'un vell militant anarquista. L'avi, una persona molt generosa i bona, es trobava amb els seus companys a la Devesa, el parc de Madrid sobre la Universitat on va morir Durruti. Quan ells tenien la meva edat, havien combatut en la defensa de Madrid, i jo encantat escoltava. Les seves memòries eren vives com els seus valors. Vaig començar a llegir i a estudiar, coses que gairebé res tenien a veure amb l'escola, però que resultaven difícils de trobar, pel Rastro de Madrid, un llibre de Durruti, de la Guerra Civil, etc.

- Però una de les teves grans passions la trobes en la cançó i en això entenem que t'apassiona la figura malmesa de Fabrizio de André, que va morir el 1999. Disposat a recollir el seu missatge Carlo continua amb la seva passió per l'obra de Fabrizio De André que sens dubte va quedar truncada amb el silenci del traspàs; fa algun temps que vaig llegir que la cançó de Fabrizio està en el camí entre George Brassens, Leonard Cohen i Bob Dylan assenyalada com una cosa més reivindicativa i per descomptat amb els acomodaments de la Itàlia social, però bé, això en tot cas ens ho aclareix en Carlo.
Vaig escoltar Fabrizio, per primera vegada quan tenia set anys. Jo després del divorci dels meus pares, vaig anar creixent en un internat catòlic i en aquest ambient vaig quedar molt impressionat de les cançons de Fabrizio De André les seves lletres, així tan comunicatives, per a un nen com jo educat en un ambient veritablement religiós, lletres implacables camb qualsevol forma d'injustícia. Cal dir que en els

“Em limito a definir-me com un home en recerca, que sempre ha menjat pa, música i poesia”

, cantautor italià

ts s'acontenten amb una realitat virtual"

primers discos de Fabrizio hi havien moltes cançons de Brassens, esplèndidament traduïdes en italià. Fabrizio va reconèixer sempre el seu deute amb el cantautor anarquista francès.

- Des de la distància entre Barcelona i Roma pels contactes que tinc, crec que des del 2002 persisteixes en l'afany per conservar-què les cançons de Fabrizio i que no quedin en l'oblit.

Segur, perquè gran és el meu deute amb Fabrizio. En tota la seva vida artística, al llarg de gairebé quaranta anys, sempre va recórrer al "poder de la Paraula", contra "la paraula del Poder". Al cap de tres anys de la seva mort, jo em trobava bastant fart d'una iniciativa econòmica per la venda de la seva obra; i poc interessada en la seva essència de poeta veritable. Sobre tot perquè Fabrizio era un home que cantava i s'aproximava a les injustícies i el malestar quotidià de la gent més senzilla.

L'any vinent ja farà 18 anys que ens va deixar Fabrizio. Jo m'he proposat seguir la seva tasca i per què no oferir una cultura diferent a aquests joves d'ara, en temps de dictadura econòmica i sobretot de dominant comunicació, en que molts s'acontenten d'una realitat virtual.

- Com et defineixes actualment? Cantautor podria ser una definició, ens la pots ampliar?

Bé, és clar que escric les meves cançons i podria definir-me com cantautor. Però avui dia hi ha molt poc espai per a qui no s'acontenta de donar només el que es demana. Millor s'exigeix! He llegit munts d'entrevistes a qualificats cantautors del passat i encara en activitat: totes es conclouen de mateixa manera: "si haguéssim començat avui, no hauria estat res de nosaltres". Doncs llavors, on està el públic? On la Societat del humans que aspiren a l'Art com a moment de bellesa barrejada amb coneixement i justícia? Em limito a definir-me com un home en recerca, que sempre ha menjat pa, música i poesia, secundant a aquesta urgència com puc.

- Com ens pots definir a Fabrizio De André?

Per a mi Fabrizio ha estat indubtablement un mestre. Cada un de nosaltres es tria els seus antecessors. Fabrizio pertany a una molt antiga tradició, que deixa viatjar juntes lletra i música, cantant alegries i tristeses. Cantant a alguna cosa o a algú que mereix no ser oblidat. Avui en dia, ningú a Itàlia pot tractar la cançó renegant de la seva herència. També cal afegir que Fabrizio més que un poeta, i encara més que un músic, era un home de forta personalitat i visió del món. Coherent fins al final amb la seva personalitat gens hipòcrita.

- Com et resulta aquest recorregut per bona part d'Itàlia donant a conèixer les seves cançons?

Per tota Itàlia! Em falta solament la regió de Vall d'Aosta, que és a dir gairebé França. Mira, jo no tinc empresari i tampoc em va treballar amb agències de l'espectacle. Quan vaig a un lloc és perquè em criden. Suposo que, d'alguna manera, els arriba la veu que hi ha algú que interpreta amb validesa De André. Per tant, definiria aquest llarg recorregut com un gest de sana rebel·lió. Això em permet com a artista de reconèixer-me en un públic, que com jo, no es reconeix en aquesta societat cínica i ferotge. Una societat, que dia rere dia, s'assembla més a un conglomerat d'insectes, condemnats a una comunicació d'una sola funcionalitat.

Carlo davant la tomba de Pasolini

- I en aquest treball que queda de tu, en aquest camí del cantautor de vegades solitari davant del micro i el públic, en definitiva que és de Carlo Ghirardato al costat de Fabrizio de André?

"Omnia mea mecum porto", deien els antics romans. De mi queda tot el que porto: la meva veu, la meva cultura, la meva història individual i una gran memòria dels esdeveniments de la nostra societat, a partir dels anys setanta. Mai he perdut un sol moment de reflexió col·lectiva que Fabrizio, al llarg de la seva activitat artística, ens va oferir a tots. Per aquesta banda, he de dir que va tenir molta utilitat la lectura del llibre "De André talk - entrevistes i articles de crònica de l'època".

He tingut ocasió i plaer de conèixer personalment a Claudio Sassi i Walter Pistarini, els dos que han editat aquest preciós llibre. Per tornar ara a la teva pregunta, "el que és de la meva", podria contestar-te: la meva veu, i perquè no, també la meva ànima. No és senzill per res fer-se "mèdium" d'un missatge d'autèntica comunicació; intèrpret de Fabrizio amb la seva mateixa tensió ètica i estètica. Així a Itàlia, moltíssima gent recorda la capacitat de "xaman" que tenia Fabrizio amb la seva veu. No serà de broma que hi va haver un temps en el qual es va deixar anomenar "cua de llop", com si fos un natiu americà; a més a més que jo sóc perfectament conscient que si Fabrizio ha mort, encara existeixen les mateixes insuficiències socials per continuar el seu camí.

- "Ora che il cielo ai bordi le ha scolpite" ("Ara que el cel s'ha llaurat el seu contorn")

Bé, veig que has escoltat el meu treball discogràfic del 2005. Aquest títol l'he extret d'una cançó que Fabrizio va dedicar al poeta Pier Paolo Pasolini: "Una storia sbagliata". És clar, no és una casualitat. Quan el poeta i director Pasolini el 1975 va caure assassinat, Fabrizio algun temps després va comentar el trist esdeveniment amb aquestes precises paraules: "el seu homicidi va ser com l' apagagada d'un far ... la seva mort ens deixà orfes."

Mark Harris, que va ser el director artístic de l'última tournée de Fabrizio (1998), em va explicat un cop, un fet molt significatiu. El 1980, mentre treballava a la realització discogràfica del disc "L'indià" (1981), Fabrizio el va portar davant de la seva llibreria, i mostrant-li totes l'obres de Pasolini, va comentar: "aquest home ho ha comprès tot".

- Has actuat alguna vegada cantant a Espanya, a Barcelona, Madrid o altres ciutats? Suposo que t'agradaria transmetre el significat de les lletres de Fabrizio en aquestes ciutats?

Encara no! Vaig tenir oportunitat d'una tournée a Suïssa, organitzada pel C.I.R.A. de Lausanne i també Alemanya, on he actuat almenys cinc vegades. M'agradaria molt transmetre lletres i musica de Fabrizio també a Espanya. Seria per a mi com intentar tocar a prop de Federico Garcia Lorca quan afirmava en la seva conferència "Juego y teoría del duende:...el duende del interprete, y esto es interesante, crea una nueva maravilla que tiene en la apariencia, nada más, la forma primitiva."

- Carlo t'asseguro que ha estat un plaer parlar amb tu i acabar aquesta entrevista no solament parlant de Fabrizio si no també del mestre Pier Paolo Pasolini i de Federico García Lorca, i tinc que dir-te que he tingut moments en que se m'ha posat la carn de gallina; en fi, espero que tinguis la oportunitat de vindre a Barcelona o a on sigui per poder gaudir de les teves cançons i les de Fabrizio.

"Les gires em permeten de reconèixer-me en un públic, que com jo, no es reconeix en aquesta societat cínica i ferotge"

Refugiats, fronteres i negocis

Laia Altarriba

"Allau de refugiats"; "Arribada massiva de refugiats mai vista des de la Segona Guerra Mundial"… No són titulars dels darrers mesos, sinó de fa més de dues dècades, quan les guerres de l'antiga Iugoslàvia, la descomposició del bloc soviètic i els conflictes de l'Àfrica van empènyer centenars de milers de persones a buscar asil a Europa. Segons dades de l'ACNUR, el 1992, any àlgid d'aquell èxode, 438.000 persones van demanar refugi a Alemanya (697.085 a tot Europa). L'any següent se n'hi van sumar 200.000 més i Alemanya va arribar a acumular 1.418.000 refugiats.

Ara, les guerres de Síria, de l'Afganistan, de l'Iraq, de Somàlia i d'altres punts de l'Àfrica —amb nivells extrems de violència— han provocat un enorme flux migratori que intenta arribar a Europa. La xifra de refugiats i sol·licitants d'asil que resideixen a Alemanya és de 736.740 (ACNUR, finals de 2015), dels quals 420.625 van presentar la sol·licitud d'asil durant el 2015. S'hi han de sumar els que hi han anat arribant el 2016, però el nombre queda força lluny dels que hi havia el 1993. La diferència és que l'arribada actual és més intensa: en tot el continent van arribar un milió de persones per mar el 2015, onada que l'ACNUR explica per l'enquistament del conflicte de Síria i per la disminució de l'ajuda humanitària que reben els sirians als països veïns d'acollida.

Està passant res de diferent?

On es baten rècords indiscutiblement és a escala mundial: hi ha 65,3 milions de persones que viuen per la força lluny de casa seva, xifra mai assolida. La magnitud de la situació, la reconeix Ban Ki-moon, secretari general de les Nacions Unides: "Som davant la major crisi de refugiats i de desplaçats del nostre temps". I hi afegeix: "És també una crisi de solidaritat". Sobretot d'insolidaritat europea, ja que el milió de nouvinguts només significa el 0,25% dels 510 milions de persones que viuen a la UE. Mentrestant, qui està rebent el major nombre d'exiliats són països amb economies molt més empobrides, com el Pakistan (que acull 1,6 milions de refugiats), el Líban (1,1 milions) o Etiòpia (730.000). Turquia, al final de 2015, allotjava més de 2,5 milions de refugiats, la majoria provinents de la veïna Síria.

L'altra novetat és que les persones que busquen refugi a Europa provenen de fora del continent. Hi arriben amb barques molt precàries que a milers els han conduït a la mort: gairebé 3.500 persones ofegades el 2014; 3.771 el 2015, i a principis d'octubre del 2016 ja superaven les 3.500, segons l'Organització Internacional per a les Migracions. Però fa molts anys que la gent mor a la Mediterrània: diversos organismes calculen que des de l'any 2000 més de 30.000 persones hi han perdut la vida. Les tragèdies recents solapen a la memòria les anteriors: de grans naufragis a la ruta Líbia-Itàlia, ja n'hi va haver diversos el 2009 i el 2011 amb centenars de morts.

On queda el dret d'asil?

El canvi significatiu que està succeint a Europa és en la gestió de l'arribada dels refugiats. L'acord fet públic el 18 de març entre la UE i Turquia significa "un gir en l'estratègia politicojurídica i en el discurs institucional europeu", denuncia l'Associació pro Drets Humans d'Andalusia (APDHA), que fa anys que fa seguiment dels fets a la frontera sud espanyola. L'APDHA, al seu informe anual, considera que, fins ara, "des d'una perspectiva formal, les institucions han intentat mantenir una 'aparença' genèrica de suposat respecte dels drets fonamentals", tot i que "la pràctica material deixava gairebé immediatament buit de contingut aquest discurs oficial". Però, durant el 2015 i el 2016, els organismes comunitaris han decidit "abandonar la 'màscara' de respecte teòric pels drets fonamentals de les persones migrants per fer coincidir de forma oberta la realitat formal i material".

Hi coincideix Sergio Maydeu, analista sobre conflictes armats, violència i desenvolupament: "La UE fa anys que busca que altres països controlin les seves fronteres, però el que és una novetat és que sigui tan explícita i que es faci referència a un col·lectiu tan concret com són els refugiats".

I què diu l'acord UE-Turquia? La base del pacte és que la UE podrà deportar al país d'Erdogan totes les persones que arribin per mar a les illes gregues buscant refugi. El problema és que la legislació internacional en matèria d'asil no permet expulsar ningú que compleixi els requisits per donar-li protecció, principi que l'acord vol incomplir. A banda, el pacte preveu que entri un sirià a la UE per cada refugiat que se n'expulsi, una discriminació per nacionalitat que la legislació sobre drets humans rebutja.

El que sí que preveu el dret internacional és deportar un sol·licitant de protecció a un "tercer país segur", i és sobre aquesta base que la UE justifica el pacte, perquè afirma que Turquia és segura per als refugiats. Però tant la legislació turca com el maltractament que hi pateixen els refugiats fan evident que no és així. La resposta d'Erdogan al cop d'Estat encara ha posat més en qüestió la protecció dels drets humans a Turquia. De totes maneres, com alerta Gemma Pinyol, directora de Polítiques Migratòries d'Instrategies i investigadora associada al GRITIM-UPF, "malgrat el nou context, en la trobada informal de ministres d'Afers Exteriors de la UE a principis de setembre, es va afirmar la necessitat de seguir treballant i dialogant amb Turquia, donant validesa a l'acord".

Quin pla té la UE?

Malgrat les crítiques rebudes, l'acord entre la UE i Turquia ha tingut l'efecte desitjat: s'han reduït dràsticament les arribades de refugiats a les illes gregues. De les desenes de milers de persones que podien arribar en un dia durant la tardor i l'hivern de 2015-2016, s'ha passat a un màxim d'un centenar diàries. Quan la UE va decidir pagar a Turquia (3.000 milions d'euros ara, 3.000 milions més abans de la fi de 2018) perquè li fes de gendarme, sabia que seria la manera d'aturar l'èxode. Tenia com a referent el paper que fa anys que exerceix el Marroc a la frontera sud-oest de la Mediterrània, on aplica una repressió dura contra els subsaharians que volen arribar a l'Estat espanyol i que s'ha convertit, segons Helena Maleno, activista de l'associació Caminant Fronteres, en una "zona d'excepció per als marcs legals que garanteixen els drets humans".

Precisament, encarregar als països d'origen i de pas que s'ocupin de frenar els qui volen arribar a Europa és l'aposta principal dels mandataris comunitaris per gestionar els moviments migratoris, una estratègia que els uneix més enllà de les picabaralles per com es reparteixen els qui ja han arribat. Pinyol explica: "Abandonant la lògica de l'enfocament global de les migracions, la UE usa de manera eufemística els conceptes de diàleg i gestió ordenada dels fluxos per demanar als països veïns que es facin càrrec de les fronteres de la UE o, millor, que es facin càrrec que no hi arribin persones susceptibles de demanar asil".

Fa anys que els estats de la UE ho posen en pràctica a través de dues eines. Una són els acords de readmissió amb tercers països, a través dels quals Europa expulsa cada any desenes de milers de persones sense residència legal. Els va inaugurar el 1991 amb Polònia, i el darrer episodi fou la decisió de la cambra baixa alemanya d'incloure el Marroc, Tunísia i Algèria a la llista de "països segurs". La cambra alta va tombar la decisió que hauria estat la prime-

ra passa per agilitzar les expulsions a aquests països, en la línia del canvi d'actitud del Govern de Merkel davant de l'auge de l'extrema dreta i després de la política de fronteres obertes que va adoptar a la tardor de 2015.

L'altra eina són els pactes de cooperació: donar suport econòmic i oferir avantatges comercials a canvi que el Govern receptor contingui el flux migratori que surt del seu país o el travessa. Aquest estiu, la Comissió Europea va anunciar que vol aprofundir aquests pactes. I la preocupa especialment el caos en què s'ha submergit Líbia, que s'ha convertit en el punt de sortida principal de les persones que volen arribar per mar a Europa. Maydeu explica que els governs europeus tenen un problema seriós, perquè a Líbia no hi ha Govern, ni és previst que n'hi hagi a curt termini, i, per tant, no hi tenen amb qui negociar.

A banda, Maydeu lamenta que s'estigui posant l'accent en el destí de les persones que fugen i no pas en l'origen, que per a ell és l'arrel del problema: "Fa anys que se sap que hi ha fluxos de gent que fugen de la violència i dels conflictes de l'Orient Mitjà i a l'Àfrica Central. Davant d'això, Europa no pren cap mesura, més enllà de donar suport humanitari a algunes crisis obertes, i això empeny la gent a venir cap a Europa. Més que inacció, la situació arriba al punt que hi ha països europeus que estan donant suport a governs dictatorials que generen violència i forcen la població a moure's".

Què fa la UE a les pròpies fronteres?

La UE està reforçant Frontex, l'agència europea de gestió de les fronteres exteriors. Brussel·les té previst dotar-la de més recursos perquè sigui més efectiva a l'hora de frenar l'arribada d'immigrants. Però des de la campanya europea "Frontexit" alerten que aquesta política té com a conseqüència "l'augment del nombre de migrants i refugiats morts a la Mediterrània i de les vulneracions dels drets humans i de la violència que pateixen tant a les fronteres com als campaments de recepció", amb una preocupació especial per les agressions sexuals contra les dones.

De totes maneres, els socis comunitaris han deixat Grècia sola en la gestió de les més de 50.000 persones que buscaven refugi al continent i que amb el tancament de la ruta dels Balcans han quedat atrapades en aquest país. Les quotes de repartiment de refugiats entre països acordades al setembre de 2015 no s'han acomplert. I, a banda, els estats de la UE han estat incapaços d'aportar el personal necessari per posar en marxa l'acord UE-Turquia. El resultat és que només s'han expulsat 534 persones a Turquia de les més de 13.000 arribades després de l'acord i que continuen esperant als camps de detenció de les illes gregues.

Qui hi surt guanyant?

Els constructors de les tanques que s'han alçat als Balcans per impedir el pas de refugiats són uns dels beneficiats directes de la política de bloqueig. També les empreses que abasteixen Frontex han pogut augmentar els ingressos amb la venda de sistemes electrònics de control. En conjunt, el Centre Delàs alerta que "el mercat de la seguretat fronterera està en plena expansió; s'estima en uns 15.000 milions d'euros el 2015 i es preveu que augmenti fins a superar els 29.000 milions d'euros anuals el 2022".

A banda, les patronals europees utilitzen l'arribada de migrants per engruixir el compte de beneficis. Eduardo Romero ho desgrana al llibre 'Un deseo apasionado de trabajo más barato y servicial' (2010): "Una de les respostes principals davant de la crisi és rebaixar encara més els costos de la força de treball. Per aconseguir-ho, continua sent imprescindible mantenir el mercat de treball ple de gent disposada a acceptar salaris baixos i condicions dures". I, diu Romero, "la violència de la frontera exterior i de les fronteres interiors garanteix que la població immigrant continuï conformant-se a complir el paper que li han assignat". En aquesta línia, el Fons Monetari Internacional ha animat a fer "excepcions temporals del salari mínim" amb els refugiats.

Quan parla de fronteres interiors, Romero pensa en els milers de persones bloquejades a la jungla de Calais o empresonades en centres d'internament d'estrangers (CIE). Però també es refereix al llarg procés que han de seguir per aconseguir esdevenir ciutadanes de ple dret, en el qual moltes queden encallades amb el perill d'acabar sent expulsades. I que les condueix a acceptar feines mal remunerades, amb horaris llargs, sense condicions adequades.

En aquest context, l'extrema dreta aprofita la competitivitat que el capital genera entre treballadors per arreplegar vots entre les classes populars autòctones que amb l'arribada dels nouvinguts temen perdre els pocs drets que els queden. Mentrestant, l'OCDE ha reconegut enguany que la desigualtat entre rics i pobres és la més gran dels últims 30 anys.

** Aquest reportatge, extret de Crític, periodisme d'investigació, està publicat originalment a la revista 'Mar Crítica', editada per Crític i Pol·len.*

Per una acollida amb plens drets i sense Llei d'Estrangeria

Les persones i organitzacions que subscrivim aquest escrit fem nostre el clam popular per l'acolliment en condicions dignes i iguals de totes les persones que impulsades per la guerra, la persecució política, policial, religiosa, sexual, causa mediambiental o de qualsevol altre tipus o la pobresa i falta de perspectives d'una vida digna, vulguin assentar-se en aquestes terres. És per això que hem decidit treballar unitàriament dins de la campanya Casa Nostra-Casa Vostra defensant els següents plantejaments:

Considerem que les persones immigrades, els refugiats que ja viuen aquí, i els refugiats que acaben d'arribar han de tenir un perfil propi en aquesta campanya. No som un sector més de la població que reclama acollir. Som el subjecte a ser acollit i que realment no ho ha estat.

La nostra experiència és clara. Sense papers ens neguen els nostres drets, ens impedeixen sobreviure penalitzant la venda ambulant, ens exploten laboralment treballant sense contracte en el camp o la llar familiar. Se'ns assetja policialment, se'ns empresona sense delicte algun, se'ns deporta sense possibilitat de defensa. Est ha estat la realitat que hem trobat a la vostra suposada casa d'acolliment. Una realitat marcada per una llei d'estrangeria, un apartheid polític discriminatori i racista.

Amb aquest sistema jurídic és impossible un acolliment igualitari. No pot haver-hi acolliment digne sense papers per tots i totes, sense dret al treball, sense accés a l'habitatge, sense sanitat i educació pública, universal i gratuïta, sense dret al vot, sense accés a la nacionalitat. No haurà acollida amb CIE's ni deportacions.

Per això la campanya de Casa Nostra-Casa Vostra no pot quedar-se en una simple demostració de l'enorme voluntat popular d'Acollir. El respecte a aquesta voluntat reclama un canvi radical de tot això. Exigeix la denúncia de les actuals lleis d'asil i immigració i les seves limitacions. Exigeix la més absoluta solidaritat amb les persones que volen venir i amb les quals ja estan aquí. Exigeix que els governs i institucions, responsables en gran manera de l'aplicació de les normes legals que impedeixen l'acolliment digne, no siguin els qui s'apuntin les medalles de la lluita popular.

Cornellà Sense Fronteres, Espai de l'Immigrant, Papers i drets per tots i totes, Sindicat Popular de Venedors Ambulants de Barcelona, Sindicat de treballadors de la llar i la cura Sindillar/Sindihogar, Tras de la Manta, UCFR

Transitant de les confluències al moviment popular

Miguel Gómez

Les Jornades Obertes d'Embat realitzades el 17 i 18 de febrer a Can Batlló se situen en el marc dels aniversaris "rodons" de les grans gestes revolucionàries del segle XX: el centenari de la revolució russa de 1917 (a celebrar-se enguany) i el 80è aniversari de la revolució que va tenir lloc a Catalunya i l'Estat espanyol el 1936 (celebrat l'any passat). El propòsit de les jornades no era altre que aprofitar la rica memòria històrica que tenim a casa nostra, per després fer un salt en el temps i tornar al moment actual fent un recorregut per algunes de les moltes lluites socials que tenim al voltant i de les quals participem.

Aquelles revolucions van ser esdeveniments històrics fruit de llargs processos de lluita social, autèntic treball de formiga i de construcció d'alternatives en condicions molt difícils. Si arribaren, finalment, a viure una revolució, no va ser de casualitat, sinó perquè de tant conflicte social i polític va crear-se un nou actor determinant: el poble.

Sabem que mai un poble podrà realitzar una transformació social sense tenir una llarga pràctica d'autoorganització, de consciència de si mateix, d'experimentació i de capacitat de resistència. Tot això és el que crea el que anomenem "poder popular". Un poble fort, un poble apoderat i digne és aquell que no delega en altres la seva representació: decideix, actua. Si l'enemic no ho permet, aleshores es deslliura la fortalesa d'aquest poble i arriben els moments que passen a la història.

La revolució social de l'Espanya de 1936 va ser un procés lent que va durar dècades abans d'arribar a aquella data, en el qual milions de persones van assumint ideals socialistes i llibertaris i es van adonar que la democràcia burgesa no els servia. A més no van esperar que ningú els vingués a salvar: van prendre consciència de la seva força i es van posar a fer feina per construir la societat que volien.

La conjunció d'una etapa de lluites amb la creació d'unes infraestructures revolucionàries com eren els sindicats, els ateneus, les cooperatives de consum i economats, les caixes de resistència o solidaritat, les joventuts, els grups culturals, els comitès de defensa... creaven la sensació de viure en una "societat paral·lela" molt allunyada i antagònica de la societat burgesa. Això és al que ens referim quan parlem de "poder popular". En aquella època, el procés d'autoorganització i apoderament coincidia amb un esforç molt gran dels sindicats per educar o capacitar a la seva afiliació en la gestió dels mitjans de producció. Aquesta iniciativa va ser molt important en la configuració d'un imaginari col·lectiu favorable al socialisme democràtic i llibertari.

Cal reconèixer que aquestes idees no són patrimoni de cap ideologia, sinó de tota la lluita revolucionària en el seu conjunt. Hi ha exemples de poder popular i de control territorial en la Rússia de la revolució, la Xina de la guerra civil o en el Vietnam comunista, així com en la Nicaragua de Sandino, en la República de Marquetalia de Colòmbia, en els "focus" guevaristas, el Xile d'Allende, les comunes contraculturals revolucionàries dels 70 o les zones autònomes d'Itàlia i Alemanya, les ocupacions de terra del MST brasiler, a les actuals comunitats indígenes en rebel·lió o en el Kurdistan. Es tracta de lluites socials que produeixen apoderament de la societat, cosa que és prerequisit per a qualsevol transformació social profunda.

De tal manera es pot apoderar una societat que en alguns moments, quan arriba la repressió de l'estat –fruit d'una escalada de la lluita de classes– aquesta societat se sent amb prou força per confrontar-lo i posar en pràctica el projecte històric del poble. Malauradament avui dia no ens trobem en aquesta situació. Al contrari, estem en una fase d'acumulació de resistències i experiències.

El que es pretenia transmetre amb els quatre àmbits de les jornades (sindicalisme i lluita laboral, economia social i cooperativa, feminisme i organització als barris i pobles) és la gran varietat de lluites i la seva similitud. Malgrat el període de desactivació del carrer que estem patint, és cert que arreu del territori ens podem topar amb col·lectius i moviments que fan de la lluita el seu dia a dia, no es rendeixen davant una realitat hostil i opten per construir alternatives en la lluita.

Un dels aspectes més importants que volien transmetre, també, és la necessitat imperiosa d'articulació de totes les lluites i moviments socials, sindicals o comunitaris. Avui el bloc del poder està totalment organitzat, i les de baix, nosaltres, no ho estem. De fet, donem sovint la sensació que cadascú està fent la guerra pel seu compte sense tenir visió de conjunt. Aquesta conclusió també comporta una altra: que si no estem organitzades, no tenim una veu forta (comuna, legítima, que engresqui majories). Per tant, indirectament deixem que altres plataformes i partits siguin la nostra veu (fins i tot quan estem en contra del que puguin dir).

Es pot veure un exemple d'això amb el debat dels Pressupostos de la Generalitat. Sabíem que sense força al carrer no hi ha cap possibilitat que aquests siguin mínimament favorables a les classes populars. El problema de fons rau en el fet que si l'haguéssim tinguda –i estiguéssim igualment desarticulades com estem ara– el rèdit segurament l'hauria tingut un altre, que sortiria somrient als mitjans de comunicació cantant victòria.

Ens ho estan recordant justament aquests dies CCOO i UGT quan ens criden a participar en les seves mobilitzacions: torneu al carrer i negociarem amb més força. O Podem quan afirma que és necessari un moviment popular fort al carrer (perquè aquest partit tingui més possibilitats al Parlament). Volem moviments que no depenguin de factors externs a si mateixos: moviments autònoms.

La conclusió és que no podem tenir un poble fort sense que estigui organitzat en un gran moviment popular per la transformació social (i una vida que pagui la pena de ser viscuda). Això és l'articulació que busquem i d'aquí el títol d'aquest article. No busquem el moviment pel moviment en un maremàgnum de convocatòries sense més objectiu que sortir al carrer. Tampoc ens agrada seguir indefinidament amb les reivindicacions defensives. Amb tot, entenem que si estem en un moment de resistència, això és el que ens toca: trencar l'apatia i assolir victòries, però tenint present que el poble necessita passar a l'ofensiva. I també que l'ofensiva només tindrà sentit sota una planificació col·lectiva de les nostres pròpies lluites.

La funció d'Embat és ajudar a la construcció del moviment popular (el pas previ a un poble apoderat) que esdevingui actor necessari del panorama sociopolític català. Aquesta tasca no la farà sola aquesta organització. Per fer-lo possible necessitem que tota aquella gent que considera que ha arribat el moment de trobar un espai comú de confluència de lluites es pugui trobar en confiança, per conèixer altres referents. El moviment popular serà impulsat pels grups i iniciatives que actualment estiguin engrescats en la cerca d'alternatives i de creació del poder popular a escala local o sectorial.

El poder popular no es pot construir des de dalt. Qui construeix realment el poder popular és la gent organitzada i apoderada. Com bé sabien abans: ningú ens alliberarà més que nosaltres mateixes. En resum: poder popular de baix a dalt, moviments populars autònoms, planificació i coordinació de les lluites i articulació del moviment a gran escala són algunes de les nostres propostes pel moment actual.

** Miguel Gómez és militant d'Embat, Organització llibertària de Catalunya. Article publicat a la Directa.*

Crònica i vídeo dels diferents debats de les jornades a http://embat.info/cronica-jornades-embat/

Ara és demà

A propòsit de 'la governança del sistema educatiu'

Josep Riera, Secretari de Formació de CGT Ensenyament

A finals del curs passat el sistema educatiu va rebre la batzegada d'***Escola Nova 21***. Ja la vam criticar. De fet és una proposta essencialment metodològica que jerarquitza escoles i que apunta necessitats organitzatives, de vegades, inquietants pel fet que es descontextualitzadora. Ja vam dir que no s'hi definien unes competències clares, dirigides al desenvolupament integral de les persones. A més, també tendia a jerarquitzar els professionals i a ignorar els drets de les persones treballadores. (Veure Catalunya nº 186).

En aquest moment ha començat un debat més global que inclou l'organització del sistema, és a dir, els principals punts clau d'allò que anomenen alguns 'la governança del sistema educatiu'.

El corpus del debat s'ha organitzat per experts a partir de cinc ponències. De fet s'organitza des del Consell Escolar de Catalunya (l'autor de la primera ponència n'és el president), sembla ser que a petició del Departament d'Ensenyament. Val a dir que aquest òrgan és consultiu. Tanmateix les seves decisions poden ser importants, encara que no sempre. Per exemple va resoldre en contra de l'actual decret de direccions.

Convé, però, saber que els representants de l'escola pública estan en minoria, essent que hi ha representants de la patronal, de l'escola privada, i de l'administració. A partir d'aquestes ponències s'organitza un debat a diferents nivells (organitzacions i entitats, escoles...), i una comissió en va recollint les propostes.

Què és?

Les cinc ponències que aborden els següents punts:

1.-**Els Pilars del sistema educatiu** (Lluís Font). Aquest punt fa un repàs de les bases històriques i actuals del sistema educatiu català no universitari. De fet l'encara cap a reptes no assolits del tot, com ara l'equitat, la inclusió, els problemes de competències entre centre, ajuntaments i generalitat, i el paper que hi han jugat els plans d'entorn, la formació d'adults... També el paper actual de la família, i l'adaptació al plurilingüisme i a l'entorn digital.

2.- **L'arquitectura del sistema educatiu**. Reflexions i Propostes (Joan Mateo). A partir de l'evolució cap a la societat del coneixement (societat en canvi continu) proposa un canvi de paradigma més educatiu (flexibke?), tenint en compte factors com la globalitzacio, la mobilitat (plurilingüisme), innovació i recontextualització del dret a l'educació. Acaba proposant una estructura nova del sistema.

3.- **El centre educatiu** (Francesc Pedró). Fa un seguit de propostes per augmentar l'eficàcia dels centres a partir del lideratge pedagògic com a peça essencial. Reflexiona sobre l'autonomia de centre i sobre l'autonomia professional.

4.- **El professorat** (Miquel Martínez). Replanteja el tipus de docencia necessària i la formació del professorat: Quin curriculum ha de seguir en la formació inicial, la formació permanent, com accedir a la funció docent...

5.- **L'alumnat** (Neus Sanmartí). Teoritza sobre com s'aprèn i quins factors influencien en l'aprenentatge (imitació, experimentació de vivències, gestió d'emocions i motivació, interrelació i cooperació, estratègies cognitives, els llenguatges, l'autonomia. Qüestiona si tothom ha d'aprendre el mateix i de la mateixa manera.

Que proposa?

En un context on és necessari adaptar el sistema educatiu a les necessitats de la nova societat, i a partir de la realitat actual de doble xarxa d'escola pública i concertada, calen canvis organitzatius. Hi ha algunes idees clau (de segur massa simplificades) que podriem ressaltar:

1.- **El sistema està bé com està** pel que fa a la doble xarxa, i en tot cas cal igualar els recursos (en favor de la concertada) per millorar l'equitat.

2.- **Els canvis han de ser de contingut i metodològics**, fonamentats en bases psicopedagògiques i orientats al plurilingüisme (sobretot l'anglès), l'us de les TIC, l'autonomia de l'alumne...

3.- Per a realitzar els canvis metodològics calen canvis organitzatius pel que fa a la formació dels docents i el seu paper; pel que fa a l'autonomia de centre i la presa de decisions de les diferents instàncies locals i estatals; una gestió fonamentada en el lideratge pedagògic; una nova organització de les etapes d'aprenentatge (o educatives): cobertura universal des dels 2 anys, educació obligatòria dels 5 als 18 (primària de 5 a 11, secundària fins als 15 -1r. Grau-, i fins als 18 -2n.Grau-, aquesta més diversificada (batx. i FP). I proposa definir uns centres dels 2 als 15 anys, i uns altres de 15 a 18; i una avaluació externa amb un paper important orientada cap a la millora de la funció docent i de l'alumnat.

Tot i que en alguns moments es parla sobre la participació de l'alumnat en la propia avaluació, i del lideratge compartit entre el professorat, així com de la necessària cohesió d'equips, hi veiem una forta tendència tecnocràtica en el seu conjunt. Fins i tot hom parla del paper de la comunitat educativa i de la necessitat de la participació activa. Tanmateix no hi apareix el concepte clau: democràcia.

Els tics ideològics hi són, tal i com apareixen en qualsevol platejament educatiu i de sistema.

Un parell d'anècdotes

En la primera, referent a la nostra història, es cita Alexandre Galí (Pedagog catòlic). També es cita el CENU, però sense esmentar que la gran tasca del CENU fou precisament la d'escolaritzar, de forma pública i universal, una gran quantitat de nens en un moment en que les escoles religioses havien estat embargades en pro d'una educació racional. No es cita Ferrer i Guardia.

En la segona cito textual: "*el docent ha de reconèixer que el servei educatiu i el dret dels alumnes i les famílies a una educació de qualitat està per damunt d'altres drets professionals*". I és que al llarg del text es denota una major exigència vers els docents. Però en cap cas es toca el dret laboral (ni dels docents ni dels futurs alumnes) ni les diferents disponibilitats dels docents al llarg de la seva vida professional.

Tanmateix un projecte educatiu es defineix també per les mancances. El fet de la segregació escolar, la segregació dels barris, l'estructuració de l'economia amb pèrdua de drets laborals, el sexisme, l'educació adoctrinadora religiosa, la necessitat d'un desenvolupament integral... tot plegat si es toca es fa sense aprofundir en absolut. No es planteja el paper transformador que pot tenir el sistema educatiu. Més aviat es justifica una organització per la necessitat d'adaptar-se a un món més economicista i tecnocràtic. No hi ha una crítica profunda ni s'acaben de definir unes competències al servei del desenvolupament integral de les persones i de les comunitats.

En definitiva, com que es tracta d'adaptar el sistema a la nova societat podem concloure que el projecte esbiaixa cap al liberalisme.

Quant costaria i com es gestionaria?

Relitzar les propostes que s'hi exposen no és tasca fàcil. De fet caldria una inversió econòmica important només per adaptar materials, infraestructures i centres.

A més caldria canvis en la universitat que no sabem si està en condicions de fer-los. Ens referim a canvis profunds en la formació docent. Per exemple, un any de pràctiques tutoritzades... l'alumne que fa les pràctiques cobraria? Acabaria fent substitucions?

Uns estudis llargs amb dedicació al 100% implicaria que només les persones amb famílies solvents hi podrien accedir. No és només pagar la matrícula (becada o no) sinó la impossibilitat de treballar i de mantenir-se.

El projecte tampoc explica que la optativitat vol més diners, més recursos, més professorat. És més, fer front a l'alumnat amb més dificultat pot requerir de programes de col.laboració amb l'entorn abans dels 15 anys. Sobretot si es vol fer de forma no segregadora.

La proposta sembla una carta als reis (incloent-hi alguns punts que no voldriem per nosaltres).

Finalment, Ara és Demà, qüestiona la mateixa Llei d'Educació de Catalunya (LEC). Ja se sap que els reis no ho porten tot quan les cartes són massa extenses. Potser el sector més tecnòcrata i liberal aprofitarà l'actual debat per a imposar-nos tot allò que, a l'hora de pactar la LEC, no van poder fer valdre.

Quina postura prendre?

Hi ha un consens ampli que reclama una educació catalana, pública, laica, de qualitat, coeducativa. Ho podem extendre amb les idees de igualitària i democràtica. I per tant intercultural d'actitud i comunitària en la gestió. Que acompanyi un desenvolupament integral de les persones. Estem lluny d'aconseguir-ho.

Alienacions culturals i econòmiques ens fan enfrontar-nos a desigualtats socials dins les aules i entre escoles. Agreugen els dèficits de molts alumnes amb dificultats especials. Ens confonen davant de funcionaments sexistes.

I si volem referents internacionals recordem l'informe Delors (UNESCO): 'Aprendre a ser, aprendre a conviure, aprendre a fer, aprendre a aprendre'.

La proposta fa alguns apunts cap a alguns d'aquests punts, però de forma poc aprofundida i esbiaixada.

Tot el que no sigui afrontar la realitat que tenim per reconduir-la cap un desenvolupament de les persones, en comunitat, de forma democràtica i igualitària i sense alienacions, per nosaltres és una pèrdua de temps.

Això sí, podem aprofitar qualsevol fòrum, qualsevol qüestió, qualsevol pregunta i qualsevol situació per clarificar el nostre debat i reivindicar una escola per a tothom.

Més informació:
http://consellescolarcat.gencat.cat/
http://revistacatalunya.cat/?p=501
http://consellescolarcat.gencat.cat/ca/araes-dema/activitats/#FW_bloc_c0f91892-895e-11e6-aa5c-005056924a59_1

L'escola pública en mans de la concertada. En comencem a parlar?

Cecilia Bayo

Sembla que s'ha obert, per fi, el gran debat pendent que teníem com a societat: el de l'educació. Per encàrrec del Departament d'Ensenyament, el Consell Escolar de Catalunya amb Lluís Font al capdavant (ex directiu dels jesuïtes de Sarrià i de la Fundació Blanquerna) ha endegat Ara és demà, un debat que pretén definir el futur de l'educació a Catalunya. Cinc ponències inicials pronunciades per experts acadèmics, desenes de reunions sectorials, algunes jornades obertes de participació a les instal·lacions de La Caixa, una roda de premsa amb gran desplegament de mitjans i polítics, i 100.000 opinants cridats via mail a dir-hi la seva on s'inclouen des de centres i docents fins a emissores de ràdio i diaris; i on s'exclouen de facto des d'assemblees grogues fins a plataformes en defensa de places a l'escola pública. En definitiva, una aclaparadora i selectiva voràgine d'activitat dialogant i reflexiva.

Però de la mateixa manera que l'any 1978 a Adolfo Suárez se li va 'passar per alt' realitzar la consulta sobre si monarquia o república tot incorporant directament la monarquia dins la Constitució, als organitzadors d'aquest gran debat sobre l'educació a Catalunya se'ls ha 'passat per alt' debatre sobre un cas insòlit a Europa: la doble xarxa pública-concertada, punta d'iceberg d'un sistema educatiu, el català, que cada cop es mostra més clarament fonamentat en la segregació.

En els últims anys la demanda de places i la bona consideració social de l'escola pública han augmentat exponencialment, una dinàmica que paradoxalment ha estat acompanyada d'una política educativa conservadora i contrària a l'aposta clara, única i unívoca per l'escola pública. No sabem si és per la pressió de les indústries escolars privades o pel biaix sociocultural d'uns polítics i governants educats en la concertada, però ens estan manllevant novament el debat crucial. Doncs no. Volem discutir sobre l'escola concertada i des d'aquí obrim el debat.

Per què cal suprimir (gradualment) els concerts?

1. **Institucionalització de la segregació**. La doble xarxa és una arma de segregació massiva i institucionalitzada, el punt de partida i la columna vertebral d'un sistema conceptualment discriminatori basat en el poder adquisitiu de les famílies i en eixos culturals com la religió. La divisió estructural pública-concertada és un model que fonamenta, legitima, naturalitza i eclipsa altres segregacions de diferents naturaleses i escales com són els guetos per raó de classe social, línia pedagògica, cultura, capacitat o gènere. Amb el suport a la concertada, la nostra administració utilitza activament l'escola i els diners públics per institucionalitzar les segregacions socials i la desigualtat d'oportunitats.

2. **Una tramposa llibertat d'elecció**. La llibertat d'elecció de centre és un dels principis entronitzats als darrers anys com a dret inqüestionable i com a eix rector del sistema. Tothom té dret a triar l'educació dels seus fills i tothom té dret, per tant, a rebre diners públics duent els fills a l'escola que vulgui, encara que aquesta escola vagi en contra d'avenços socials fonamentals com la coeducació de nens i nenes, la coeducació de classes socials o l'educació laica, i encara que aquesta 'llibertat' tan sols la puguin exercir aquells que tenen diners per pagar-se una concertada. Malgrat això, la dictadura de la llibertat d'elecció està servint per justificar el pagament amb diners públics de qualsevol escolarització i per finançar, per tant, valors contraris a progressos socials fonamentals.

3. **Subvenció de privilegis, estalvi en política social**. L'escola pública, que assumeix el 80% d'alumnes amb necessitats especials, continua amb una desinversió estructural progressiva i la concertada, en canvi, cada cop rep més i més diners públics. A la proposta de pressupostos de 2017, mentre les partides per a la pública són un 23,58% inferiors a les xifres de 2010, els concerts no només retornen a xifres anteriors a les retallades sinó que les superen en més de 5 milions i s'arriba a l'obscenitat d'assignar als alumnes de la concertada un 10,4% més de pressupost públic per a personal docent que als de la pública.

4. **Dispersió política**. La coexistència de dues xarxes genera polítiques educatives duals i sovint contradictòries per acontentar dos grups d'interessos diferents: el de les indústries escolars privades (i els lobbies eclesiàstics, socials i empresarials que tenen darrere) i el de les escoles públiques. La gestió del mapa escolar de places públiques és potser la mostra més il·lustrativa: any rere any l'administració ha sacrificat línies de la pública afavorint la concertada, els bolets a la pública han esdevingut sistèmics, les plataformes de famílies sense places ja són un actor a considerar a les mobilitzacions socials i l'administració fa ulls grossos davant les irregularitats de les matriculacions a les concertades.

5. **L'educació com un bé de mercat**. A l'escola concertada, l'educació adquireix una inevitable naturalesa mercantil que no es pot ignorar, per molt que convisqui amb la indubtable vocació pedagògica dels centres i dels mestres que hi treballen incansablement. L'administració ha potenciat aquesta lògica mercantil aplicant-la a tot el sistema, inclosa la xarxa pública, i justificant els concerts en termes de sostenibilitatdel sistema. Sota aquest marc economicista, l'educació pot cedir-se a tercers i l'administració queda alliberada de la llosa inversora de l'educació.

6. **Copagament i concertació inversa**. La infrainversió en educació pública (Catalunya es troba a la cua d'Europa) genera cada cop més copagaments de les famílies i les AMPEs (matrícula, menjador, llibres, reformes i rehabilitacions, personal de reforç…) i justifica l'entrada d'actors privats que supleixen el paper de la inversió pública (com La Caixa amb Escola Nova 21). La gratuïtat de l'educació a l'escola pública ja no només és inexistent sinó que sorgeix un finançament addicional privat que replica el patró ja naturalitzat de la concertada i que genera desigualtats agudes dins la pròpia xarxa pública: les comunitats escolars que tenen major poder adquisitiu poden compensar millor la manca de recursos i les més desafavorides econòmicament s'apropen cap a una escola pública merament assistencial.

7. **Colonització ideològica**. La consolidació de l'escola concertada dona força a les indústries escolars privades per esborrar fronteres i les seves línies sociopolítiques i pedagògiques es mimetitzen en la xarxa escolar pública. La històrica vocació de transformació social de l'escola pública es desdibuixa progressivament i aquesta es converteix gradualment en una institució políticament conservadora i connivent amb l'estatus quo.

Segregació, lliure elecció, privilegis i discriminacions, dispersió política, mercantilització, copagament i colonització ideològica. L'aposta de Meritxell Ruiz, el Departament d'Ensenyament i el govern de la Generalitat de Catalunya ja la sabem. Però, i nosaltres? Apostem o no apostem per la pública?

Per què cal apostar de forma unívoca per l'escola pública?

1. **Heterogeneïtat**. A l'escola pública hi van persones de tot tipus i, de fet, la coeducació de gèneres, classes, capacitats, cultures i origen és una de les lliçons de vida més importants que l'escola pot donar als alumnes i a les famílies. La diversitat social és una de les grans aportacions de la renovació pedagògica de principis del segle xx i, lluny de ser una contingència de l'escola pública, es tracta d'una política social i una metodologia pedagògica fonamentals.

2. **Pluralitat de pensament**. L'escola pública és laica, no ensenya des de la doctrina catòlica ni des de cap altra religió o dogma. L'obertura i la pluralitat són un punt de partida fonamental per a l'educació en la llibertat de pensament i la crítica. Tots els infants (de cultures atees, catòliques, musulmanes…) tenen el dret de repensar la seva cultura familiar posant-la en context i en relació a la pluralitat que li ha d'oferir l'escola, i és des d'aquí és d'on poden néixer l'esperit crític i el pensament lliure que l'escola té el deure primordial de desenvolupar.

3. **Democràcia directa**. Malgrat les darreres lleis educatives, a l'escola pública claustres, consells escolars, AMPAs i comissions continuen sent espais on es debat i es prenen decisions col·lectivament. L'escola pública és un autèntic i insòlit oasi de gestió comunitària on docents, famílies, alumnes, monitors, personal de servei i administració se senten corresponsables d'allò que gestionen i ho fan posant en acció, de forma palpable i directa, el funcionament democràtic com en cap altre lloc de la nostra societat es fa. L'escola pública és una escola de democràcia directa, l'últim reducte d'una voluntat democràtica real, performativa i exemplificant.

4. **Accés universal**, igualtat d'oportunitats. L'escola pública és de tots i per a tots. L'exclusió per raó de poder adquisitiu, origen, cultura, religió o gènere no només no ha format part dels seus principis sinó que, precisament, s'ha fonamentat en el principi oposat, el de l'accés universal i la inclusió que garanteixi la igualtat d'oportunitats a tots els infants. Tothom, del més pobre al més ric, té el dret i la possibilitat d'accedir a una plaça pública i al currículum, les metodologies i els valors de la pública. Es tracta, en definitiva, de la única institució pública que pot i té el deure de garantir a tots infants per igual des d'un àpat diari fins al pensament crític.

5. **Transformació social**. La raó de ser de l'escola pública és la transformació social, aquest és el seu origen i el que omple de sentit qualsevol altra dimensió des de la qual la mirem d'entendre. L'educació és un dret universal i l'escola pública la institució que el converteix en realitat.

Heterogeneïtat, pluralitat de pensament, democràcia directa, igualtat d'oportunitats i transformació social. Cinc arguments que justifiquen la prioritat pedagògica, social i política de l'escola pública per sobre de la concertada. No hi ha millor escola de vida que la que viu i legitima els drets socials. En comencem a parlar?

** Article publicat a Núvol*

Taula de l'aigua de Terrassa Per una Gestió Pública i Democràtica de l'Aigua

Taula de l'Aigua de Terrassa
http://tauladelaigua.blogspot.com/

La remunicipalització de l'aigua ha arribat de forma imparable a Catalunya, afegint-se a l'onada mundial de remunicipalitzacions de grans ciutats com París, Berlín, Buenos Aires, Budapest, Grenoble, Montpelier, Nàpols, Valladolid, etc.

Així mateix, Terrassa és la primera gran ciutat a Catalunya que recuperarà la gestió directa de l'aigua per a la ciutadania.

La concessió atorgada a Mina de Terrassa per l'Ajuntament de 1941, fa 75 anys, va concloure el passat 9 de desembre de 2.016 . El procés de reversió del servei ha estat ferotgement qüestionat per la companyia, posant tota sèrie d'entrebancs que van més enllà del que ha de permetre una democràcia del Segle XXI.

Mina de Terrassa – Agbar, sistemàticament s'ha negat a facilitar informació essencial pel procés normativitzat de liquidació de la concessió del servei d'aigua, quan el titular- l'AJuntament- té el dret a tenir-la tota per garantir la continuïtat del servei del que és responsable. Mina posa entrebancs a la reversió dels que a hores d'ara ja són béns de l'Ajuntament de Terrassa. Tampoc ha facilitat informació tècnica i l'accés a inspeccionar instal·lacions del servei d'abastament d'aigua municipal.

Aquest qüestionament a les lleis i acords del Ple Municipal que impedeixen el dret a la recuperació del servei d'aigües que per llei és titularitat de l'Ajuntament el considerem un greu atac a la democràcia.

Com si no n'hi hagués prou. Mitjançant una campanya de pressió i assetjament de gran part dels lobbys econòmics i industrials de Terrassa s'ha qüestionat el treball i la independència de l'Ajuntament i de l'alcalde de Terrassa. Se'ls ha acusat de maltractament a la companyia Mina-Agbar, amb crides a l'ordre al seu alcalde a ser "especialment sensible i curós" amb determinats interessos econòmics i empresarials.

Tanmateix, la Taula de l'Aigua de Terrassa i la ciutadania és mou i no pensa parar quieta i sotmesa. Davant el nou repte d'aconseguir una gestió municipal pública i democràtica del servei d'aigua exemplar a Terrassa, el passat dissabte 21 de febrer al Parlament Ciutadà de Terrassa, promogut pel Consell d'Entitats d'Acció Ciutadana de Terrassa, la ciutadania organitzada ha dit lliurement i amb rigor la seva. S'apoderava, debatia i acordava sobre com considerava que havia de ser el nou model de gestió pública d'aquest bé comú tan preuat i tan essencial per a la vida.

Fruit del ric debat va analitzar i prendre decisions sobre la preservació dels ecosistemes aquàtics que són font de l'abastament, la cura de les persones treballadores, la defensa dels llocs de treball actuals de la plantilla de l'actual companyia d'aigua a Terrassa i les seves condicions laborals, la qualitat del servei, la gestió pública, el règim econòmic, la consideració de l'aigua bé comú i el respecte a l'aigua i al sanejament com a Dret Humans fonamentals. L'anàlisi i acords de com ha de ser aquest nou model de gestió ha estat reforçat amb la petició de suport de la Taula de l'Aigua de Terrassa i Aigua és Vida a una crida a tota la ciutadania, als grups polítics, sindicats, entitats, associacions de veïns i col·lectius a la mobilització en defensa de la remunicipalització de l'aigua "Per una Gestió Pública i Democràtica de l'Aigua" i per la independència de les institucions democràtiques:"S'escriu aigua, es llegeix democràcia".

El 19 de març es va portar a terme una manifestació a Terrassa convocada per desenes de col·lectius i organitzacions, amb uns elements centrals:

- La defensa de la gestió pública i empoderada d'un Dret Humà com l'aigua

- La condemna de la judicialització dels processos de reversió dels serveis essencials

- La defensa del treball i dels serveis públics.

- La protecció del cicle integral de l'aigua, dels nostres ecosistemes fluvials i de tots els béns naturals.

Del públic i el privat: breu crònica d'un fals antagonisme

Isaac Arriaza

Serveis públics són només els que proveeix l'estat? Els projectes comunitaris són simplement iniciatives privades? L'autor aborda les contradiccions de les esquerres transformadores davant la defensa dels drets socials

Són les sis de la tarda. Només falta una hora pel començament de l'assemblea que aplega les sòcies de la cooperativa. La Clara vesteix amb calma però sense dilacions les seves dues filles i les convida a passejar totes juntes fins a l'ateneu cooperatiu. Allà, les petites romandran una bona estona amb altres nenes i nens que formen part del projecte de criança compartida i acompanyament familiar del barri. Normalment no funciona les tardes, però avui uns quants pares i mares –molts d'ells membres també d'un projecte de sobirania energètica- s'han posat d'acord perquè un d'ells romangui amb les petites mentre dura l'assemblea.

L'Ateneu forma part d'un edifici abandonat que va ser okupat fa deu anys i que compta, a més, amb un projecte d'habitatges comunitaris, un taller d'oficis, una biblioteca autogestionada i un parell d'espais polivalents per realitzar actes culturals i per a ús quotidià d'associacions i entitats de la zona. Fins i tot, el Banc del Temps disposa d'un petit raconet. L'Ateneu vertebra la vida del barri de dalt a baix i és un espai de trobada de referència per a veïnes de diferents generacions. No hi ha equipaments de titularitat municipal pels voltants, però això tampoc sembla una prioritat per les seves habitants. Sovint, fins i tot, s'han plantejat explorar models d'autogestió sanitària basats en el paradigma de la democràcia directa i la presa de decisions compartides entre veïnes i professionals de la sanitat descontentes amb la hipercentralització, burocratització i tecnificació de l'actual sistema…

Aquest microrelat –fictici i real a la vegada- posa de manifest l'existència d'una sèrie de realitats comunitàries, cooperatives i autogestionàries que fan possibles experiències –petites, és cert- que es mouen al bell mig de les esquerdes de la mercantilització, l'atomització i l'individualisme dominants sota el capitalisme. Òbviament, potser només constitueixen petites illes de solidaritat en un oceà de mercantilització extrema i competència empresarial ferotge. Però en tot cas – i pel motiu d'aquest article- no podem sinó reconèixer que totes les iniciatives esmentades sorgeixen de la lliure iniciativa d'individus que es reconeixen mútuament en un seguit de necessitats compartides i es determinen a fer-les front de forma col·lectiva, autogestionada i solidària. Són, sense dubte, iniciatives privades. Privat *versus* públic. Posem-nos-hi.

Quan garantir un dret depèn exclusivament d'una determinada partida pressupostària de l'administració (local o supralocal en les seves diferents formes) diem que l'entitat, organisme, societat o ens que s'ocupa de fer prestar el servei –que l'esmentat dret sempre porta associat- als individus, forma part del *sector públic*. Públic és, avui i a l'imaginari polític i social dominant, sinònim perfecte d'estat. Així l'educació i la sanitat publiques són estatals i els seus treballadors són funcionaris o assimilats. Abans, però, d'entrar a considerar en profunditat sobre un dels dos àmbits esmentats, cal posar de manifest una errada d'origen. Aquesta dicotomia públic/privat es fonamenta en un reduccionisme en part interessat i sovint s'associa amb dues posicions polítiques que presenten –igualment de forma falsa- com antagòniques: el neoliberalisme i la socialdemocràcia clàssica *swedenstyle* (val a dir que algunes encara utilitzen el terme *socialisme* per referir-se a aquesta última). A més, l'esmentada oposició reforça la idea que l'estat i el capital existeixen com a dues realitats independents i amb interessos contradictoris quan això s'ha demostrat històricament fals: el capitalisme ha recorregut massivament a l'estat sempre que ho ha necessitat per garantir la seva supervivència i el segon mai l'ha fallat.

De forma totalment oposada, i en absolut contrast, totes les experiències què, en el marc dels mateixos sectors d'activitat que esmentàvem abans, s'ocupen de la prestació serveis com la sanitat, l'educació o la cultura, i són impulsades i finançades per agents diferents de les administracions públiques –i sense cap relació amb les mateixes-, les definim com *iniciatives privades*. Com, per exemple, ho és qualsevol experiència autogestionària. Permeteu-me, doncs, a continuació, proposar diferents parelles de contraris, l'objectiu de les quals és inserir-se en l'esmentat plantejament dicotòmic per qüestionar-lo en la seva totalitat, afegir-hi un bon grapat de matisos i evidenciar algunes paradoxes.

Autonomia vs Heteronomia. La burocràcia estatal no només són finestretes i formularis (avui *on-line*), sinó que porta associada un sistema particular de racionalitat que cerca la socialització dels individus en l'assumpció acrítica de la dominació estatal i, a la vegada, necessita un bon grapat de persones patològicament dependents del consum i l'espectacle. De nosaltres s'espera obediència i capacitat d'adaptació als entorns canviants de la postveritat i la liquiditat com a dogma. Al contrari, allò que és de totes, allò que serà veritablement *públic*, ha de construir-se col·lectivament, defugir les jerarquies i reforçar la nostra autonomia.

Autogestió vs l'imperi del crèdit. La titularitat pública-estatal d'empreses, serveis o béns és en realitat un miratge. L'actual estat del benestar es financia a base de crèdit i presenta una perillosa dependència dels organismes supraestatals que decideixen qui es mereix obtenir fons i qui no. Les universitats han rebut amb els braços oberts els bancs i les multinacionals que finançaran els futurs programes de recerca. Parlar de privatització de l'ensenyament superior vol dir parlar també de la financiarització de la despesa pública. En aquest context, potser aviat també a la sanitat, públic i privat, estat i capital, es dilueixen en un gegantí cos homogeni que vetlla pels interessos del capital mateix, o sigui dels diners i la mercaderia, que creix de forma autoreferencial.

En tot cas, el que és públic no sempre és sinònim d'estatal si acceptem que públic també pot significar comunitari o col·lectiu. Però s'ha de reconèixer que la veu *pública* acostuma a carregar-se políticament d'ambigüitat i ens ofereix informació molt clara i precisa només en un aspecte: el de la titularitat. Tant del servei com del conjunt d'actius humans i materials que són necessaris per a garantir-ne l'accés universal i gratuït. Però que la titularitat d'una empresa de gestió integral del cicle de l'aigua, per exemple, sigui pública només vol dir que el seu valor monetari pot ser dividit de forma imaginària pel nombre d'habitants del territori de referència i obtenir,

així, una quantitat en diners que simbolitzaria fins a quin punt cada individu tindria dret de propietat sobre la societat esmentada. Malauradament, però, això deixa moltes coses fora de joc. En canvi, col·lectiu i, molt més enllà, socialitzat i autogestionat són adjectius que no només remeten a un model de gestió alternatiu (concretament, fonamentat en la descentralització i la democràcia directa), sinó a una proposta revolucionària pel que fa al tipus de societat de la qual volem formar part. Del que es tracta aquí, doncs, és de si volem passar de ser clients/espectadors a actors protagonistes. I en aquest punt, la clàssica contraposició *públic/privat* ja no ens serveix en absolut.

D'altra banda, i seguint les paraules d'en Carlos Taibo, la iniciativa privada no sempre està associada amb l'extracció salvatge de plusvàlua; el que David Harvey va popularitzar com acumulació per despossessió. El petit relat introductori ens dibuixava unes realitats comunitàries, cooperatives i autogestionàries amb les quals moltes de nosaltres estem familiaritzades. O, si més no, formen part del nostre particular projecte de vida. Allò que trobem desitjable quan pensem formes veritablement alternatives d'habitar els nostres pobles, barris i ciutats. No obstant això sovint trobem actituds confuses per part de qui es reconeix com a part dels moviments de lluita i resistència anticapitalista a l'hora de fer arribar, a la societat en general, el missatge sobre el model de societat que defensen. Més encara quan, reconeixent-les com a companyes, formen o han format part activa d'aquests espais i moviments. El fet que, als nostres dies, el debat s'hagi simplificat al màxim entre públic i privat és simptomàtic de l'estat de salut agònic de lluites antagonistes i la incapacitat manifesta d'aquestes per construir (reconstruir i reformular), no només propostes i models de gestió de la misèria existent (amb això ja tenen experiència), sinó, el que és més important, generar relats i pràctiques –teoria i praxi, compromeses amb la necessitat d'assolir transformacions estructurals que tinguin com a objectiu l'existència de comunitats humanes veritablement emancipades. És a dir, formades per individus conscients i amb capacitat efectiva de decidir sobre la totalitat de les seves vides. Emancipació i consciència

s'uneixen fent servir els fils de l'autogestió i el suport mutu, i l'agulla de l'acció directa.

En un intent de baixar arran de terra i prendre el pols a les possibilitats per fer front als desafiaments que ens planteja l'escenari regressiu en termes de redistribució de la riquesa d'allò que coneixem com *ofensiva neoliberal*, hi ha coses que no acabo d'entendre. En primer lloc, em costa de creure com encara hi ha qui –des de l'esquerra suposadament transformadora- pugui esperar el retorn de l'estat benefactor keynesià. Les causes de l'enèsima crisi del capitalisme –i seguint una vegada més la crítica del valor- són fonamentalment endògenes i tenen a veure amb la incapacitat de generar valor que no sigui fictici (que no provingui de creació il·lusòria d'actius financers), en un context on el treball productiu a occident és una espècie en extinció i els estats viuen en una espiral de crèdit a mort sense fi.

Després, trobo particularment enigmàtiques les raons per les quals una part de l'esquerra alternativa veu amb bons ulls la reprivatització, això sí, cooperativa, de certs sectors estratègics de l'economia que abans estaven en mans de l'estat en forma de monopoli (o quasi). És el cas de les comercialitzadores d'energia i telecomunicacions o les finances. Però, en canvi, i en contrast, la mateixa esquerra inhibeix el seu impuls cooperativista quan parlem d'educació o sanitat. On sovint s'escenifica –les marees grogues són un bon exemple- un tancament gairebé unànime pel que fa a la defensa de l'ensenyament regulat per l'administració, és a dir, per l'Estat. Fins i tot una part gens menyspreable de qui es reconeix propera a la cultura política llibertària defensa sense matisos l'escola *pública*. En aquest sentit, hi ha un aspecte que, com a mínim, obre una línia d'argumentació relativament versemblant. Curiosament, l'economia social i solidària (majoritàriament també cooperativa) està impactant amb relativa força en aquells àmbits de l'economia que originalment van ser públics en la seva forma més pura (100% propietat de l'Estat), però que en un moment determinat van ser completament privatitzats. L'administració s'ho va vendre al millor postor, les grans corporacions es lucren i el seu model de negoci provoca que hagi qui es vegi exclosa del servei (com és el cas de la pobresa energètica o la impossibilitat d'accedir a finançament per part de persones amb *recursos insuficients*).

Llavors… Què passa amb aquesta aparent contradicció? Sembla que sigui necessària la privatització absoluta de l'educació, o dit d'una altra manera, la desaparició de l'ensenyament universal i gratuït dels 3 als 16 anys, per tal que comencin a generalitzar-se les experiències educatives cooperatives i autogestionàries impulsades per qui defensa un relat emancipatori propi de l'esquerra transformadora o antagonista. El mateix amb la sanitat. Però això, el que es presenta com una falta de criteri, o directament un sense sentit, no és res més que el reconeixement públic d'un fracàs. De l'absoluta absència d'una proposta veritablement transformadora i revolucionària dirigida a tots i cadascú dels espais de la vida quotidiana. És a dir, com reconeixem la impossibilitat de renacionalitzar (si el nostre model sanitari i educatiu és l'actual, la nostra proposta per a la resta de sectors estratègics no pot ser una altra) gegants corporatius com les energètiques o les proveïdores de telecomunicacions; llavors muntem cooperatives que, com a mínim, ens desglossin degudament la procedència ètica de l'energia que consumim. Tres quarts del mateix amb les finances.

I tornant al tema de l'educació, he de reconèixer que sovint es barregen dos aspectes que, al meu judici, són diferents. Una cosa és posar de manifest, de forma legítima, l'inacceptable que els centres educatius que discriminen persones d'origen divers, segreguen les alumnes per gènere (i per només dos quan n'existeixen múltiples assignacions) o les adoctrinen religiosament, rebin fons públics, comunitaris o com els vulguem anomenar. Però, per altra banda, que el model actual d'escola pública (sense retallades) sigui la proposta política de qui pretén transformar la realitat en un sentit emancipatori n'és una altra ben diferent. Pel qui escriu, l'escola Arcàdia, projecte educatiu autogestionari ubicat a Can Batlló (Sants, Barcelona) és una molt legítima iniciativa d'escola privada. En realitat, arreu del territori, sorgeixen un bon grapat d'experiències d'ensenyament comunitari i autònom a imatge del que esmentava. Però, malauradament, queden ocultes sota el groc dominant. Què hagués dit Ferrer i Guàrdia de tot plegat?

Fonamentar una estratègia política en la defensa de l'existent –de l'administració burocràtica, hipertecnificada i separada dels assumptes comunitaris-, o com a molt de l'existent millorat o corregit de les més fortes envestides privatitzadores, és simplement certificar la mort definitiva –i per avançat- d'aquell dret social que es vol defensar. Reconèixer que, finalment, acabaran privatitzant totalment l'educació i la sanitat. Dit d'una altra manera, anunciar al món sencer que es manca de cap model veritablement transformador que vegi l'extensió (sense límits ni exclusions de cap tipus) dels drets socials com a condició sine qua non per assolir l'autonomia de l'individu en el marc d'una comunitat emancipada. I, si això últim és el que realment volem, hem de reconèixer que encara està molt lluny del que estem acostumades a veure, sentir i llegir en els nostres dies.

** Article publicat a la Directa*

Diccionari militant

La Revolució Russa (2) de febrer a octubre de 1917

Agustín Guillamón

El Govern Provissional

El poder del carrer, el poder real, el posseïen els soviets, però no tenien cap intenció de fer-se amb el govern i assumir tot el poder. Així es va plantejar el que Trotski va qualificar com "la paradoxa de Febrer", és a dir, que una revolució que havia guanyat els carrers va donar pas a un govern constituït en els salons. Del pacte del Soviet de Petrograd amb la Duma va sorgir un govern provisional republicà, que estava format majoritàriament per cadets (KD, Partit constitucional democràtic) i alguns representants dels eseristes (SR, Partit socialista revolucionari) de dreta, com Kerenski. La composició social del nou govern havia passat de la noblesa a la burgesia liberal.

Els soviets havien posat en llibertat els presos polítics i organitzat els proveïments. També havien dissolt la policia tsarista, legalitzat els sindicats, organitzat els regiments addictes als soviets, etcètera; sense esperar cap decret. El Govern es va limitar a ratificar les decisions preses pels soviets, que no havien pres directament el poder perquè hi havia una majoria de menxevics i eseristes que "no consideraven en absolut la possibilitat d'exigir un poder que la classe obrera encara no està capacitada per exercir" (Broué, *El partit bolxevic*, pàg. 114).

Els bolxevics, dirigits per Kamenev i Stalin, donaven suport a aquests dogmes. A mitjans de març, Stalin va començar a publicar nombrosos articles que defensaven la idea de continuar la guerra: "Els bolxevics adopten en endavant la tesi dels menxevics segons la qual cal que els revolucionaris russos prosegueixin la guerra per defensar les seves recents conquestes democràtiques enfront de l'imperialisme alemany "(Broué, pàg. 115). A la Conferència de l'1 d'abril, els bolxevics van aprovar la proposta de Stalin de "donar suport al Govern Provisional", així com la possibilitat d'una fusió entre bolxevics i menxevics (Carr, tom 1, p. 92-93).

Aquestes posicions polítiques xocaven amb la voluntat popular, que exigia la fi immediata de la guerra i de les seves penalitats. Les declaracions del ministre d'exteriors Miliukov de respectar els compromisos bèl·lics amb els aliats i continuar la guerra fins a la victòria final, van provocar el 20 i 21 d'abril aldarulls i manifestacions, que van desembocar en una crisi de govern que es va saldar amb la dimissió de Miliukov i la constitució d'un govern de coalició entre cadets, eseristes i menxevics, amb àmplia majoria d'aquests dos últims. Kerenski va obtenir el ministeri de Guerra. El nou govern va ser molt ben vist pels aliats, que havien comprès la relació de forces existent a Rússia i desitjaven un govern fort, capaç de mantenir a Rússia en la guerra.

Les Tesis d'Abril

Lenin, contrariat pel que considerava una política suïcida i catastròfica del partit bolxevic, va escriure al març des de Zuric les intitulades "Cartes des Lluny", en què detallava el programa bolxevic per passar a la segona fase de la revolució: transformar la guerra imperialista en guerra civil, cap suport al Govern Provisional, neta diferenciació amb els menxevics, expropiació dels latifundis, armament dels treballadors per formar una milícia obrera i preparar immediatament la revolució proletària: **tot el poder de l'Estat havia de passar als soviets**.

Els bolxevics de l'interior, que no acceptaven les noves posicions del llunyà Lenin, només van publicar la primera de les quatre cartes. Lenin i la resta d'exiliats revolucionaris russos a Suïssa van examinar totes les possibilitats existents per tornar ràpidament al seu país. Com els aliats els negaven els visats, van acceptar tornar a Rússia creuant el territori alemany. Les autoritats alemanyes pensaven que els revolucionaris russos aconseguirien crear una situació caòtica, que acceleraria la derrota russa. Lenin i els seus acompanyants van travessar Alemanya en un tren "segellat". Més tard, els enemics dels bolxevics van utilitzar aquest episodi per acusar-los de ser espies alemanys.

Lenin va arribar el 3 d'abril de 1917 a l'estació de Finlàndia, a Petrograd. Les seves posicions, conegudes com Tesis d'Abril, van ser incompreses i rebutjades per la majoria de dirigents bolxevics. El dia 7 les va publicar en un breu article ("*Les tasques del proletariat en la present revolució*") en el qual tàcitament abraçava la teoria de la revolució permanent de Trotski. Afirmava que era impossible acabar amb la guerra sense vèncer abans al capitalisme, pel que era necessari passar "*de la primera etapa de la revolució, que va lliurar el poder a la burgesia, donada la insuficiència tant de l'organització com de la consciència proletàries, a la seva segona etapa, que ha de posar el poder en mans del proletariat i dels sectors més pobres de la pagesia*". Va afirmar a més que els bolxevics es guanyarien a les masses "explicant pacientment" la seva política: "*No volem que les masses ens creguin sense més garantia que la nostra paraula. No som xerraires, volem que sigui l'experiència la que aconsegueixi que les masses surtin del seu error*". La missió dels bolxevics, assenyalava, era la d'estimular la iniciativa de les masses. D'aquestes iniciatives havia de sorgir l'experiència que donés als bolxevics la majoria en els soviets: llavors hauria arribat el moment en què els soviets podrien prendre el poder i iniciar la construcció del socialisme. Les tesis de Lenin van introduir de forma inesperada i brutal un rude debat en el si del partit bolxevic. *Pravda* es va veure obligada a publicar una nota en què Kamenev advertia que "*aquestes tesis no representen sinó l'opinió particular de Lenin*". Lenin es va recolzar en els quadres obrers per enfrontar-se a la direcció del partit. A poc a poc va aconseguir alguns adeptes, com Zinoviev i Bukharin, i l'oposició frontal d'altres, com Kamenev.

El 24 d'abril es va convocar una Conferència Extraordinària, presidida per Kamenev, qui amb Rikov i altres dirigents defensaven les posicions que el mateix Lenin havia plantejat en 1906. Kamenev va arribar a afirmar que "*és prematur afirmar que la democràcia burgesa ha esgotat totes seves possibilitats*". Lenin va respondre que aquelles idees eren antigues fórmules que els vells bolxevics "*han après de forma inepta en lloc d'analitzar l'originalitat de la nova i apassionant realitat*", per finalitzar recordant a Kamenev la cèlebre frase de Goethe: "*Gris és la teoria, amic meu, i verd l'arbre de la vida*". Encara que va sortir vencedor en les tesis polítiques fonamentals, la seva victòria no era total, ja que, dels nou membres de la direcció, quatre eren contraris a les seves tesis.

Trotski havia arribat a Rússia el 5 de maig i va ser immediatament convidat a entrar a la direcció del partit. El VI Congrés del partit bolxevic es va iniciar el 26 de juliol, sense la presència de Lenin, que havia passat a la clandestinitat, ni la de Trotski, detingut en les "jornades de juliol". Va ser un congrés de fusió de diverses petites organitzacions amb el partit bolxevic, que agrupava ara a cent setanta mil militants, dels quals quaranta mil eren de Petrograd. La direcció escollida era fidel reflex de la relació de forces presents: dels vint-i-un membres, setze pertanyien a la vella fracció bolxevic. Lenin, Zinoviev i Trotski van ser els més votats. El triomf de les Tesis d'Abril era ara total. El camí de la insurrecció ja estava lliure d'obstacles interns (Broué, p. 116-126). Els bolxevics havien arrabassat el programa dels eseristes d'esquerra i dels anarquistes: "*Tot el poder per als soviets*", amb l'únic objectiu de dirigir-lo i manegar-lo a la seva manera.

De Juliol a Octubre

La dualitat de poders va lliscar ràpidament cap a un enfrontament social, sense més alternativa que la continuïtat de la guerra, com defensaven noblesa i burgesia, o la pau immediata, exigida per les classes populars. Lenin havia assenyalat al maig que "*el país estava mil vegades més a l'esquerra que els menxevics i cent vegades més que els bolxevics*". Soldats, obrers i camperols estaven cada vegada més radicalitzats, perquè patien directament les conseqüències de la guerra.

Però el Govern Provisional va prosseguir la seva aventura bèl·lica, cedint a la pressió dels aliats i al patriotisme rus, ordenant una ofensiva, dirigida per Brusilov, que va acabar en catàstrofe militar i desercions massives. L'ordre de traslladar els destacaments de Petrograd al front va provocar una revolta dels soldats, a la qual es van sumar els obrers. Les manifestacions populars del 3 i 4 de juliol van culminar amb l'ocupació de Petrograd per les masses, que exigien la destitució del govern, tot el poder als soviets, la nacionalització de la terra i la indústria, el control obrer, pa i pau.

Els cadets van aprofitar la crisi per dimitir i Kerenski va assumir la presidència d'un govern format ara només per eseristes i menxevics. Els bolxevics, després d'una campanya de propaganda contra el govern, en què reclamaven tot el poder per als soviets, van considerar prematura la insurrecció, encara que aquesta es va produir en les principals ciutats i, sobretot, a la capital: Petrograd.

Els bolxevics van ser desbordats i es van mostrar incapaços d'aturar el moviment insurreccional. Van arribar a ser escridassats. Després de deu dies de mobilitzacions la insurrecció es va extingir, sense un clar vencedor. Ara es va acceptar la crida dels bolxevics per tornar a la feina.

El Govern Provisional va acusar als bolxevics dels incidents, i a Lenin de ser un espia alemany, traient a la llum la història del tren segellat. Alguns regiments neutrals es van passar al bàndol governamental i molts obrers, menxevics i eseristes, estaven confusos davant les calúmnies. En aquesta conjuntura, favorable al govern, es va iniciar la repressió contra els bolxevics. Se'n va prohibir la premsa, es van assaltar els seus locals. Trotski i Kamenev van ser detinguts. Lenin es va exiliar a Finlàndia. Els quadres bolxevics van passar a la clandestinitat.

Però el fenomen més important s'estava produint en les zones rurals. Els pagesos no només havien deixat de creure en les promeses de reforma dels socialistes en els diferents governs provisionals, sinó que influïts per la crida dels bolxevics a l'acció directa i l'ocupació de la terra, van generalitzar a tot el país l'ocupació de finques. Els cadets van tornar al govern i van exigir dures mesures per restablir l'ordre. Kerenski, però, va ser incapaç de restaurar l'ordre social i la disciplina militar. La repressió dels cosacs a les zones rurals va aproximar irremissiblement camperols i bolxevics, perquè aquests sostenien la consigna de "**pau, pa i terra**".

A l'agost, Kerenski va convocar una Conferència Nacional, que agrupava forces polítiques, socials, econòmiques i culturals de tot el país, per tal d'aconseguir "*un armistici entre el capital i el treball*" (Broué, pàg. 128). Els bolxevics van boicotejar la Conferència, que va fracassar sense remei: només quedava el cop d'estat militar.

Burgesia, noblesa, aliats i Estat Major van promoure un cop d'estat, que havia de dirigir el general Kornilov, fins llavors home de plena confiança de Kerenski. Kornilov es va dirigir el 25 d'agost a Petrograd, al comandament de les tropes cosaques. Kerenski va destituir a Kornilov, encara que va seguir mantenint amb ell unes confuses negociacions, mentre cadets i menxevics abandonaven el govern. Kerenski, caricatura d'un nou tsar, va marxar al front com a mitjà per esquivar els problemes. Mentrestant, en un Petrograd abandonat pel Govern Provisional, els soviets van organitzar la defensa contra l'amenaça de Kornilov. Els mariners de Kronstadt van alliberar els bolxevics detinguts, Trotski entre ells, i el partit va abandonar la clandestinitat. Els seus quadres i militants van aconseguir immediatament una majoria aclaparadora en la guarnició militar i en les fàbriques.

Trotski va obtenir de nou la presidència del soviet de Petrograd i va formar el Comitè Militar Revolucionari, un òrgan del Soviet que fusionava les tropes amb l'acabada de crear Guàrdia Roja, composta per grups d'obrers armats. Kornilov i els seus cosacs ni tan sols van poder arribar a Petrograd. Els ferroviaris es van negar a fer circular els trens que transportaven les tropes colpistes, o els van portar a altres destinacions. Els mateixos soldats es van amotinar quant van conèixer la seva missió.

El 3 de setembre Kornilov desistia del cop d'estat i es lliurava al Govern. L'intent colpista havia invertit la situació a favor dels bolxevics. Les assemblees de soldats arrestaven, i de vegades executaven, als oficials sospitosos de simpatitzar amb la kornilovada, i aprovaven resolucions a favor del poder soviètic i de la pau.

Sebastià Sunyer Gavaldà, anarcocomunista i tolstoià

Jordi Martí Font

Interessant, molt interessant, el llibre que Fran Fernández Gómez ha fet sobre la vida de l'anarquista Sebastià Sunyer Gavaldà i que acaba de publicar l'editorial mallorquina Calúmnia. Interessant perquè suposa una bona introducció a la vida d'un anarcocomunista català complex en la seva biografia i, per això mateix, humà i aclaridor. És a dir que la vida explicada de Sunyer, nascut a la Pobla de Massaluca el 1863 en el si d'una família de pagesos propietaris benestants, no és lineal, no segueix una militància recta o estàndard i ordenada a nivell organitzatiu i alhora és plena d'algunes de les experiències, diverses i a voltes contradictòries, més interessants que el moviment llibertari català possibilitava a algú que, com ell, no tenia el costum d'asseure's en unes idees alliberadores quan aquestes esdevenien confortable butaca, sinó tot el contrari.

L'autor de la monografia és el doctor en Història per la UAB Fran Fernández Gómez, autor d'una tesi doctoral que caldrà llegir tan aviat com sigui possible i que m'ha fet conèixer el llibre de Calúmnia.

La seva tesi porta per títol «Anarcocomunismo en España (1882-1896). El grupo de «Gràcia» y sus relaciones internacionales» i segurament és un dels textos imprescindibles ara per ara per conèixer, fugint dels tòpics, què va ser, què proposava i com s'organitzava aquest corrent de pensament i acció que Llunas va combatre de totes totes i que va resultar, per dir-ho així, «vencedor» davant de l'anarcocol·lectivista que personalment crec que és el corrent anarquista precedent directe de l'anarcosindicalisme i, per tant, de la CNT i els seus diversos successors.

Però tornem a Sunyer i Gavaldà, un senyor que va assumir l'anarcocomunisme i l'individualisme des d'unes pràctiques bàsicament intel·lectuals, tot i que pensar i actuar en l'anarquisme, de sempre, ha estat en bona part el mateix. Sunyer entrà en el món de les idees a partir d'un estricte autoritarisme religiós catòlic que, des de ben aviat, s'acompanyà d'un anticlericalisme explícit i evident. De fill de propietari agrícola, als anys vuitanta del XIX, Sunyer passà a ser un assalariat precari resident a la capital catalana amb evidents problemes de subsistència durant bona part de la seva vida. La seva militància anarquista, de 1885 a 1891, la tingué a través de la Federació Local de la FTRE de Sant Martí de Provençals. Allí, hi denuncià la jerarquització de l'organització sindical, així com determinades pràctiques que afavorien econòmicament alguns dels sindicalistes. Aquestes crítiques i l'arribada i difusió de les idees de Kropotkin, Reclus o Malatesta, com a alternativa des de l'anarquisme al sindicalisme col·lectivista àcrata, el situaren en un espai que era ple de grups i grupets partidaris de l'acció directa violenta, com el grup Los Desheredados de Gràcia, en què militià.

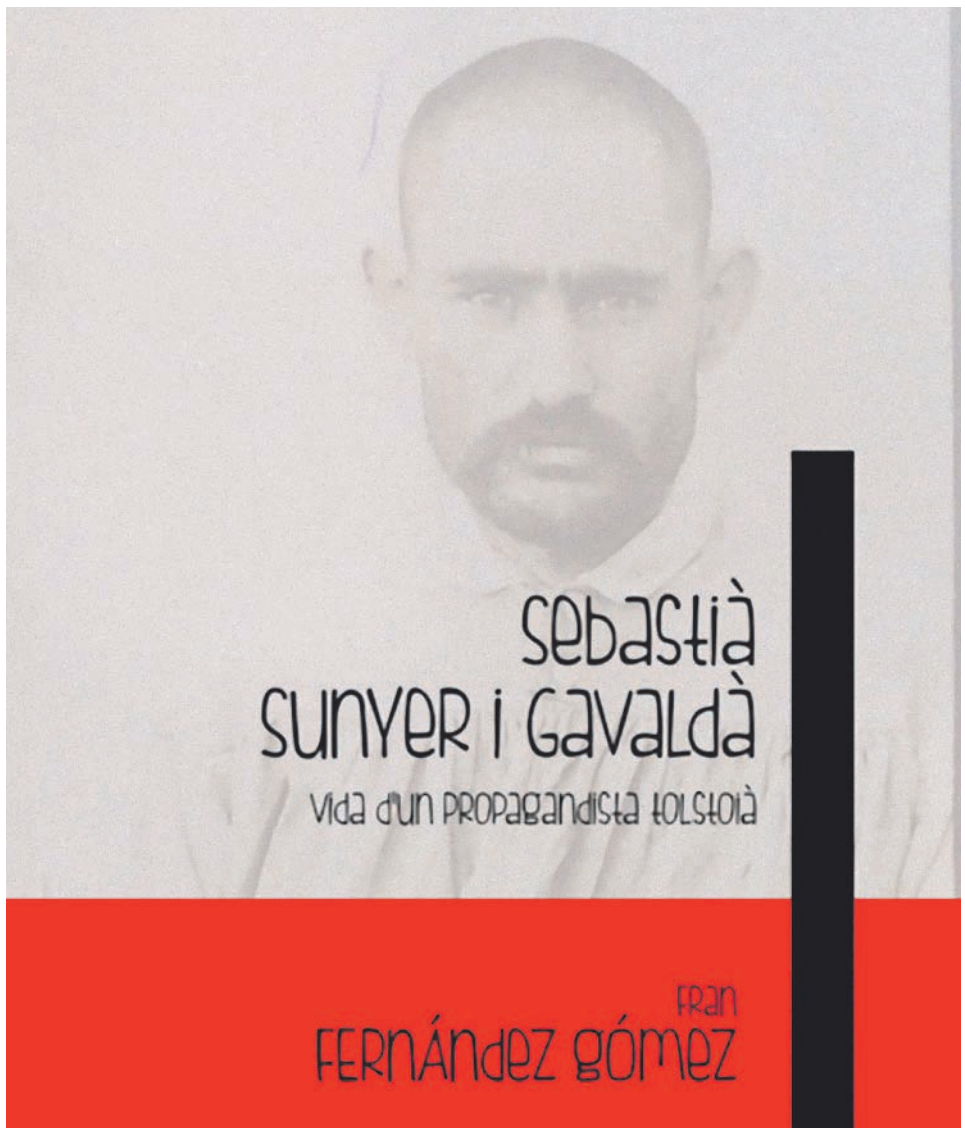

El 1896, va ser un dels detinguts i torturats durant l'intent d'extermini de l'anarquisme que suposà el Procés de Montjuïc. Per a ell també serà un punt i a banda. Periodista anarquista, propagandista i venedor de diverses publicacions anarcocomunistes, Sunyer fou torturat fins a l'extenuació i romangué a la presó de Santander, després d'una condemna a amort i una altra a 20 anys, fins al 1900. En sortir, la seva força vital anà destinada a crear una escola a través de la qual pogué donar pas a la seva passió per la pedagogia, que ell volia amable i divertida. Entre les seves innovacions conegudes es troba una cadira per tal de poder fer classes al camp. Durant aquest temps, destacà també la seva tasca com a editor.

Amb la Setmana Gloriosa de 1909, Sunyer fou desterrat a l'Aragó i la seva escola, tancada. El seu pensament no es mantingué estable i amb els anys, sobretot als 20 i 30 del segle XX, s'allunyà fins i dels pensaments llibertaris més heterodoxos i mantingué postures contràries a la lluita de classes i defensà postures clarament eugenèsiques alhora que defensava el dret dels avis a la vida malgrat no poguessin treballar, com ell mateix. Les seves crítiques individualistes al sindicalisme, el portaren a defensar postures allunyades de l'anarcosindicalisme, la violència del qual arribà a assenyalar com a culpable de l'augment de l'extrema dreta arreu d'Europa. La seva subsistència l'acabà assegurant la Generalitat en atorgar-li, vell i malalt, una pensió per les tortures patides a Montjuïc, la qual cosa l'alliberà de la gana i el patiment, després de ser objecte d'ajudes per part de diversos companys anarquistes com la mateixa Frederica Montseny. Les seves postures pacifistes radicals s'accentuaren amb el temps i esdevingué, no com a novetat sinó com a aprofundiment d'aquest camí, un dels anarquistes catalans més representatius del corrent tolstoià.

El llibret de Fran Fernández Gómez d'aproximació a Sunyer Gavaldà m'ha resultat interessantíssim però alhora m'ha esperonat a conèixer l'obra de Sunyer, l'anarquista, l'antisindicalista, el pacifista i el pedagog, avui evidentment introbable i lluny de poder tenir un apropament fàcil per part del lector mitjà. Queda molt per desenrunar i molta malesa per treure per conèixer què pensaven, què feien, com ho feien i per què ho feien aquelles dones i homes que convertiren les seves vides en una revolució constant, a voltes fins i tot, com en el cas de Sunyer, en una revolució antirevolucionària. I en això estem i és per això que només podem esperar que Calúmnia i la resta d'editorials dels voltants no deixin de posar llum allà on no només hi havia fosca sinó el més gran no-res.

El far

El periodista Jacinto Toryho

Ferran Aisa

Jacinto Toryho, és el pseudònim de Jacinto Torio Rodríguez, nascut a Villanueva del Campo (Zamora), l'1 de febrer de 1902. Toryho, fill d'una família benestant tradicional i catòlica de Castellà, va estudiar en una escola de frares agustins de Valencia de San Juan (Lleó).

Acabat els estudis primaris es traslladà a Madrid on feu periodisme a l'escola catòlica d'Ángel Herrera Oria. Aviat escriu articles a la premsa madrilenya cm *El Adelantado* i *El Heraldo de Madrid*, així com també a periòdics de províncies com *La Gaceta Regional* (Salamanca), *El Norte de Castilla* (Valladolid) i *El Heraldo de Zamora*. El 1924 ja és redactor d'*El Debate*, periòdic catòlic i monàrquic fundat per l'eclesiàstic Àngel Herrera Oria.

La seva crisi religiosa el va apartar definitivament de la propaganda eclesiàstica i les lluites socials obreres el van apropar a l'anarquisme i a la CNT. A primers dels anys trenta coincidint amb la instauració de la II República a Espanya Toryho ja militava a l'organització confederal madrilenya i formava part d'un grup d'afinitat de la FAI. L'any 1932 va participar en la creació de les JJ.LL. madrilenyes.

El 1934 es traslladà a Barcelona i forma part de l'Agrupació Cultural Faros, alhora que treballa de redactor al periòdic *El Día Gráfico* i milita activament en la FAI. Com membre d'aquesta organització participa en una reunió clandestina a Madrid sobre la revolució asturiana i funda i dirigeix el periòdic *Revolución*. El 1935 Jacinto Toryho col·labora al periòdic anarquista *Tiempos Nuevos* i escriu articles a *Solidaridad Obrera*.

El gener de 1936 participa com delegat del Sindicat Únic d'Espectacles a la Conferència Regional de la CNT catalana i és delegat també al Congrés de Saragossa de la CNT el maig de 1936. Per aquesta època és Secretari de Propaganda del CR de Catalunya de la CNT, l'agost de 1936 ocupant aquest càrrec es nomenat, després dels fets del 19 de juliol, secretari del nou organisme confederal: Oficina de Propaganda de la CNT-FAI, que té la seva seu a l'edifici de la Casa CNT-FAI de la Via Laietana. L'oficina cenetista coordina les activitats públiques de l'organització: xerrades, mítings, festivals artístics, concerts, recitals poètics, etc. Així com l'Escola de Militants i la premsa confederal, *Solidaridad Obrera* i *Boletín de Información* de la CNT-FAI. Jacinto Toryho també és el responsable de l'emissora confederal ECN 1 Radio CNT-FAI Barcelona.

El novembre de 1936 es fa càrrec de la direcció de *Solidaridad Obrera* en substitució de Liberto Callejas, sense deixar d'ocupar els seus càrrecs al comitè Regional de Catalunya i a les Oficines de Propaganda de la CNT-FAI. La Soli d'aquesta manera era controlada directament per la direcció cenetista i faista partidària de la col·laboració amb la Generalitat de Catalunya i amb el govern republicà. Jacinto Toryho, anomenat el franciscà ateu, seguia fil per randa la línia col·laboracionista de la Confederació. A més Toryho va formar part en nom de la CNT-FAI en el comitè de censura de guerra.

No solament els comitès del CNT-FAI van fer tot el possible per controlar la Soli eradicant del càrrec de director a Liberto Calleja considerat un anarquista bohemi, sinó que el control

també fou per la publicació faista del setmanari *Tierra y Libertad* que havia dirigit fins aleshores Felipe Alais, essent substitut per l'argentí Jacobo Maguid. El diari confederal *Solidaridad Obrera* prengué una gran volada en aquesta època amb tirades de 200.000 exemplars que cobrien la rereguarda i arribaven al front.

Des del Comitè Regional es va promoure l'aparició del diari Catalunya, el febrer de 1937, que va comptar també amb la col·laboració de Toryho. La seva presència davant de la premsa confederal fou molt dinàmica creant un bon equip de redactors, de dibuixants, de col·laboradors i de corresponsals. Entre uns i altres trobem Abelardo Iglesias, Ezequiel Endériz, "Fontaura", Fernando Pintado, A. Fernández Escobés, Leandro Blasco, Antonio Vidal, Eduardo Zamacois, Salvador Cánovas Cervantes, Félix Marti Ibáñez, Alberto Carsi i, entre altres, el geògraf Gonzalo de Reparaz. Alguns dels col·laboradors escrivien en les seccions fixes: "Apuntes históricos de Solidaridad Obrera", "La tragèdia ibérica", "Reportajes de Solidaridad Obrera", "Revista de Prensa", "Buzón del Miliciano", "La guerra en todos los frentes", "Información Nacional", Información del Exterior", "La Revolución en el Campo", "Asambleas y Convocatorias", "Espectáculos", etc. Tampoc

faltaven les signatures de pesos pesats de la CNT-FAI: Federica Montseny, Marianet, Diego Abad de Santillán, Joan P. Fàbregas, Valerio Mas i, entre altres, el mateix Toryho, el qual c om a responsable de l'emissora de ràdio confederal va impulsar una secció que sortia per les ondes anomenada "Solidaridad Obrera hablada".

Toryho va promoure des de l'Oficina de Propaganda la Conferència de Premsa Confederal i Anarquista que va iniciar les seves sessions el 28 de març de 1937 a la sala d'actes de la Casa CNT-FAI. Els punts de l'ordre del dia eren els següents: 1) Ritme únic a l'Orientació Doctrinal i Propaganda. 2) Servei de Premsa". 3) Agència d'Informació Radiofònica. El primer punt era el més problemàtic, doncs representava l'asseguració del control ideològic i polític de la CNT-FAI de tota la premsa confederal i anarquista per adaptar-la al moment històric en que l'organització participava en els poders de l'Estat.

Dins del camp anarquista hi havia individualitats contràries a les posicions col·laboracionistes com Felipe Alaiz, Josep Peirats, Jaume Balius o l'exdirector de la Soli Liberto Calleja que escrivien a periòdics minoritaris com *Acracia* de Lleida o *Ideas* de L'Hospitalet. Jacinto Toryho, des de les Oficines de Propaganda de la CNT-FAI, va promoure grups mòbils de militants per fer xerrades i mítings arreu de les comarques catalanes i dels pobles d'Aragó. També fou l'organitzador de les Conferències del Cinema Coliseum, que eren

retransmeses en directe per la Ràdio CNT-FAI. Entre els conferenciants destaca la presència de Federica Montseny, Joan García Oliver, Joan Peiró, Juan López. Joan P. Fàbregas, Félix Martí Ibáñez, Gonzalo de Reparaz, León Felipe... Aquestes xerrades pronunciades per aquests militants i intel·lectuals llibertaris foren publicades per les Oficines de Propaganda.

Durant els Fets de Maig de 1937 va posar la premsa i la ràdio confederal al servei de la línia oficial dels comitès de la CNT-FAI demanant l'alto el foc i l'abandonament de la lluita del carrer. Toryho va continuar al front de la Soli fins a maig de 1938 en què per discrepàncies amb el CR de Catalunya va ésser substituït per Josep Viadiu.

A més de periodista va escriure llibres com *La hora de las juventudes* (1933), *La libertad de expresión en el periodisme contemporáneo* (1935), *La independència de España* (1938), *Informe que el camarada Jacinto Toryho presenta sobre Solidaridad Obrera* (s/d.).

Immediatament s'exilià a França i, poc després, embarcà cap a Cuba, visqué una temporada a Nova York, instal·lant-se definitivament l'any 1941 a l'Argentina. A l'exili va fer periodisme, ràdio i televisió al "Canal 7" de Buenos Aires. Fou redactor del diari argentí *La Razón* (1949) i va escriure diversos llibres com l'autobiogràfic *No éramos tan malos* (1975). Jacinto Toryho va morir a Buenos Aires el 5 de maig de 1989.

AIXÒ NO M'HO POTS ESTAR DIENT! (HUMOR SOCIAL)

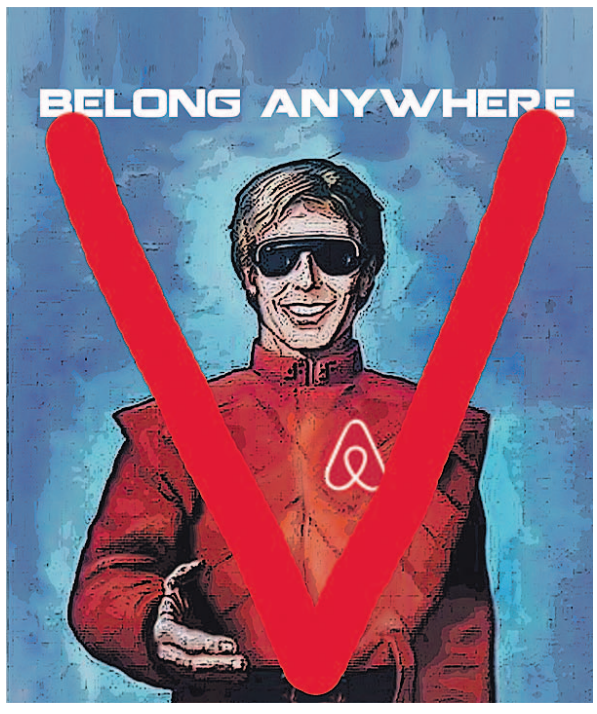

EL BANC D'ESPANYA DETERMINA QUE L'EDAT DE JUBILACIÓ HA DE SUPERAR ELS 67 ANYS

35 anys d'articles de combat

"El foc de Prometeu. Articles 1980-2015" nou llibre de Ferran Aisa que recull textos d'Història Social, de la Revolució del 1936, d'autogestió o de cultura llibertària.

Lluís Llort

"*Siempre era de noche en mis sueños sobre la vida periodística. Los reporteros jamás trabajaban de día. Yo quería la película entera, sin que le faltase una escena.*"
Tom Wolfe, 'El nuevo periodismo'

Ferran Aisa és un vell conegut d'aquest suplement. Nascut a Barcelona el 1948, és poeta, assagista, historiador –al Cultura acostuma a signar ressenyes de títols d'història i d'assaig polític– i periodista cultural. Aquesta última vessant és la de què parlem en aquest article, perquè l'editorial tarragonina Lo Diable Gros acaba de publicar 'El foc de Prometeu', un llibre de 438 pàgines que és un recull dels articles que Aisa ha publicat a diverses capçaleres entre el 1980 i el 2015. És a dir, 35 anys, una xifra no tan rodona com 25, però encara més rellevant.

Amb pròleg del també historiador i periodista Xavier Díez, el volum està dividit en sis grans blocs en què es reparteixen els gairebé 150 articles triats: Arrels del segle XX, Escrits al vent, Temps d'autogestió, Terra de ningú, Camins d'utopia i De les estrelles en farem foc.

Tot i que la majoria dels articles estan centrats en temes culturals –Camus, Kavafis, Kafka, Espriu, Salvat-Papasseit, Ovidi Montllor, David Castillo, Dickens i Orwell, Lorca i Sender, Bakunin i Lizano, Onfray i Maria Mercè Marçal, a més de Dalí, Marilyn, Lone Star...–, altres en temes d'història política i social –Setmana Tràgica, els maquis, Puig Antich, col·lectivitzacions, Companys, Brigades Internacionals...–, tots els textos estan filtrats per la mirada llibertària del seu autor. I, per aquest motiu, en molts hi trobem una actitud combativa. Perquè Ferran Aisa va ser secretari general del Sindicat de la Construcció de Barcelona de la CNT, redactor de Solidaritat Obrera i president de l'Ateneu Enciclopèdic Popular. Va començar a publicar articles el 1976, alguns amb pseudònim (Llorens Pedrafosca, Germinal...) en fins a 20 capçaleres de signe àcrata.

Com el mateix autor defensa en utilitzar el mite de Prometeu, que va tornar la torxa de foc als humans, aquest llibre és "un recull d'articles destinats a continuar alimentant la flama de la revolució".

Diu Ferran Aisa sobre aquest llibre: "Vaig començar a publicar articles a la premsa a finals de 1976 coincidint amb l'inici de la transició i ho vaig fer indistintament en català i castellà, encara que en aquells anys predominava més l'escriptura en aquesta darrera llengua. Els meus primers articles sortiren en publicacions llibertàries, doncs ben aviat vaig militar a la CNT, així era habitual la meva firma (o no) i fins i tot amb pseudònim (Llorens Pedrafosca, Germinal i altres) a publicacions com "Fulls Acràtics", "Construcción", "Debate Confederal", "Hoja Informativa de la F. L. de Barcelona", "Solidaridad Obrera", "CNT", "Tierra y Libertad", "Tinta Negra", "Espoir",

Presentació del llibre amb Jordi Martí Font a Llibreria Rosa de Foc

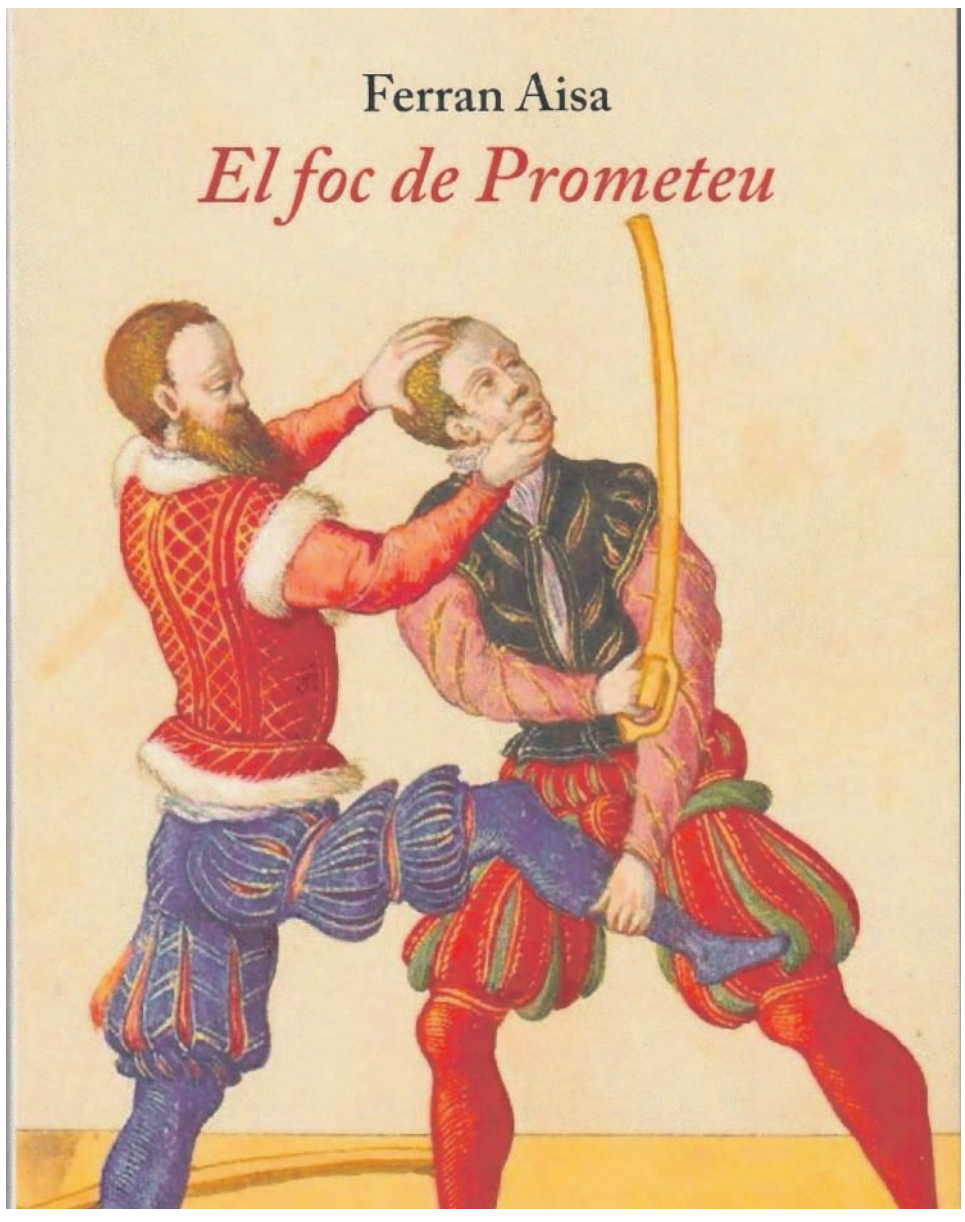

"Le Combat Syndicaliste", "Terra Lliure", etc. La primavera de 1979 m'incorporava a la redacció de "Solidaridad Obrera" i, durant una temporada, vaig coordinar el full "Catalunya", escrit íntegrament en català que aparexia amb numeració pròpia dins de la "Soli".

Els meus articles a aquestes publicacions confederals van de 1979 fins el 1982, en què vaig deixar la CNT per dedicar-me al món de l'ateneisme i de l'arxivística com col·laborador actiu de l'Ateneu Enciclopèdic Popular i el seu Centre de Documentació Històrico-Social. Des d'aleshores i fins els inicis del segle XXI vaig participar en la coordinació o redacció de les publicacions El Vaixell Blanc, Quaderns de l'AEP, Enciclopèdic. Noticiari i altres butlletins bibliogràfics. L'any 1983 vaig col·laborar un breu temps en la secció de cultura del Diario de Barcelona, que coordinava la malaurada Dolors Palau. Paral·lelament apareixien els meus escrits literaris o d'opinió a revistes llibertàries com "Ideas", "Adarga", "Orto", "Polémica", "La Lletra A", entre altres. Amb el nou segle les meves col·laboracions es van ampliar a periòdics com l'Avui, sobretot al suplement Cultura coordinat per David Castillo, posteriorment vaig continuar publicant al mateix suplement però d'"El Punt Avui". A més de col·laborat en altres periòdics com "20 Minuts" (Secció Notícies de Catalunya) i "Diari Més" (Biografies catalanes) i, darrerament, al suplement "Cultura's" de "La Vanguardia".

L'any 2002 convidat per Mateo Rello havia encetat la columna "La barana del vent" de "Solidaridad Obrera" i el 2006 començava la secció "El Far" de la publicació cegetista "Catalunya", que aleshores coordinava Jordi Martí Font. També he publicat a revistes com "Directa", "Caravansari", "Détourné", "Arte Urbano", "Masala", "Papers del Museu d'Història de Catalunya", "Enciclopèdic (AEP)", "Butlletí de la FELLA", "CNT", "Emergències", "Esquerra Nacional", "Fulls d'Història Local d L'Escala", "L'Avenç", "Papers del Museu d'Història de Catalunya", "Quaderns d'Història del Centre d'Història Contemporània de Catalunya", "Sió (Revista d'Agramunt i La Ribera)", "La Corbella"… I també he publicat en pàgines virtuals com Materials, Voces del Extremo,Vaixellblanc.blogspot, UAB, UOC…

El recull d'articles "El foc de Prometeu" vibra amb l'esperit del mite grec que va retornar la torxa de foc als humans. La humanitat que pensa i lluita i que creu que és urgent i necessari construir un altre món ha de recollir el foc de Prometeu, la torxa de la utopia, i prosseguir el seu camí vers l'horitzó…

Els articles els he dividit en sis apartats temàtics però sense seguir un estricte sentit cronològic. El primer apartat "Arrels del Segle XX" és una mostra d'alguns articles culturals publicats durant el segle passat a Catalunya, Solidaridad Obrera, Diario de Barcelona, El Vaixell Blanc, CNT, Enciclopèdic i La Lletra A. Els altres apartats "Escrits al vent", "Temps d'Autogestió", "Terra de ningú", "Camins d'Utopia" i "De les estelles en farem foc" són articles publicats als suplements culturals de L'"Avui", "El Punt Avui" i "La Vanguardia"; i a la secció "El Far" del "Catalunya (CGT)" i a la columna "La barana del vent" de "Solidaridad Obrera" (CNT-Catalunya). També he recollit articles publicats a "Arte Urbano", "Caravansari", "Diari Més" i vaixellblanc.blogspot.

La mostra triada són de temàtica variada però predominen els d'història social del nostre país, de la revolució espanyola de 1936, més concretament de l'autogestió i la cultura llibertària i apunts biogràfics dels principals teòrics de l'anarquisme i protagonistes històrics dels esdeveniments revolucionaris. També n'hi ha ressenyes de llibres i escrits d'opinió i de literaris. "El foc de Prometeu" és sobretot un recull d'articles destinats a continuar alimentant la flama de la revolució".

Llibres

Joan Puig Elías
Anarquismo, pedagogía y coherencia

Valeria Giacomoni
Descontrol, 2017, 265 pàg.

De tant en tant apareixen biografies molt encertades i de persones que amb prou feines hi ha referències, dons no es fàcil encertar, tot i que en aquesta ocasió el biografiat va ser una persona que en el seu moment va tenir una gran responsabilitat i de no poca envergadura, llibertària, m'estic referint al càrrec de director, presidència que ocupà Joan Puig Elías en el projecte del CENU "Consell de l'Escola Nova Unificada" en un intent en què els nens de la revolució o com a mínim de la guerra civil, en un moment que totes les mirades del poble estaven dirigides a l'esforç de guerra, en aquest precís moment també hi ha una mirada directa al cor essencial del poble.

Allà on hi ha una mica de sensibilitat per el què són "els nens" i el seu gran objectiu "ni un nen sense escola ni una escola sense nens" l'ensenyament lliure i gratuït.

Bé aquest és el nostre home, que amb l'ajuda de molts altres anarquistes va posar tot el seu esforç en què els nens tinguessin l'oportunitat d'educar-se-hi en paràmetres de plena llibertat de consciència. Aquest és Joan Puig Elías. nascut a Sallent a finals del segle XIX, l'any 1898, i mort a Porto Alegre el 1972.

A l'Ateneu Enciclopèdic vam tenir la gran sort de comptar el 2004 amb l'ajut de Valeria Giacomoni i compartir amb ella uns quants anys de la seva formació acadèmica, tant amb les referència que ens arribaven de Trento com els seus anys d'Erasmus a Granada i la seva etapa final a Barcelona on connecta amb nosaltres i amb la figura d'Abel Paz, els seus últims anysen què Abel Paz, en Diego per nosaltres, en un moment en què per edat o pel mateix cansament d'una prolongada vida, té un al·licient més en les preocupacions ideològiques d'una nova generació que encarnava Valeria Giacomoni

I aquest tàndem (Valeria, Diego) treballa en un primer temps cultivant el debat, els dubtes i tot allò que és susceptible de qüestionarse, fins que el debat adquirí elasticitat i cada vegada més a la recerca d'espais inter-generacionals.

Després de la mort de Diego i la del seu pare Fabio, com ella en la introducció bé assenyala, i després d'altres cops que dóna la vida, es va sobreposar i va poder tirar endavant aquell projecte que tenia pendent amb Abel Paz i amb si mateixa, i per fi Joan Puig Elías i la seva magna obra pedagògica pren forma i sobretot molt contingut, amb el clar objectiu d'evolució de coneixement, de drets adquirits per a la revolució que no és més que ensenyar i aprendre al mateix temps i deixar que el nen desenvolupi la seva creativitat i els seus raonaments ajudats pel pedagog, però sempre amb la seva pròpia iniciativa.

Llegint amb atenció el text que ens proposa Valeria poc a poc anirem descobrint la persona i l'ànima del que va ser gran pedagog Joan Puig Elías, nascut com hem dit anteriorment a Sallent, i al que la desfeta de l'utopia d'aquest país va propiciar que conegués l'exili, primer francès i més tard al Brasil, on acabà per enterrar els seus ossos, en un lloc de Brasil anomenat Porto Alegre, on un grapat d'exiliats espanyols en el seu dia, pel voltant de finals dels anys cinquanta i inici dels seixanta, a les faveles d'aquesta ciutat van començar a edificar un projecte de "democràcia directa" i participativa que amb el temps va ser conegut com el Fòrum de Porto Alegre, sens dubte alguna cosa van tenir a veure els anarquistes derrotats de la revolució espanyola que per allí corrien, i alguna cosa va haver de veure el nostre estimat Joan Puig Elias. En fi el millor és parar atenció a allò escrit per Valeria i publicat per Descontrol.

Un llibre que en les seves 265 pàgines recull una vida revolucionaria com pogués vegades tenim la oportunitat de llegir.

Gràcies Valeria.

Manel Aisa Pàmpols

Publicació del llibre Feminisme Revolucionari

Secretaria de Gènere CGT Catalunya

La CGT de Catalunya ha publicat el llibre 'Feminisme Revolucionari'.

Les dones hem lluitat al llarg de la història, i seguim fent-ho, perquè se'ns reconegui com a subjectes, com a dones i com a treballadores.

Estem cansades de jugar a un joc on les regles ens imposen una doble opressió: com a dones i com a treballadores. L'aliança entre el patriarcat i el capitalisme ens mata a diari, ens precaritza, ens converteix en objectes i ens vol expropiar la nostra força revolucionària. No som víctimes, perquè ens rebel·lem contra un sistema que ens oprimeix. No ens quedem callades contra el patriarcat que ens vol infantilitzar, com a eternes nenes. Tampoc contra el capitalisme que ens explota en benefici dels interessos d'uns pocs.

Això ens diferència dels nostres companys homes, que lluiten contra les opressions del capital, però obliden que se'ns segueix responsabilitzant de les tasques de cura, que patim discriminació laboral pel sol fet de ser dones, que l'escletxa salarial de gènere ens mostra que encara se'ns considera un sou familiar complementari, que ens assassinen pel simple fet de ser dones.

També ens diferència de totes les dones que es diuen feministes, però que a diari ens traeixen a la feina i als carrers, alimentant a un sistema capitalista que ens precaritza i es beneficia del nostre treball.

Moltes dones ens han precedit en la lluita feminista revolucionària. Teresa Claramunt, Emma Goldman, Alexandra Kollontai, Clara Zetkin, Lucía Sánchez Saornil, Lola Iturbe Arizcuren, les Mujeres de las Células Revolucionarias, entre tantes altres, són exemples en aquestes lluites i en construir un discurs feminista revolucionari, un discurs feminista de classe o un discurs feminista llibertari.

Les reflexions que han fet les feministes revolucionàries, malgrat moltes d'elles cal contextualitzar-les en un moment històric concret, són claus per poder trencar les regles del joc que ens oprimeixen doblement.

És per això, que des de CGT Catalunya hem decidit editar aquest recull de textos. Per poder discutir sobre feminisme, però des d'un feminisme revolucionari. Per volem seguir lluitant ingovernables, desobedients i desafiants, i així construir un món nou, amb unes noves regles, perquè a aquest joc on els rols estan predefinits, ja ens hem cansat de jugar-hi i hem dit prou.

Som feministes llibertàries i seguirem lluitant ingovernables, desobedients i desafiants!

Revistes

PASO A PASO

Òrgan d'expressió de la CGT al Grup Seat,
http://www.cgtbarcelona.org/cgtseat/

LA BRECHA

Revista anarquista xilena d'història i ciències socials,
https://revistalabrecha.wordpress.com/

MES A MES

Butlletí de la Secció Sindical de CGT a Seat Componentes,
https://www.facebook.com/CGTSEATCOMPONENTES/

LA CGTINA

Butlletí de la Secció Sindical de CGT a Serra Soldadura,
https://twitter.com/cgtserrasold

Grup de Suport imputats cas ‘9 de Vilanova’

“Fiscalia actua com a braç executor del PP”

“Demanen un total de 29 anys de presó i multes de 10.000€ a 9 joves de Vilanova i la Geltrú per una concentració en un acte del PP l’any 2014”

Gerard Sandoval

El passat 21 de maig del 2014, en motiu de l’acte de campanya electoral que el Partit Popular organitzava al Pòsit de pescadors de Vilanova i la Geltrú, on hi eren presents el ministre d’Hisenda Cristòbal Montoro i la Senadora a les Corts Espanyoles Alicia Sánchez Camacho, diversos col·lectius convocaren una concentració per evidenciar el rebuig a les polítiques antisocials que aplicava i continua executant el Govern Espanyol contra les classes populars catalanes. A la sortida de l’acte, i desobeint les recomanacions policials, la comitiva del PP decidí sortir pel Carrer Magatzems Nous, on s’hi trobava un grup de manifestants que restaven impedint pacíficament la sortida dels vehicles oficials, els quals van ser dispersats i agredits per agents de la Policia Local durant la marxa dels vehicles.

Només una persona aquell dia va ser identificada al moment, les altres nou van ser identificades i imputades després dels fets mitjançant fitxers policials il·legals, ja que a l’auto dels mossos apareixen com a persones conegudes i/o vinculades a moviments socials. Tots ells van ser imputats d’un seguit de delictes i faltes. Un d’aquests joves, el Marc, menor d’edat, va ser jutjat el novembre de 2015 i condemnat a una pena de 8 caps de setmana d’arrest domiciliari i una indemnització de 775 € a un sergent de la policia local de Vilanova.

- Després de la condemna del Marc, el menor que va ser jutjat per aquest cas, us han arribat les peticions a la resta d’investigats. Quines són les peticions que ha fet la fiscalia?
Ara mateix, tenim sobre la taula una doble acusació. Una per part de la fiscalia i l’altra per part del Sargent de la Policia Local TIP 156. Fiscalia demana a 5 joves 4 anys de presó per cadascú i una petició de 8 anys de presó per a un sisè. En total 29 anys de presó i unes multes que superen els 10.000€, per uns delictes de desordres públics, atemptat a l’autoritat, resistència a agent de l’autoritat, atemptat a agent de l’autoritat i una falta de danys.

Entenem que fiscalia actua com a braç executor del govern del PP i que per tant demani aquestes penes tant desproporcionades i elevades, el que no entenem i ens preocupa profundament és l’acusació del Sargent de la Policia Local, qui ha fet una còpia de les peticions de la fiscalia i ha sumat a 3 joves més, a qui els demana 3.000€ en multes per cap i 11 mesos de presó a un d’ells.

- Quian us van comunicar les peticions des de la fiscalia?
Al gener del 2017.

- Us han comunicat quan s’iniciaran els judicis d’aquest cas?
No tenim data fixa de judici, calculem que entre 6 mesos i 1 any i mig es celebrarà el judici.

- Expliqueu-nos la campanya que heu engegat després de conèixer les peticions.
Fins al moment havíem funcionat sota el nom de “Jo també els vaig rebre” ja que teníem poca informació sobre el procés penal i el que volíem fer bàsicament és sensibilitzar a la gent de Vilanova sobre els fets i intentar generar sentiment de pertinença a tothom qui tenia motius aquell dia per ser a la concentració i fer entendre que també els hi hagués pogut tocar amb ells.

Amb el judici del Marc vam engegar la campanya “Mai caminaràs sol” i ara amb els 9 que quedem, hem tret la campanya “Els 9 de Vilanova que es quedin a casa!” posant de relleu que hi ha un risc real que 6 joves de la ciutat ingressin a presó per exercir el dret a la protesta, un fet insòlit a la ciutat.

- Què penseu que s’amaga darrere d’aquest cas?
Des del Grup de Suport als 9 joves vilanovins encausats denunciem l’intent de persecució política, policial i judicial que suposa aquest cas contra el jovent organitzat de la ciutat, al temps que manifestem el nostre rebuig frontal a les penes totalment desproporcionades que se’ls demana pel sol fet de manifestar-se.

Entenem que es tracta d’una estratègia perfectament dissenyada emparada per la llei Mordassa, per desactivar i controlar qualsevol mostra de dissidència i malestar contra les polítiques que ens estan condemnant a totes a la misèria.

Assenyalem també com a còmplice l’Ajuntament de Vilanova, que tot i aprovar una moció demanant l’absolucio dels encausats, no ha reclamat responsabilitats ni ha tirat endavant cap actuació contra el sergent de la policia local amb TIP 156, responsable d’agredir diversos manifestants daurant els fets, i ara personat com acusació particular en la causa oberta contra els joves.

- Què demaneu?
Exigim la lliure absolució dels 9 joves i demanem a persones i entitats el suport a la campanya. Ni 29 anys de presó ni 10.000€ de multes, els 9 de Vilanova, que es quedin a casa!
La campanya la podeu seguir via:
https://facebook.com/queesquedinacasa

I al Twitter seguint al perfil @9deVilanova